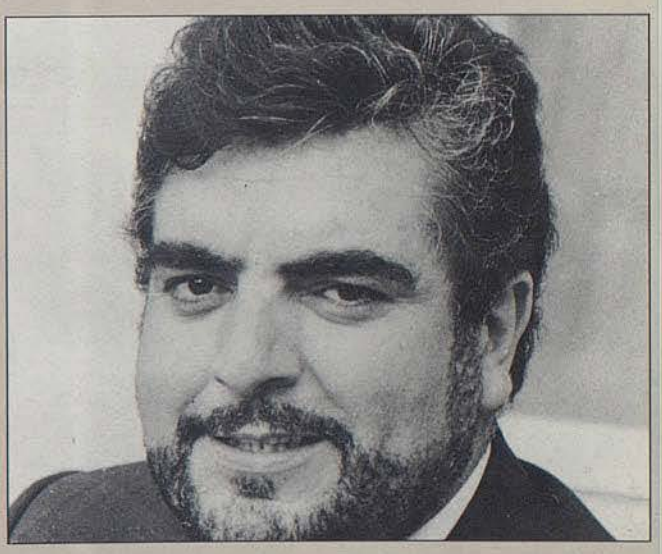
catalunya música revista musical catalana
NÚM. 128 PREU: 450 PTES
JUNY 1995

BIBLIOTECA

LA PATUM, FUSIÓ DE MÚSICA I FOLKLORE

LICEU: Joan Pons serà Rigoletto

L'ORQUESTRA DEL LLIURE INTERPRETA CORIGLIANO

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments profesionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

adagio

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75. Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

128
catalunya música

3A ÈPOCA ANY XII
NÚM. 128, JUNY 1995

Consell de Direcció: Pere Artís (editor), Pere Burés (Coordinació amb Catalunya Música), Jaume Comellas (direcció periodística) i Lluís Millet (direcció musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa Martínez
Fotografía: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000, S.L.
Trafalgar, 14, 3r 1a A
Tel.: 268 35 00

Preimpressió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet (President), Montserrat Albet, Pere Artigas, Josep Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep Caminal, Jordi Casas, Josep Casanovas, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol Martorell, Xavier Montsalvatge, Marta Muntada, Lluís Oliva, Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número: **NONA AROLA I VERA, PERE ARTÍS, PETER BACCHUS, MARCEL B. CABEZAS, JAUME CARBONELL I GUBERNA, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JOAN CASAS I PAGEROLS, CESC, JAUME COMELLAS, CLIMENT FORNER, CARLOS GERVILLA, CARLES LOBO, LLUÍS MILLET, MÒNICA MONTORIOL, DOROTHY NOYES, VICTÒRIA PALMA, DAVID PICÓ S. I FRANCESC TAVERNA-BECH.**

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

Les fotos de portada (L'àliga de La Patum de Berga i Joan Pons) són de

SUMARI

revista musical catalana

BIBLIOTECA

EDITORIAL
5 *Una eina eficaç*

PANORAMA

6 Rigoletto *al Victòria en una nova producció per al Liceu*
per Jaume Comellas

10 *Mireia Barrera. Exponent d'una nova generació de directors corals*
per Marcel B. Cabezas

13 *Mikrokosmos: Quina* Passió...!
per Pere Artís

19 *Del seu affm.: Sr. Lawrence Foster*
per Jaume Comellas

20 *Creatiu Rozhdestvensky*
per Xavier Casanovas-Danés

21 *Irregular Aragall, eficaç Sardinero*
per X.C.-D.

22 *Montserrat Caballé, amb ganes de lluir-se*
per X.C.-D.

24 *Desmitificant o desinhibint vells jocs de la imaginació*
per F. Taverna-Bech

26 Sweeny Todd *o l'aposta del Centre Dramàtic pel gran musical*
per J.C.

27 *Bob Dylan, figura del Festival Grec 95*
per J.C.

TEMA

FOTO: BARCELÓ

28 *El món musical de La Patum*

29 *La Patum de Berga, font de poesia*
per Climent Forner

33 *Immersió col·lectiva, identitat guanyada*
per Dorothy Noyes

35 *La música de La Patum*
per Joan Casas i Pagerols

MUSICALIA

39 *Dolora Zajick. El moment dolç d'una gran cantant*
per Nona Arola i Vera

43 *Catalunya Música proposa. Les sonates de Beethoven*
per Victòria Palma

44 *Presència de l'obra de John Corigliano a Barcelona*
per Peter Bacchus

48 *S'estrena el* Concert per a clarinet *de Joan Albert Amargós*
per Carles Lobo

SCHERZANDO 52 **per Cesc**

CONCURS 53

LLIBRES 54

DISCOS 55

Generalitat de Catalunya

Entre tots, **obrim Catalunya al món.**

En els últims anys s'han fet moltes coses bé, com donar a conèixer a bona part del món la realitat de la societat catalana.

Però no ens podem aturar. Entre tots, hem de continuar en aquesta línia. Cal consolidar aquest coneixement i aprofitar-lo per mostrar la qualitat dels productes industrials i agrícoles catalans.

Aquesta no és tan sols una feina de cara enfora. Ho és també de cara endins i amb els mateixos objectius: cal que continuem millorant les infrastructures per al turisme, consolidem el nostre caràcter de país acollidor i mantinguem l'objectiu de treballar amb la màxima qualitat. En definitiva, hem de fer de Catalunya un país atractiu per invertir i per viure.

Pocs països poden oferir com a garantia d'una gran capacitat d'organització la celebració de diversos certàmens internacionals, entre els quals destaca haver organitzat els millors Jocs Olímpics del segle. Tot això és quelcom que hem de saber aprofitar.

Hem fet molt, i s'ha fet bé, però ara no ens podem aturar. Entre tots, podem millorar.

Entre tots, **millor.**

Una eina eficaç

Fa prop de tres anys, des d'aquesta mateixa tribuna i sota l'epígraf "Infrastructura musical" advocàvem per la coneixença documental i estadística de la realitat musical del país; perquè –hi dèiem– "només amb la coneixença d'on som, sabrem on hem d'anar, per quins viaranys i amb quines prioritats operatives".

Aquell desig s'ha vist parcialment complert, en una primera aproximació a uns punts específics, amb l'aparició recent del volum *Estadístiques culturals de Catalunya 1992-1993*, editat pel Departament de Cultura de la Generalitat i elaborat en col·laboració amb el Centre d'Estudis de Planificació.

El volum abraça dotze capítols (arxius, biblioteques, museus, patrimoni arquitectònic i arqueològic, cinematografia, llibre, música, premsa, teatre i dansa, normalització lingüística, oferta i consum cultural, i finançament), cadascun dels quals és subdividit en diversos apartats en què queden reflectides les dades obtingudes en l'aplicació dels criteris analítics de la UNESCO i en els treballs en estadística cultural de diversos països europeus.

Òbviament, no és ara el nostre propòsit fer l'anàlisi de les dades referides a l'àmbit musical, sinó de fer avinent la importància d'aquesta eina de treball. Una eina, sobretot, que ha de ser entesa com un primer pas, tal com és reportat en els mots introductoris del volum: "(...) el conjunt de les dades que s'ofereixen presenta tot just una visió de la situació cultural dels sectors tractats semblant a la d'una fotografia. Aquesta visió, però, s'ha de convertir de mica en mica en una mirada dinàmica amb l'aportació de sèries estadístiques que en els anys a venir s'aniran actualitzant...".

La informació que pertoca a la música afecta els àmbits següents: programadors musicals, concerts programats (per tipus d'espai, per titularitat de l'espai, pel grau de professionalitat dels intèrprets, pel gènere, per la procedència dels intèrprets, pel tipus d'entrada), companyies discogràfiques (segons l'estatut jurídic, segons la participació d'accionariat estranger, segons la localització dels estudis d'enregistrament, segons la localització de la fabricació i el premsatge, segons la distribució), ingressos i despeses dels programadors d'activitats musicals, recaptació dels concerts de pagament, ingressos i despeses de les companyies discogràfiques, aportacions del Departament de Cultura en música, treballadors dels principals programadors musicals, assistència als concerts de pagament.

La simple enumeració d'aquests epígrafs –i la consideració dels encreuaments i les anàlisis comparatives que hom pot efectuar–, en mostra la importància.

De l'examen acurat, en poden ser tretes múltiples conclusions: des de la ratificació d'allò intuït (per exemple, el pes decisiu de les subvencions públiques en les manifestacions musicals: un 66,6 %, enfront del 27,2 % dels ingressos per taquilla) fins a la descoberta de la importància dels espais alternatius (un 38,8 % de concerts se celebren en un bar, discoteca o similar), tot passant per la constatació de la importància del jazz en la programació (un 32,5 %, al costat d'un 34,1 % de música clàssica i contemporània), la professionalització dels intèrprets (85,1 %) o la distribució percentual dels 2.207.467.617 de pessetes de l'aportació musical del Departament de Cultura (75,8 % a entitats musicals d'abast nacional, 2,1 % a entitats i empreses, 4,5 % a orquestres i formacions musicals, 16,1 % a cicles de concerts, festivals, cursos i concursos, òperes, premis i altres aportacions, i 1,5 % a infrastructures i indústria fonogràfica).

Aquestes brevíssimes referències (any 1993) són, només, una mostra de la informació continguda en el llibre, el qual –per la multiplicitat de consideracions que es deriven de la fredor de les xifres– ha d'esdevenir obra de consulta obligada.

Certament, la realitat musical global abraça un espectre més ampli que no el reportat en aquest treball. Això no és obstacle per adverar la importància de l'estudi en relació amb els punts que toca i per considerar-lo com allò que és: una eina altament eficaç.

Rigoletto al Victòria en una nova producció per al Liceu

per JAUME COMELLAS

Si les representacions de l'òpera *Rigoletto* són en si mateix sempre esdeveniments notables, ateses les seves excel·lències, el fet que a més es produeixi l'estrena d'una producció hi afegeix al·licients especials. Al·licients que incorporen, a més, el fet que els artífexs d'aquesta nova producció siguin del país.

Ens referim a Joan Lluís Bozzo, un dels cervells de Dagoll-Dagom, grup teatral especialment consolidat en el gènere musical –*El mikado, Mar i cel, Flor de nit, Nit de Sant Joan, T'odio, amor meu* entre altres referències–, que és el responsable de la direcció escènica d'aquesta producció, mentre que Isidre Prunés, de trajectòria professional estretament lligada al grup esmentat, és qui ha cuidat del disseny de l'escenografia i vestuari d'aquest nou *Rigoletto* que es presentarà al Teatre Victòria el 19 de juny i del qual s'oferiran set representacions –una més de les previstes inicialment–, fins al dia 30 del mateix mes.

Bozzo compta amb una curta experiència en el camp de l'òpera. Concretament, la celebrada versió de *Don Pasquale* al Teatre Grec i la de l'òpera d'Albert Sardà *L'any de gràcia*, presentada recentment a Barcelona. Per la seva part, Prunés, juntament amb Montse Amenós, va signar l'escenografia i els figurins de l'esmentada producció de l'òpera de Donizetti.

D'entrada, preguntem quin és l'aspecte de l'obra que han pretès potenciar especialment.

–*L'interès central de l'obra rau en el personatge que li dóna el títol, que per a mi* –explica Bozzo– *és un símbol molt exacte de la doble vida, de la doble moral, que han fet d'ell una imatge també molt precisa del teatre; de l'actor. L'actor portat gairebé a les últimes conseqüències. Professionalment ha de fer una cosa i personalment n'està vivint unes altres de ben diferents.*

Joan Lluís Bozzo

Bozzo continua en aquesta mateixa línia argumental:

–*El motor de l'obra és aquesta contradicció interna del personatge que ha de tenir comportaments gairebé grotescos, ja que en el seu ànim intern viu exactament el contrari del que figura que fa externament. Volem jugar amb la mitja màscara. Sempre que Rigoletto aparegui en escena en el seu paper de bufó, portarà la mitja màscara grotesca. Però quan actua com a pare, aleshores es treu la màscara i podem veure la seva cara més autèntica d'home normal.*

I la idea de la maledicció de Monteroe que per a alguns és essencial? Fins i tot originalment l'obra s'havia pensat titular *La maledicció.*

–*Aquesta idea és important, és clar, i no la bandejarem pas. La seva presència, gairebé psicoanalítica, pesa i, naturalment, hi serà...*

Davant d'una nova producció operística es planteja, inevitablement, el temor de si la gosadia dels plantejaments dramatúrgics pot oferir resultats contraproduents o excessivament colpidors. En aquest sentit recordo a Bozzo la tendència genèricament immobilista del món de l'òpera –especialment el públic, però també els intèrprets– i les seves reticències respecte de criteris formals massa trencadors. I apuntem, com a fet elemental, el recurs tan habitual del canvi d'època de l'acció. Bozzo situa aquest món així:

–*Nosaltres hem partit d'un criteri de no canviar l'època. Si que vam fer això a* Don Pasquale *al Grec, perquè s'adaptava a les característiques de l'espai. En canvi, ens ha semblat que en el cas de* Rigoletto *i al Victòria el plantejament hauria resultat gratuït.*

Isidre Prunés insisteix en aquesta línia...

–*La modernitat formal de la proposta, no la donem per un canvi o trasllat d'època, sinó per un concepte general. Nosaltres mantenim el referent de l'època renaixentista, però en fem una lectura pròpia.*

Continuant en la discussió sobre la problemàtica d'un replan-

BIBLIOTECA

tejament dramatúrgic d'una òpera, Bozzo entra més al fons de la qüestió.

–Tinc molt clar que la música està per damunt de tot. No pots pensar en una dramatúrgia d'una òpera intentant forçar les coses i anar contra la música. L'aspecte musical és absolutament prioritari. Qualsevol proposta no pot entrar en conflicte amb la música, i, consegüentment, en l'execució vocal. Seria un exercici estèril. Per altra part, tampoc no has d'oblidar que en els fons l'òpera és una forma de teatre musical. Realment estàs explicant una història.

Per a Bozzo, les escenes, les situacions teatrals, no constitueixen problemes greus.

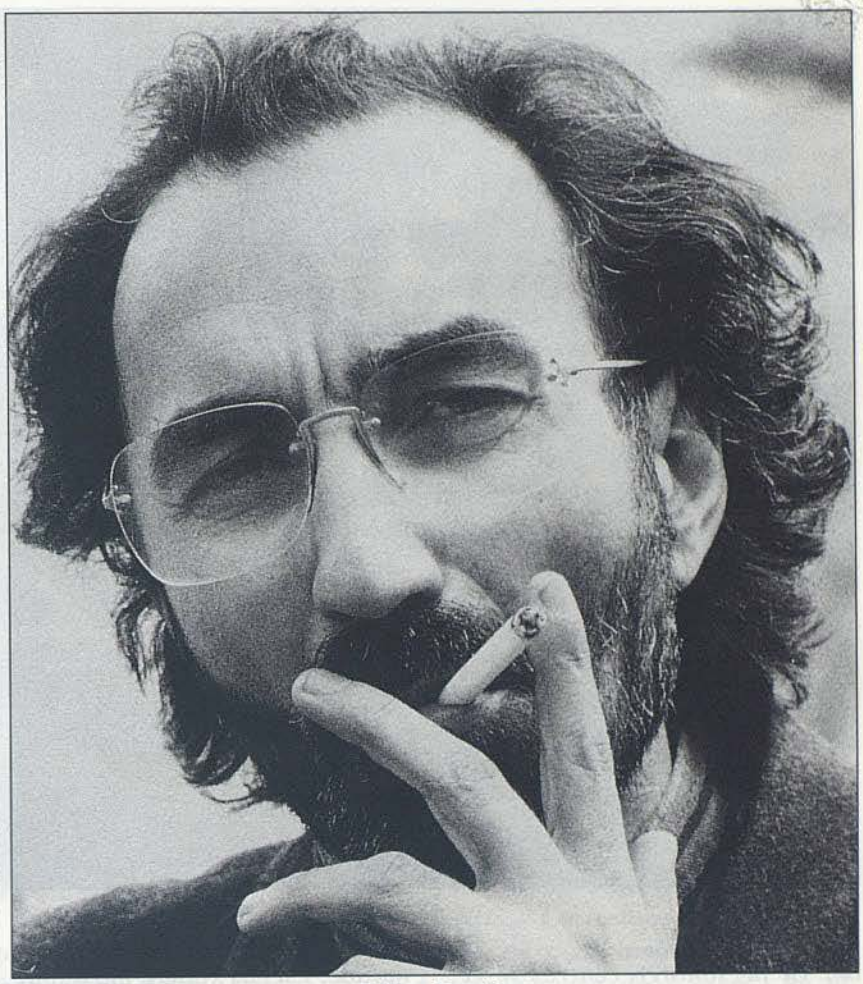
–El problema són les àries. L'acció se suspèn i dóna pas a la reflexió del protagonista. És un moment en el qual has de tenir present que cal que el cantant el protagonitzi molt bé, perquè a més és el que més interessa el públic. És el moment en què tens menys possibilitats de fer exercicis d'estil. Has de deixar que el cantant estigui còmode. L'òpera sempre es mou entre el recitatiu, que és teatre, i l'ària i també els conjunts –duos, trios, quartets, etcètera.

Bozzo no fa diferència, en aquest sentit, entre la intervenció individual de la de conjunts.

–El famosíssim quartet de Rigoletto, *que el trobo impressionant, la lletra repeteix incomptables vegades el mateix concepte. L'acció resta totalment aturada. I aquí és on el compositor va a fons. Aquí pots plantejar molt poques dificultats teatrals als cantants, perquè ja n'han de fer front a moltes de tipus musical. Si no entraries en conflicte amb els cantants. Has d'anar a favor dels cantants.*

Pregunto si *Rigoletto* és una obra que ofereix al·licients particulars des del punt de vista escenogràfic i dramatúrgic. Prunés assenyala:

–Totes les òperes ofereixen al·licients remarcables. En el cas de Rigoletto, *d'entrada ja et trobes amb aquesta festa, que ha exigit resoldre tècnicament problemes especials, com és el cas de l'actuació del cos de ball. A l'espai hi ha diferents nivells, hi ha passadissos –per entendre'ns– i un terra que es va elevant cap al fons que permet la distribució dels personatges i que en definitiva ofereix un joc d'escena que no és l'habitual. És clar, això suposarà el problema que els ballarins hauran d'actuar en espais esglaonats.*

Isidre Prunés

I hi insisteix:

–Després hi ha el jardí de la casa de Rigoletto, més endavant tornem al Palau del duc, però en una altra sala, i finalment hi ha un espai desert, una pseudofonda o taverna, espai que hem resolt amb el mateix mòdul esglaonat que va prenent diferents formes. Es tracta de formes més dramàtiques que no visuals. Més per a l'ús dramàtic que es fa d'elles que pel que simbolitzen.

Bozzo fa una precisió important.

–No és un espai gens figuratiu. Fem figuració dels conceptes estètics del Renaixement. Del Renaixement vist des del punt de vista d'un romàntic. Rigoletto no és ortodoxament renaixentista.

Prunés rebla el clau d'aquest argument:

–No estem reproduint la realitat pels mecanismes normals del realisme; fins i tot a nivell dels materials.

Pel que fa als figurins, Prunés entra en matèria:

–Forçosament, hi ha una coherència amb l'escenografia. Intento mostrar una recreació del vestit de l'època renaixentista procurant una integració fluida a l'espai, procurant que funcioni a nivell visual. L'espai, per altra part, té una gran força, en estar recobert de pa d'or que forneix un context de daurat bastant important. Aleshores el color del vestuari està pensat perquè tot funcioni

Joan Pons

bé. El personatge central té el seu figurí per quan actua a la cort i té el del personatge de carrer. Quan actua com a bufó va vestit mol diferent de la resta dels personatges.

Teniu por de la possible reacció negativa del públic, atès que l'operística té criteris més aviat conservadors en l'aspecte dramatúrgic? És Prunés qui situa la resposta.

–No podem pensar en això. Nosaltres fem allò que pensem que cal fer el 1995 per enfrontar-nos a Rigoletto. *Ja fa temps que treballem junts amb en Bozzo per estar tranquils sobre la base que si treballem amb sentit i intel·ligència, la cosa normalment ha d'anar bé.*

–Té raó l'Isidre –insisteix Bozzo–. *Nosaltres no temem la reacció negativa del públic. Intentem bastir el* Rigoletto *del 95, el qual forçosament ha de ser diferent del 1940 i del 1980. No podem estar al marge de l'evolució dels temps. Que ens hem d'explicar amb el llenguatge dels nostres dies, això és indiscutible. I si ens xiulen, mira, què hi farem. No podem plantejarnos el nostre treball a la defensiva.*

Prunés, encara hi afegeix:

–És totalment implantejable que fem un Rigoletto *dels anys 60.*

I Bozzo referma:

–No crec que ens haguessin vingut a buscar per això. De Rigoletto, *se n'han fet moltes versions. I aleshores, o bé hi aportes una visió pròpia i personal o bé no val la pena posar-s'hi. Val més agafar algú de solvència provada, i endevant.* Rigoletto *potser és una de les òperes més representades de la història del gènere.*

–És més interessant arriscarte –insisteix Prunés– *que no anar sobre segur. El punt de partida de la feina és sobre la base del que t'agradaria que fos aquesta obra.*

Recordem a Bozzo que quan va dirigir *Don Pasquale* va quedar literalment sorprès de trobar-se davant d'uns cantants que eren també actors d'una gran categoria. Em refereixo a Enzo Dara i Luciana Serra. Parlem d'aquest tema tenint en compte els que integren els dos repartiments amb els quals haurà de treballar. Bozzo confessa que només coneix els de casa, Joan Pons, Stefano Palatchi, i en aquest sentit està molt tranquil.

–En principi no em preocupa si ara la sorpresa la tindré de signe contrari a aleshores. Però en tot cas, penso que seran artistes importants no sols en el pla vocal, sinó també com a actors.

El fet que gaudeixi de 20 dies per assajar, en tot cas no li sembla un període massa llarg, atesa la complexitat de la dramatúrgia, que exigeix la presència també d'un cos de ball, que dirigirà Ramon Ollé, alhora dissenyador de les coreografies.

Bozzo i Prunés porten ja uns quants mesos treballant junts i amb ells també el responsable de la il·luminació, Ignasi Moros.

Rigoletto o la fi dels anys de galera

Quan l'11 de març de 1851 el Teatre de la Fenice de Venècia –ciutat aleshores pertanyent a l'imperi austríac– va acollir l'estrena de Rigoletto, *Giusseppe Verdi posava fi a l'època més dura i esforçada de la seva carrera. Tot just tenia 37 anys i ja tenia darrera seu un actiu de títols molt extens –de* Nabucco *a l'obra que ens ocupa, cal comptar-ne una quinzena–, sense que, però, cap d'ells li hagués fornit aquell èxit determinant i decisiu que tot creador espera i necessita.*

Estem parlat dels que ell qualificà "anys de galera", anys de treball intens i sense descans que a la fi van esclatar amb aquesta obra excepcional, que juntament amb les dues immediatament posteriors –Il trovatore i La Traviata, *estrenades el 1853– van configurar la seva trilogia arxifamosa que va catapultar definitivament Verdi a la fama i al prestigi més incondicional.*

Verdi, igualment que va fer després amb La Traviata, *va basar l'argument de la seva òpera en un obra teatral contèmporània,* El rei es diverteix, *del seu gairebé exactament coetani Victor Hugo. Cal dir que a l'escriptor francès, contraimatge humana força exacta de Verdi, no va complaure gaire l'ús de la seva obra i mai no va demostrar entusiasme ni interès per gaudir de la del compositor italià.*

A Verdi l'interessà de seguida la figura d'aquest Triboulet, *d'aquest bufó que viu a la seva pròpia carn i de forma tràgica els fruits de la seva tasca professional. Recordem, a tall de síntesi argumental, que Rigoletto és un bufó de cort que no s'oposa, sinó tot el contrari, a les aventures i els excessos amorosos del seu senyor, el duc de Màntua, i que veurà com la seva filla acabarà essent víctima també de les proclivitats seductores d'aquest, fins a acabar en una giragonsa* granguinyolesca *de l'argument, de manera tràgica, amb la mort de la noia. Una mort anunciada en forma de maledicció pel comte Monterone, víctima burlada, al principi de l'obra, del noble i del bufó.*

Verdi va recórrer als bons oficis del llibretista Pave, autor del llibret de Macbeth *i que ho seria després dels de* Simon Boccanegra, La Traviatta *i* La forza del destino. *Va ser una obra pensada força temps i, tanmateix, escrita d'una tirada, en un procés de composició molt plaent per al músic. Allò que no va ser tan plaent va ser la lluita contra la censura austríaca, que no veia clar que es mostrés amb tanta claredat el caràcter llicenciós del rei Francesc I, perquè es considerava que el públic podria traslladar aquella imatge a la de la mateixa monarquia austríaca com a institució. Altres aspectes tampoc no plaïen els assenyats censors del moment. Verdi, home que estimava molt el contingut literari de les seves obres, va resistir el que va poder i a la fi consentí que la figura del rei esmentat fos substituïda per la d'un impersonal duc de Màntua, de molta menys significació política.*

L'èxit de l'obra va ser important i Rigoletto *es va convertir des del primer moment en un autèntic títol bandera d'història no gens problemàtica des del punt de vista de l'estima del gran públic. Musicalment, és una composició molt reeixida en la qual el binomi música-text es produeix en una relació de sinergia expressiva gairebé ideal. La riquesa psicològica dels personatges i la de les diverses situacions tenen sempre una traducció musical exacta i precisa que converteix aquesta òpera en un producte absolutament rodó. L'origen teatral del text esdevé peça clau, perquè forneix un* continuum *de discurs dramàtic d'una gran coherència i riquesa que la música serveix amb un màxim de recursos expressius.*

*En el pla vocal, l'obra compta amb moments d'una bellesa notable i dues de les seves àries, la inicial "Questa o quella" i la més tardana "La dona é mobile" figuren entre les més celebrades del repertori operístic. Curiosament, mentre el barítion –Rigoletto– carrega amb la part més llarga, difícil i compromesa de l'òpera, és el tenor en aquestes dues tan celebrades àries qui aconsegueix els favors del públic. Cal destacar també el quartet del tercer acte –duc, Gilda, Rigoletto i Maddalena–, un dels conjunts vocals més bells de tot l'*opus *verdià.*

La versió que arriba a Barcelona té en la figura del barítion menorquí Joan Pons el seu al·licient més remarcable. En un repartiment doble pel que fa als papers principals, el paper de Rigoletto serà interpretat també per Barry Anderson. Com és sabut, aquesta és una òpera de referència per als barítons, al quals s'exigeix unes capacitats interpretatives especialment apurades.

El duc de Màntua comptarà amb la interpretació d'un tenor ben conegut a Barcelona, el mexicà Fernando de la Mora, que compartirà el paper amb Salvatore Fischiella, mentre que Gilda serà incorporat per Alessandra Ruffini i Alida Ferrari, que substitueix la prevista Sumi Jo. Laura Polverelli serà Maddalena en totes les representacions i el mateix s'esdevindrà amb Stefano Palatchi en el curt però difícil paper de Sparafucille. Altres papers seran servits per cantants de casa, com són Cristòfol Viñas, Rosa Maria Conesa, Alfredo Heilbron, Manuel Garrido i Carme Vilaplana. La direcció musical serà de Giuliano Carella, un nom desconegut dels afeccionats barcelonins. Les set representacions, una més de les previstes, tindran lloc els dies 19, 22, 25 27 28, 29 i 30 de juny.

MIREIA BARRERA
Exponent d'una nova generació de directors corals

Mireia Barrera dirigeix quatre formacions corals

Una nova generació de joves directors esmerça el seu treball per augmentar, de manera qualitativa, el nivell de la música coral. Molts professionals que ara són a punt d'entrar a la cresta d'or van començar de manera atzarosa a especialitzar-se en la direcció coral. Mireia Barrera (Terrassa, 1967) és un exemple de l'auge de joves que, d'una manera incombustible, dediquen la seva carrera a la direcció.

per MARCEL B. CABEZAS

Vostè dirigeix els cors Madrigal, Ariadna, Aura i l'Escolania Verge de Montserrat. En què es diferencien els uns dels atres?

–Dirigeixo dues corals com a tals, que són Madrigal i Ariadna. A part, ja que només em dedico a dirigir, porto altres grups que tot i tenir vida com a cors, formen part d'escoles. Un d'ells és el cor Aura, un grup juvenil de veus blanques que hi ha a l'Escola del Palau, i l'altre és l'Escolania Verge de Montserrat de l'Escola Pia, que fins ara havia cantat al Liceu quan les obres requerien veus infantils.

–En quina d'aquestes facetes veu més projecció de futur?

–Amb els nens. Són una font en què les generacions joves que ens dediquem professionalment, hi estem posant els ulls. Intentem que els nens dels conservatoris i les escoles cantin millor. I això s'aconseguirà, a 10 anys vista, formant directors des dels cursos de la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC) i disposant la gent jove perquè transmeti als nens uns hàbits –inexistents avui dia– de cant, emissió de veu i cultura musical.

–En el projecte del Cor Madrigal també hi ha la inversió de moltes esperances?

–El Madrigal és un cor refundat que juntament amb altres cors de Catalunya ha apostat per gent jove que apliquen conceptes nous i disposen de més oportunitats que la generació anterior. Això és clar que canviarà el panorama del cant coral. Treballem amb gran intensitat, sempre buscant una marca de qualitat.

–Això significa canviar l'amateurisme vigent per una professionalització dels cors?

–No forçosament. En aquests moments hi ha poquíssims cors professionals a Catalunya. I si ho són és perquè darrera tenen el suport econòmic d'alguna institució. I això és terriblement difícil d'aconseguir. Jo diria que professionalització en el sentit de seriositat en el treball, no pas en el sentit de remuneració.

–Cap on camina, doncs, el nou Cor Madrigal?

–Els cantaires han de tenir uns coneixements importants de lectura i han d'estudiar cant. Això vol dir que el cor evolucionarà cap a millor i es podrà exigir que la gent respongui tècnicament. Tu no pots fer una

orquestra amb gent que no sap tocar els instruments. Doncs el Madrigal busca que tots els seus cantaires tinguin una bona formació vocal i que tècnicament siguin dignes.

–Es pot parlar d'una generació de directors joves?

–Sí, i tant. El que passa és que no massa gent es dedica exclusivament a dirigir. D'altra banda, jo pertanyo a una generació que sense tenir cap noció de direcció, va agafar l'hàbit de dirigir. És un fet que, tot i que continua passant, intentem resoldre. La majoria de directors actuals s'ha format en cursets d'estiu, que és el que ha salvat tota una generació.

–En quin moment va veure que la seva carrera anava exclusivament cap al món coral?

–Va ser molt progressiu. Dirigia corals com a hobby *i, amb un cert recel de la meva família, vaig deixar la carrera universitària per dedicar-me només a la música. He tingut la sort de viure una època en què les corals, encara que siguin senzilles, han remunerat el director i això em va permetre valdre'm per mi mateixa. En altres països europeus això no passa, entre d'altres coses perquè l'ensenyament està subvencionat pel govern i la gent no està acostumada a pagar-se els estudis.*

–I per concretar més, quins van ser els preliminars de la seva professionalització?

–Com la majoria, vaig començar a estudiar al conservatori de manera fortuïta. No per vocació, sinó perquè aleshores estudiar música no valia diners. Paral·lelament, per sort, als 15 anys em van oferir dirigir una coral sense tenir-ne cap noció. Després de fer cursos d'estiu organitzats per l'Orfeó Lleidatà i la FCEC, vaig estudiar durant tres anys a l'escola internacional de direcció de Namur, a Bèlgica. Vaig anar-hi, i això ho vull dir, sense tenir cap beca durant els dos primers anys. Només me'n van concedir al final de l'últim any, quan a efectes pràctics no em calia, perquè havia acabat els estudis. L'assignació de beques tant de la Generalitat com del Ministeri per a estudis musicals és clarament insuficient.

–Després de vostè i sota la batuta de Pierre Cao va continuar estudiant gent...

–Jo vaig ser la primera que vaig anar a Bèlgica. M'ho pagava tot jo. Després hi han anat tres persones més que no han pogut acabar els estudis per problemes econòmics. Jo tenia la sort que era més jove que ells i vaig poder recórrer a preus joves i facilitats econòmiques en el transport.

–Durant aquest curs, però, el conservatori de Cervera organitza uns cursos europeus de direcció coral amb la presència de Pierre Cao.

Malgrat que no massa gent es dedica exclusivament a dirigir, es pot parlar d'una generació de directors joves

–Els alumnes admesos en aquests cursos disposen de l'oportunitat cada tres setmanes de tenir Pierre Cao com a mestre. Ara no caldrà anar a Bèlgica.

–Però quines serien per a vostè les funcions d'un director de cor?

–Principalment de "mecànic", en el sentit que el director ha de preparar l'instrument, assajar, corregir qüestions tècniques d'afinació, de fraseig i afegir un ingredient més artístic, que és posar la pinzellada que diferencia un director d'un altre. De tota manera, la majoria de professionals es troben davant de persones que no saben música. Tot i que això comença a canviar, molts directors que coneixen els estils per transmetre la qualitat en la interpretació es troben amb grups formats musicalment a zero i vocalment pitjor, i la seva funció es desplaça a àmbits molt més pedagògics. Per exemple, tenen la tasca de fer que la gent resisteixi assajos a la nit, que és espantós i no passa enlloc més d'Europa.

–I com a directora, quin seria el tipus de música més agraïda?

–Em sento atreta sobretot per la música que comprèn des del Renaixement o Barroc fins a compositors actuals. Vull intentar fer cada vegada més música d'aquest segle. La música contemporània es pensa que és molt dura i se n'ha de saber molt, però no és pas cert. Es pot fer música molt senzilla i anar educant; el que passa és que hem d'habituar-nos a dissonàncies, melodies i sons diferents.

–Com valora la política de l'Administració respecte de la música coral?

–Molt poques vegades ens deixen dignament. Tant l'Administració com els mitjans de comunicació creen una imatge folklòrica del cant coral. La televisió dóna exemples de corals que són ridiculitzants, que semblen més un guirigall que no un grup de gent amb esperit artístic. I aleshores bona part de l'opinió pública té una visió del cant coral que es redueix a cantar i passar-s'ho bé sota una barretina o menjant botifarres.

–Ha tingut algun desengany, doncs, en les relacions personals dins el món de la música?

–Professionalment sóc molt jove per descobrir si he tingut o no desenganys. El que he après per mitjà d'algunes males experiències és que quan ets professional has de tenir sempre a mà un contracte on estigui escrit, signat i acordat el que toca. Si no, pot ser que hi hagi malentesos o sorpreses desagradables.

Port de Barcelona

Autoritat Portuària de Barcelona

Bassat Ogilvy P.C.

Així serà el Port Vell

PORT VELL

El Port Vell és una part del Port de Barcelona, del teu Port. Un gran espai destinat a tots els ciutadans. Un lloc d'oci, lúdic, cultural i comercial on ja pots realitzar activitats impossibles d'imaginar fins ara: passejar i fer esport a la vora del mar, gaudir d'una zona verda i llargs passejos, descobrir el fons marí, fruir d'un cinema espectacular, comprar i menjar de tot i a qualsevol hora, i fins i tot fer negocis.
El Port és teu. Gaudeix-ne.

Port de Barcelona. El teu Port.

Puertos del Estado

MIKROKOSMOS

Quina *Passió*...!

És encastada en els replecs més vius de la memòria, com una fita vital, la primera vegada que vaig sentir la *Passió segons sant Mateu* de Bach: el 1958, en unes audicions emmarcades en el cicle commemoratiu del cinquantè aniversari del Palau.

D'aleshores ençà, quantes versions no he sentit de l'immens fresc bachià...! De tota mena! Òbviament, tampoc no podré oblidar la "meva" *Passió*, quan, integrat circumstancialment als rengles de la Coral Sant Jordi, vaig participar, el 1977, en la primera *Passió* que dirigia Antoni Ros-Marbà.

Així i tot, i malgrat aquest dens bagatge pretèrit, quina sorpresa, la *Passió* recent a Santa Maria del Mar, organitzada per la Fundació "la Caixa"!

¿Quin màgic encanteri atorgà una dimensió nova a aquella obra tan coneguda i estimada?

M'atreviria a apuntar que la força d'aquesta *Passió*, amb el suport d'una succinta i acuradíssima escenificació de Jonathan Miller en un espai sàviament delimitat, va raure en el grau de comunicació i de participació cercat i assolit; una comunicació i participació sovint tan difícils d'aconseguir en el marc d'una sala de concerts, amb el ritual inherent a la interpretació habitual dels oratoris.

L'aura creada en l'audició de Santa Maria del Mar fou la que només es dóna, molt excepcionalment, en l'autèntica recreació d'una obra d'art. Els qui hi érem, érem molt més que no uns simples oients, fins a sentir-nos implicats activament en el desenrotllament de la sessió, en una mena d'immersió comunicativa, en una fusió catàrtica.

Per entendre'ns (i la referència, per als qui saben de què parlo, pot tenir valor de categoria), entre número i número de la *Passió*, entre recitatius, àries i corals, no se sentí el més mínim estossec, ni cap altra de les sorolloses manifestacions respiratòries a què és tan procliu el públic habitual del Palau...

La versió de la *Passió* al·ludida serà, ben segur, un punt de referència per al futur. I per als qui la visquérem, una llavor de gaudi estètic i de reflexió humana i religiosa, que rebrotarà a cada rememoració.

Pere Artís

Lawrence Foster, confirmat com a director titular de l'OBC

Tal com va avançar en el seu dia CM/RMC, Lawrence Foster serà el nou titular de l'OBC a partir de la pròxima temporada. El músic nordamericà va ser presentat als mitjans de comunicació en una conferència de premsa en la qual mostrà, ultra la seva satisfacció pel nomenament, el seu ideari musical a partir del qual pensa desenrotllar la seva tasca a Barcelona.

D'ascendència romanesa, va néixer a Los Angeles l'any 1941 i estudià direcció amb Fritz Zweig i posteriorment amb Karl Böehm. L'any 1966 va guanyar el Concurs Koussevistki i el 1968 es traslladà a Anglaterra, on va debutar amb l'Orquestra Hallé i amb la Royal Philharmonic, de la qual va ser principal director invitat.

Entre 1972 i 1978 va ser director de la Simfònica de Houston, on succeí John Barbirolli i André Previn i quatre anys més tard va ser nomenat director de l'Orquestra de Monte-Carlo on ha restat setze anys, interromputs per un període de dos anys. També ha estat titular de l'Orquestra de Cambra de Lausana i de la Simfònica de Jerusalem.

En el terreny líric ha dirigit òpera al Covent Garden de Londres, Metropolitan de Nova York, Operes de París, Hamburg i Berlín. L'any 1986 va inaugurar la nova seu de l'Òpera de Los Angeles amb Plácido Domingo a l'òpera *Othello* i posteriorment hi ha dirigit *La bohème*, *Falstaff*, *Elektra*, *Don Giovanni* i *L'àngel de foc*. La temporada actual ha de dirigir a les òperes de Berlín i Los Angeles, i en el camp simfònic dirigirà l'Orquestra de París, Simfònica de Chicago, City of Birmingham Symphony Orchestra i Filharmònica de Los Angeles. Ha enregistrat per a CBS, DECCA, Ariola, Philips, Erato i EMI. Des del 1990 Lawrence Foster és director del Festival Internacional de Música d'Aspen, festival que se celebra a l'estiu. ■

Lawrence Foster

Imanol Bageneta rep el Premi Manuel Valcárcel de Composició

L'obra titulada *Reloj abandonado de las horas*, del compositor Imanol Bageneta, va aconseguir el Concurs Internacional de Composició Pianística Manuel Valcárcel, convocat pel Conservatorio Profesional de Música Jesús de Monasterio de Cantabria i per la Fundación Marcelino Botín. Aquest premi està dotat amb un milió de pessetes.

El jurat era integrat per Enrique Franco –president–, Gonzalo de Olavide, José García Román, Daniel Sprintz i Joan Guinjoan.

En total es van presentar al concurs, 59 partitures, procedents de pràcticament tot el territori espanyol i algunes de l'estranger. Ultra el premi en metàl·lic, l'obra serà estrenada a Santander al Palacio de Festivales la segona quinzena d'agost, dins de la programació del Festival Internacional de Santander. En serà l'intèrpret, José María Pinzolas. ■

Guanyadors del 43è Concurs Permanent de Joves Intèrprets

Els guanyadors de la 43a convocatòria del Concurs Permanent de Joves Intèrprets, organitzat per Joventuts Musicals d'Espanya, que va tenir lloc entre els dies 27 i 30 del passat abril a Alcalà de Henares, han estat els següents. En la fase de vent-fusta: primer premi per a Vicent Morelló (flauta), i segon premi, ex-aequo, per a Josep Ramon Sancho (clarinet) i Salvador Salvador (clarinet). En la fase del vent-metall: primer premi, no concedit; segon premi per a Javier Rizo (trompa). En la fase de percussió: primer premi, no concedit; segon premi per a Javier Alonso (percussió).

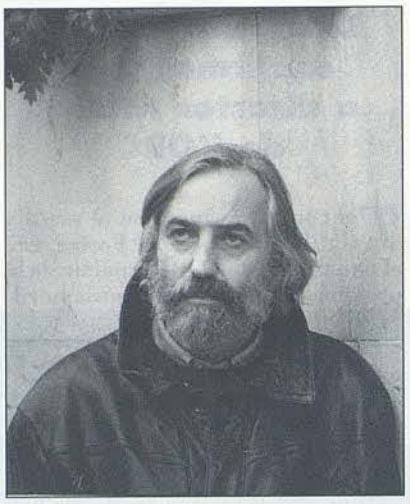
El nombre total de participants inscrits fou de 61, i el de presentats de 28. El jurat era format per Alfredo Aracil, Pedro León, José Vadillo, Joaquín Jericó, Miquel Bofill, José Vicente Pérez, Santi Molas i Nona Arola. ■

Set concerts al X Cicle de Música del Segle XX

Una marató va obrir el passat 24 d'abril el X Cicle de Música del Segle XX, promogut per la Fundació Música Contemporània que dirigeix el compositor Albert Sardà. Aquesta manifestació, que com és sabut va néixer de la mà de l'Associació Catalana de Compositors, enguany oferirà un total de set concerts, ultra l'esmentada marató, i es perllongarà fins al dia 19 de juny amb l'actuació del grup instrumental Sitges 94, nascut d'una altra iniciativa de la fundació esmentada, els cursos que se celebren en aquesta vila.

El cicle en conjunt no ofereix gaires elements especialment dignes d'atenció. Compositors europeus es barregen sense cap mena de pretensió de criteri preestablert amb d'altres d'espanyols i catalans, tot oferint una imatge bigarrada que, a més, acusa la manca de novetats i no presenta tampoc cap estrena. Tampoc en l'apartat interpretatiu cal remarcar la presència de noms especialment rellevants. Allò que sí cal destacar és el conjunt d'activitats al marge del cicle que ens ocupa, que desenrotlla la Fundació Música Contemporània. Esmentats els cursos d'interpretació i composició que tenen lloc a Sitges, cal fer referència a la imminent publicació d'un llibre d'obres per a piano, especialment dedicat als estudiants. Es tracta d'omplir el buit de material d'execució fàcil en el camp de la música contemporània. Per això s'ha demanat a 36 compositors espanyols i portuguesos sengles partitures específicament pensades per a l'objectiu pedagògic en qüestió.

En el camp de l'edició s'ha de fer esment de la pròxima edició d'un llibre sobre pensament i estètica musical, obra de Josep Soler, llibre que editarà Boileau.

Albert Sardà

També hi ha prevista l'edició de dos discos anuals de música simfònica espanyola a càrrec de la major part de les orquestres que existeixen a l'Estat espanyol. És un projecte que té el suport de la SGAE, que és previst que es desenrotlli al llarg de deu anys i en la qual cada orquestra dedicarà una atenció especial als compositors de la seva àrea més directa d'influència.

Mentrestant continua la publicació de les dues sèries d'enregistraments, la monogràfica amb discos de Guinjoan i Soler, i la pròxima publicació d'altres d'Agustí Charles, Miquel Soler i Albert Sardà, i també la genèrica, que compta amb un disc a cura del duo Montserrat Gascón-Xavier Coll i un altre que comprèn concerts per a guitarra de Guinjoan, Rodolfo Halffter i Villa-Lobos amb l'English Chamber Orchestra. Posteriorment, és previst que es publiquin discos a càrrec de l'OBC i el Grup Mannon. En total és previst que el curs 1995-96, la Fundació publiqui sis discos. ■

Deu anys de Musicoral

Enguany, amb el Musicoral 95 s'han celebrat els 10 anys d'aquesta activitat organitzada per la Federació Catalana d'Entitats Corals del Baix Llobregat, que cada any passeja per la comarca una nodrida mostra de la feina de nombroses corals d'aquesta part del país, principalment.

Així, entre els dies 4 de març i 8 d'abril, en set encontres que van tenir lloc a Corbera de Llobregat, Esparreguera, Sant Just Desvern, l'Hospitalet de Llobregat, Sant Andreu de la Barca, Esplugues de Llobregat i Sant Boi de Llobregat, hi han participat en la 10a edició del Musicoral les formacions següents: Coral Elisard Sala (l'Hospitalet), SCR Lo Llobregat de les Flors (el Prat), SCC La Coloma (Esplugues), Coral La Passió d'Esparreguera (Esparreguera), Orfeó Enric Morera (Sant Just), Coral Heura (l'Hospitalet), Coral L'Esclat (Vallirana), Orfeó Catalònia (Cornellà), Orfeó Vicentí (Sant Vicenç dels Horts), Orfeó Vigatà (Vic), Coral Sellarés (Gavà), Coral Contrapunt (Abrera), Coral Ars Nova (Martorell), Coral Amadeu Vives (Martorell), Cora Xalesta (l'Hospitalet), Coral Ressò (Sant Boi), Coral Diadema (Corbera), Coral Renaixença (Sant Boi), Coral Margalló (Castelldefels), Coral Sant Genís (Navàs), Coral Aura (Cornellà), Coral La Vall (Sant Climent), Agrupament Coral La Lira (Viladecans) i Coral Ferran Sors (Sant Andreu de la Barca). ■

Presentació pública de la Fundació "Les veus del demà"

El passat 25 d'abril tingué lloc amb gran èxit de convocatòria a l'església del Reial Monestir de Pedralbes, a Barcelona, el concert de presentació de la recentment creada Fundació "Les veus del demà".

Aquesta nova entitat, de caràcter totalment privat, té com a principal finalitat la formació i promoció, mitjançant el concert i el recital, de joves promeses del cant, en oferir-los l'oportunitat de donar-se a conèixer al gran públic. Així, en aquest primer concert –que fou presentat pel professor, crític i expert en òpera Roger Alier–, hi actuaren dos joves cantants barcelonins, la soprano Maite Barreneche i el tenor Hèlios Pardell. Acompanyats al piano per l'italià Marco Evangelisti, els dos cantants –actualment deixebles de Juan Oncina– interpretaren peces de Pergolesi, Haydn, Mozart, Granados, Donizetti, Schubert, Strauss, Cilea i Bellini.

Per contactar amb la Fundació "Les veus del demà", que ja té confeccionada la seva primera temporada d'actuacions, cal adreçar-se al carrer de Cavallers, 76. 08034 Barcelona. ■

Ruggiero Ricci al Curs Internacional de Música d'Alforja

L'escola de música Gradus, d'Alforja (Tarragona), organitza per segon any consecutiu un curs internacional de música amb la presència del prestigiós violinista nordamericà Ruggiero Ricci. El curs se celebrarà del 6 al 16 de juliol a Alforja, a 13 km de Reus, i inclou classes magistrals de Ruggiero Ricci, de la violinista Adelina Oprean i del violoncel·lista Leonid Gorokhov. El curs atorgarà una còpia de Guarneri del Gesú feta per David Bagué (Barcelona) a l'alumne que hagi demostrat més mèrits artístics. Es pot assistir al curs de manera activa o passiva. Si s'inscriu de manera activa, l'alumne haurà de passar una prova d'accés. Per accedir al premi és obligatòri l'obra Divertimento de *Xavier Turull (Ed. Boileau). En aquest mateix curs també s'inclouen classes de teatre amb Lorna Marshall. Paral·lelament a les classes, es faran tres concerts de gala al Teatre Fortuny de Reus: 7 de juliol, concert a càrrec de Ruggiero Ricci; 14 de juliol, concert d'alumnes i lliurament del premi; 15 de juliol, música de cambra a càrrec d'Adelina Oprean (violí), Leonid Gorokhov (violoncel) i Natalia Koval (piano). Gradus. Av. Catalunya, 44. 43365 Alforja. Tel. (977) 81-64-14. Fax (977) 81-62-32.* ■

FOTO: A. BOFILL

Aragall amb els guanyadors de la primera edició

Jurat de luxe per al II Concurs Jaume Aragall

Del 8 al 15 de juliol tindrà lloc a Torroella de Montgrí la segona edició del Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall, organitzat per Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí.

Aquesta convocatòria ha desvetllat una gran expectació en el món líric internacional, fet que fa suposar que se superarà llargament la xifra de 80 participants que va convocar l'edició inicial.

Cal destacar la composició del jurat, autènticament important, ja que aplega un nombre ampli de figures històriques, presidides pel mateix Jaume Aragall, i entre les quals cal esmentar Fedora Barbieri, Piero Capuccilli, Giuseppe Taddei, Tatiana Menotti i Manuel Ausensi, a més de Lluís Andreu –antic director artístic del Gran Teatre del Liceu i del Teatre La Maestranza de Sevilla–, Joan Oncina i Emilio Sagi.

S'atorgaran tres premis per a veus femenines i tres per a veus masculines, dotats, respectivament, amb 1.300.000, 650.000 i 325.000 pessetes, i també s'atorgarà un premi d'1.300.000 pessetes al millor cantant català.

Els guardonats seran presentats per Jaume Aragall en un concert que tindrà lloc a Torroella de Montgrí i a més, el dia 6 d'octubre, se celebrarà un altre concert al Palau de la Música, en el qual els guardonats actuaran amb acompanyament orquestral.

Posteriorment al Concurs, Jaume Aragall oferirà novament un curs de cant que es desenrotllarà també a l'esmentada vila baix-empordanesa entre els dies 1 i 7 d'agost, curs que s'integra en el conjunt de l'oferta pedagògica del Festival de Torroella de Montgrí, que comptarà amb la participació de figures tan destacades com Joaquín Achúcarro, Aquilles delle Vigne, Joan Enric Lluna, Xavier Joaquín, Vicenç Prats, Lleonard Balada, Fèlix Ayo, Enrique Santiago, Radu Aldulescu, Franco Petracchi i Alvaro Pierre. ■

Irwin Gage: rectificació des de l'estima

Un error en la font d'informació, que *a priori* era d'absoluta solvència, i les precipitacions periodístiques habituals, van fer que no verifiquéssim prou eficaçment la falsa notícia sobre la mort del pianista Irwin Gage, que d'altra banda ens constava que estava greument malalt. Per això vàrem cometre l'error de publicar en aquesta mateixa revista una nota a ell dedicada, moguts per l'admiració que sentim envers aquest gran artista i desolats per la seva eventual pèrdua. Ara, en rectificar-ho, a fi de bé, l'esperit d'homenatge i reverència cap a la seva persona és el mateix, però a més podem felicitar-nos pel fet que la notícia no fos certa, i de saber que el nostre benvolgut i admirat músic s'ha recuperat feliçment, i el que és millor encara, que està ple de projectes i de ganes de venir a tocar a casa nostra. Sens dubte, l'esperem. ■

La coral Lieder Camera compleix cinc anys

Un concert que tindrà lloc el 17 de juny a l'església de Sant Felip Neri i un altre que se celebrarà el dia 1 de juliol al saló modernista de la Caixa de Sabadell serviran per commemorar el cinquè aniversari de la coral Lieder Camera.

Aquest conjunt va ser fundat l'any 1990 a Sabadell pel seu director actual, Josep Vila, amb els objectius bàsics de treballar programes d'alt nivell, tant a *capella* com amb intervenció instrumental, atenent especialment aspectes importants com són l'equilibri i l'empastament sonor, la unitat d'articulació i de fraseig, la precisió en l'afinació i la fidelitat en les interpretacions.

Des d'aleshores han mantingut una trajectòria caracteritzada pel rigor en la tasca artística, que l'ha portat a protagonitzar esdeveniments d'una importància remarcable. Si l'any 1991 participava a la Setmana de Cant Coral de Barcelona, posteriorment ho feia als cicles de Música Religiosa de Lleida i Fuenterrabía, Festival de Matadepera i altres cicles i festivals d'arreu de l'Estat espanyol. Des del 1993 és col·laborador habitual del Festival Internacional de Música de Peralada i de la Schubertíada de Vilabertran.

En representació de Catalunya, l'octubre de 1994 va fer una gira de concerts per la Costa Blava francesa responent a la invitació de l'Associació d'Intercanvis Culturals del Mediterrani. Ha col·laborat amb l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure en la interpretació del *Berliner Requiem* i *Ocean Flug* de Kurt Weil i el *Cant de benvinguda* de Feliu Gasull. També ha col·laborat amb el Clemencic Consort al Palau de la Música Catalana en la interpretació d'*Olimpiade* de Vivaldi sota direcció de René Clemencic. Amb l'Orquestra de Cadaqués ha intervingut en les òperes *Il turco in Italia* i *L'elisir d'amore*, amb cantants tan reconeguts com Joan Pons, Leontina Vaduva, Josep Bros, Carlos Chausson, Sumi Jo i Simone Alaimo. També ha estat dirigit per Eric Ericson i per Günther Theuring a la Schubertíada de Vilabertran l'any 1993. L'any 1992 va participar en l'enregistrament d'un CD editat per Harmonia Mundi amb l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, integrat per obra de Manuel de Falla. ■

La manifestació cultural Gal·les a Catalunya'95 portarà Margaret Price al Palau

Gal·les a Catalunya'95, la manifestació d'activitats culturals gal·leses més important feta fora de la Gran Bretanya, presenta com a activitat principal i destacada el concert al Palau de la Música el dia 9 d'octubre, que acollirà la BBC National Orchestra of Wales amb la soprano Margaret Price.

Gal·les a Catalunya'95 –que inclou activitats entorn de la llengua i literatura, la dansa, el teatre, el cinema i televisió, les arts plàstiques, l'artesania, la ciència, el coneixement, l'educació i la música–, va començar el passat abril la seva primera manifestació amb la dansa. Així, l'Institut del Teatre acollí tres muntatges de Diversions Dance Company (The National Dance Company of Wales): *Straight Jacket*, *Svsplkt* i *Remembrance;* aquest darrer títol és una creació del coreògraf català Toni Mira –creador de Nats Nus Dansa–, especialment dissenyada per la companyia gal·lesa aquesta darrera temporada.

De fet, però, serà aquesta tardor que tindran lloc les activitats de Gal·les a Catalunya'95.

En el terreny musical, el mes de setembre i dins les Festes de la Mercè podrem gaudir del folk gal·lès amb Siân James i les seves composicions a l'arpa. També la Mercè acollirà el grup de rock Mike Peters amb the Poets. Ja en el vessant més de música clàssica, el 9 d'octubre tindrem, com ja hem dit, la BBC National Orchestra of Wales amb la soprano gal·lesa Margaret Price. Aquest concert entra a formar part de la temporada musical d'Ibercamera, concretament, el primer del cicle. L'orquestra gal·lesa serà dirigida pel seu director principal,

Margaret Price

Tadaaki Otaka, i interpretarà obres de Walton, Mahler, Liszt i William Mathias. Pel novembre, al Festival d'Òpera de Butxaca del Teatre Malic s'oferirà l'espectacle *Diva, diva, diva*. Així, i emulant els "Tres tenors" en una versió més desenfadada, les sopranos Patricia O'Neill, Kerrie Sheppard i Elena Ferrari, acompanyades al piano per Bryan Davies i amb Nicola Thomas com a presentador, oferiran passatges del repertori operístic tradicional amb talls d'humor.

Tota aquesta manifestació cultural és organitzada per l'Institut Britànic (The British Council), i compta amb la col·laboració catalana de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, l'Institut del Teatre, Televisió de Catalunya, la Filmoteca de la Generalitat, la Fundació Caixa de Terrassa, la Universitat Autònoma de Barcelona, el Museu de la Ciència, Sitges Teatre Internacional, Ibercamera, Teatre Malic, el Museu Tèxtil i d'Indumentària, i L'Avenç; així com també amb la col·laboració de l'Arts Council of Wales i altres entitats d'aquell país. ■

La soprano Rosa Mateu, segon premi de cant al Concurs Maria Canals

La soprano catalana Rosa Mateu, ben coneguda ja en l'àmbit de l'òpera de cambra principalment, ha obtingut el segon premi de la modalitat de Cant –dotat amb 300.000 pessetes– de la 41a edició del Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals de Barcelona. El primer premi d'aquesta modalitat fou atorgat a Mihoko Fujimura (Japó) –dotat amb 600.000 ptes.– i el tercer premi fou atorgat *ex-aequo* a Hanna Dora Sturludottir (Islàndia) i a Suki Kim (Corea) –dotat amb 150.000 ptes.

En la branca de Piano, el primer premi –dotat amb 600.000 ptes.– fou atorgat a Won Kim (Corea) –el premi inclou un concert com a solista amb l'OBC la temporada que ve. El segon premi –dotat amb 300.000 ptes.– fou per a Keiji Serizawa (Japó) i el tercer premi –dotat amb 150.000– s'atorgà *ex-aequo* a Ioulia Botchkovskaia (Rússia) i Birgitta Wollenweber (Alemanya).

Pel que fa a la branca Piano-júniors, en la categoria A s'atorgaren els següents premis. Primer premi –300.000 ptes.– per a Lauma Skride (Letònia); segon premi –180.000 ptes.– per a Laszlo Holios (Hongria); tercer premi –120.000 ptes.– per a Aidas Puodziukas (Lituània); quart premi –60.000 ptes.– per a Ferrianto Demichelis (Itàlia); i, finalment, s'atorgà una medalla a Henrike Enger (Alemanya).

En la categoria B de Piano-júniors, els premis foren els que segueixen. Primer premi –300.000 ptes.– per a Hubert Salwarowski (Polònia); segon premi –180.000 ptes.– per a Natalia Posnova (Rússia); tercer premi –120.000 ptes.– per a Zsolt Ozetner (Hongria); quart premi –60.000 ptes.– per a José Enrique Bagaria (Espanya); i obtingué una medalla Jurgita Jauniskyte (Lituània). ■

L'Orquestra de Cambra del Conservatori del Liceu al Primer Encontre d'Orquestres de Conservatoris Europeus

L'Orquestra de Cambra del Conservatori Superior de Música del Liceu va participar el passat abril al primer Encontre d'Orquestres de Cambra de Conservatoris Europeus, promogut pel Conservatori Nacional de la Regió de Marsella Pierre Barbizet.

L'Orquestra del Conservatori, que fou dirigida per Gonçal Comellas, hi presentà un programa amb obres de Grieg, Giuliano, Txaikovski i Toldrà. Amb un gran èxit de públic i de crítica, aquest concert fou enregistrat per Radio Classique.

Aquest Primer Encontre ha estat una excel·lent oportunitat per connectar les idees artístiques i pedagògiques entre els diferents conservatoris, així com també d'assentar les bases per a futures relacions i intercanvis.

Entre d'altres orquestres de cambra, hi participaren les dels Conservatoris de Praga, Dresden, Gênes, Barmfeld, Sant Petersburg i Hamburg. ■

La Mà de Guido edita obra de Morera i Lamote de Grignon

L'editorial La Mà de Guido acaba de presentar l'edició de dues partitures d'Enric Morera i dues més de Ricard Lamote de Grignon.

Es tracta, en ambdós casos, de composicions inèdites, l'edició i revisió de les quals han anat a cura del director de l'esmentada editorial, el compositor i teòric Llorenç Balsach.

Totes quatre partitures són per a orquestra de corda. Les obres de Lamote de Grignon es titulen *Monocromies* i *Lent expressiu*, i les d'Enric Morera, *Melangia* i *Queixa i dansa*. ■

Eva Léon i Daniel Ligorio, beques Sofía Puche

La violinista canària fincada a Barcelona Eva León i el pianista de Martorell Daniel Ligorio han estat els guanyadors de la prova final de la convocatòria d'enguany del Concurs de Beques d'Estudi per a Joves Intèrprets de Violí i Piano, organitzada per l'Associació per a la Promoció de Joves Intèrprets Musicals Sofía Puche.

Pel que fa al violí, la prova final tingué lloc el passat 6 de maig, al Conservatori Municipal de Barcelona, i hi participaren cinc aspirants. Pel que fa al piano, la prova tingué lloc l'endemà, també al Conservatori, i hi participaren set aspirants.

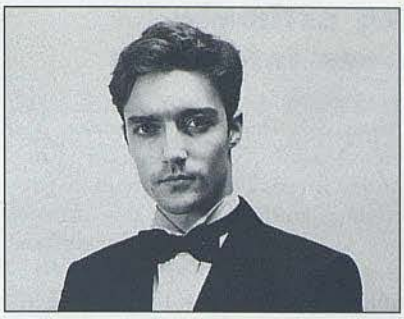

FOTO: NORBERT

Daniel Ligorio

El jurat de l'apartat violí, el formaren Sofía Puche, Gonçal Comellas, Josep M. Alpiste, Evelio Tieles i Peter Thiemann. El jurat de l'apartat piano, el formaren Sofía Puche, Miquel Farré, Ramon Coll, Josep M. Colom, Stanislav Pochekin i Rosa M. Torruella. ■

Homologació de títols entre l'Escola de Música de Barcelona i la Guildhall School

A partir d'aquest mes de juny els alumnes de l'Escola de Música de Barcelona podran convalidar llurs titulacions amb les de la Guildhall School of Music and Drama, de Londres.

Es tracta d'una iniciativa que té, com un dels al·licients més notables, la possibilitat que els estudiants de música del nostre país es vinculin al moviment docent i pedagògic europeu mitjançant el que és, en definitiva, l'equiparació del nivell d'exigència del procés formatiu i, consegüentment, el de les titulacions corresponents. Es tracta d'un projecte que pretén donar un fort estímul a aquells estudiants que desitgin ser avaluats d'acord amb paràmetres actuals, i més d'acord amb la realitat del moment fora de casa nostra, a més de seguir els mateixos criteris d'exigència que els estudiants de música europeus.

La iniciativa començarà a posar-se en marxa ja als exàmens d'aquest mes de juny, que es faran d'acord amb els paràmetres que regeixen l'esmentada i prestigiosa escola anglesa, i inclourà les especialitats de Piano, Violí, Viola, Violoncel, Contrabaix, Flauta, Clarinet, Oboè, Fagot i Guitarra en els graus mitjà i elemental. En aquest sentit, cal assenyalar que en una primera etapa de col·laboració entre les dues institucions docents, des del 1990 fins ara ja s'han anat succeint diverses convocatòries per tal d'atorgar els Performer Diploma –grau superior– a alumnes de l'Escola de Música de Barcelona.

Cal assenyalar que aquestes proves de validació de títols no resta tancada a alumnes de l'Escola de Música de Barcelona, sinó que resta oberta a altres estudiants i, en tot cas, serà aquesta escola per mitjà del seu departament d'exàmens que centralitzarà les sol·licituds i organitzarà les proves.

Com és sabut, l'Escola de Música de Barcelona ja té establerts acords de col·laboració amb la Universitat de Barcelona mitjançant els quals s'estableix la convalidació a nivell universitari dels estudis de música impartits. ■

Decker dirigí música espanyola a Ottawa

Durant la temporada de concerts de la ciutat canadenca d'Ottawa, l'Orquestra del National Arts Center d'aquesta ciutat, sota la direcció del mestre Franz-Paul Decker, interpretà el passat mes de març un programa dedicat a la música espanyola.

Decker, actual principal director de l'OBC i també ex-titular, confeccionà aquest programa amb la finalitat de donar a conèixer en aquest país les obres dels grans músics espanyols del segle XX. En els tres concerts programats s'interpretaren obres de Joaquín Rodrigo, Xavier Montsalvatge, Isaac Albéniz, Manuel de Falla i Jerónimo Giménez. Concretament, de Xavier Montsalvatge s'interpretà el *Concerto capricio per a arpa i orquestra*, en el qual intervingué com a solista Magdalena Barrera, arpa solista de l'OBC. ■

Guanyadors del IV Pòdiums de Sant Joan de Vilatorrada

El duo format per Jordi Masó i Sara-Jane Bradley (piano i viola, i guanyadors del primer Premi del VI Concurs per a la Promoció de Joves Intèrprets organitzat per Paper de Música de Capellades) i el trio format per Eva Sedó (violoncel), Alba Roca (violí) i Anna M. Carro (piano) han estat els guanyadors *ex-aequo* del premi de la categoria A dels IV Pòdiums per a Grups de Cambra que organitza l'Escola Municipal de Música de Sant Joan de Vilatorrada. En aquest premi, hi han obtingut dos accèssits el duo format per Adelaida Ponseti i Isabel Fèlix (flauta travessera i piano) i el duo format per Marta Fiol i Gerard López (cant i piano).

Pel que fa a la categoria B, els guanyadors han estat Andi Bissenbeiss i Benjamin Scherer (piano i violí).

La prova es realitzà el passat 29 d'abril i formaren part del jurat: Àngel Soler, Albert Sardà, Ernest Martínez Izquierdo, Enriqueta Tarrés i Joan Plaja. ■

XIX Curs Internacional de Cant i Direcció Coral a les Illes Balears

Universitat de les Illes Balears
Institut de Ciències de l'Educació
Aula de Música

Dates: de l'1 al 10 d'agost de 1995.
Lloc: La Porciúncula. Platja de Palma.
Especialitats i professorat:
Cant: L. Climent, S. Corbacho, C. Mora, M. Pueyo. Pianistes: I. Furió, M. Pujol.
Direcció Coral: E. Azurza, B. Browne, M. Cabero, F. Marina.
Cor pilot: The Portland State University Chamber Choir. Oregó. EUA.
Organització: Aula de Música i Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat de les Illes Balears.
Informació: Institut de Ciències de l'Educació, c/ de Miquel dels Sants Oliver, 2 07071 - Palma de Mallorca. Tel.: 971 / 17 24 06 (de 9 a 14 h). Telefax: 971 / 17 24 01

Patrocini:

Govern Balear
Conselleria de Governació
Direcció General de Joventut, Menors i Família

Caixa de Balears «Sa Nostra»

Consell Insular de Mallorca

Paper de Música estimula les activitats de joves intèrprets

A la sala Paper de Música de Capellades, l'exemplar organització que promou la senyora Gemma Romanyà, se celebrà els dies 2 i 3 del passat mes de maig el Sisè Concurs per a la Promoció de Joves Intèrprets, un certàmen singular pel fet que incentiva de manera operativa allò que és eficaç per al desenvolupament de la carrera dels joves concertistes: la possibilitat d'actuar de manera continuada. En efecta, a l'estímul del premi, se suma la realització d'una gira de concerts per un circuit prestigiós de Festivals de Música de Catalunya.

El prestigi que ha assolit aquesta competició és corroborat pel fet de l'elevat nombre d'inscripcions que la convocatòria ha propiciat: vint-i-set grups de cambra d'entre dos i cinc participants i sis solistes de piano, vuit dels quals foren seleccionats per a la prova final (Quintet de metall Q 5 M; Quartet de saxòfons 3 + 1; Jaume Martí-Trini Lull, flauta i piano; Albert Tomàs-Josep Buforn i Blai Soler-Alan Branch, violí i piano; Joan Manuel Gonzàlez-Carlos Roggan, oboè i piano: Sarah-Jane Bradley-Jordi Massó, viola i piano: Mercè Prats, piano).

Un jurat format per Antoni Ros-Marbà –com a president–. Albert Atteneille, Benet Casablancas, Xavier Joaquín, Oriol Romaní, Enriqueta Tarrés i Xavier Turull va proclamar guanyador el duo format per la violista anglesa Sarah-Jane Bradley i el pianista, nascut a Granollers, Jordi Massó. Es tracta de dos joves artistes graduats a la Royal Academy of Music de Londres, que ja han donat proves, en altres ocasions, del seu alt nivell tècnic i musical (recentment també han estat guardonats al IV Pòdium per a grups de cambra organitzat per l'Escola de Música de Sant Joan de Vilatorrada i –formant part del Leopold Piano Quartet– han enregistrat un CD amb obres del compositor català Salvador Brotons).

Cal remarcar el considerable nivell global de la resta dels intèrprets seleccionats, els quals han participat en un certàmen que presenta, al seu nivell, les mateixes connotacions de competitivitat que hauran de trobar en la seva futura vida professional, raó per la qual l'experiència haurà tingut una dimensió positiva. I, finalment, cal ratificar la tasca important que està portant a terme Paper de Música, també amb la resta de les activitats –de divulgació i de suport als joves– que promou (concerts cursos, etc.). ● **Ll. M.**

Resultats del Concurs de Piano Ciutat de Berga

El veredicte del X Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga (organitzat pel Centre d'Estudis Musicals del Berguedà L'Espill), celebrat a la capital del Berguedà els passats dies 29, 30 d'abril i 1, 6 i 7 de maig, és aquest. Categoria A: primer premi, Ricardo Martínez Descalzo (Cazorla, Jaén); segon premi, desert; tercer premi Paula Coronas (Màlaga); premi Associació Catalana de Compositors, Ricardo Martínez Descalzo.

Categoria B: primer premi, desert; segon premi, Illés Marton Gábor (Budapest, Hongria); tercer premi, Josep Buforn (Barcelona); menció d'honor, Ivan Ruiz (Barcelona); premi Associació Catalana de Compositors, Mariona Sarquella (Girona).

Categoria C: primer premi, Katia Michel Corcoy (Ginebra, Suïssa); segon premi, Laia Pantinat (Barcelona); tercer premi, Borja Bagunyà (Barcelona); menció d'honor, Isolda Cabero (Barcelona), Jordi-Christian Mora (Starnberg, Alemanya), Noèlia Rodríguez (Mataró) i Roger Sans (Barcelona); premi Associació Catalana de Compositors, Katia Michel.

A aquesta edició, la del 10è aniversari, s'hi han inscrit 80 concursants provinents de tot Catalunya, Andalusia, Aragó, Astúries, Euskadi, Madrid, Navarra, País Valencià, Alemanya, Bulgària, Cuba, Colòmbia, Hongria i Suïssa. ■

III Premi Internacional de Composició Musical Ciutat de Tarragona

Aquesta convocatòria hi poden participar els compositors de qualsevol nacionalitat sense límit d'edat. S'atorgaran dos premis: 1.000.000 i 500.000 pessetes. La data límit de presentació d'obres és el dia 15 de novembre. El veredicte del jurat es farà públic abans del 15 de desembre. L'obra guanyadora de l'any passat, *The Double Edge* de Robert G. Patterson (Memphis, Estats Units), serà estrenada el proper 16 de setembre per l'OBC –dirigida per Paul Polivnick– a Tarragona. Per a més informació cal contactar amb el Registre General de l'Ajuntament de Tarragona (plaça de la Font, 1. 43003 Tarragona). ■

Nou festival de música de cambra

Des del passat 19 de maig la ciutat de Barcelona compta amb un nou festival de música de cambra. Es tracta del I Festival de Música de Cambra de Sant Pau del Camp, auspiciat i organitzat per la Fundació Barcelona, una nova entitat que estrena activitat amb aquest festival.

Amb aquest nou festival es completa l'oferta musical barcelonina mostrant diferents tipus de grups de cambra interpretant obres de compositors de tots els temps (i especialment catalans), alhora que ofereix un marc excepcional –i que s'estrena en l'àmbit musical–, com és l'església romànica de Sant Pau del Camp.

El Festival consta de cinc concerts, dels quals els dos primers van tenir lloc el passat maig. Aquests foren protagonitzats pel Trio Guarnieri (Danièle Dechenne, piano; Eeva Kosniken, violí; i Jean Decroos, violoncel) amb obres de Haydn, Martin i Brahms; i Josep Pazos (violoncel) i Andreu Riera (piano) amb obres de Mendelssohn, Chopin i Brahms.

Els tres restants tenen lloc aquest juny. Concretament, el dia 2 (dissabte) actua el Piano Quartet Montsalvatge, amb Albert Nieto (piano), Santiago Juan (violí), Francesc Gaia (viola) i Joaquim Alabau (violoncel), interpretant obres de Brotons, Montsalvatge i Mozart. El dia 9 (divendres) és l'Ensemble Orquestra de Cadaqués-Quintet de Vent qui ofereix un programa amb obres de Danzi, Brotons, Arnold, Mozart, Ligeti i Ibert. Formen aquest grup Jaime Martín (flauta), Jonathan Kelly (oboè), Joan Enric Lluna (clarinet), Rachel Gough (fagot) i Susan Dent (trompa).

Per últim, el dia 16 (divendres) és la nova formació (que pren el nom del marc del festival) Orquestra Sant Pau del Camp qui tanca el festival amb obres de Fàbrega, Händel, Bach, Pla i Grieg. Tots els concerts comencen a les 19 h. ■

Nou espai musical al Llantiol

Cada divendres i dissabte a partir de les deu del vespre el Llantiol, conegut local del carrer de la Riereta, a Barcelona, ofereix la possibilitat d'actuar a grups i intèrprets de qualsevol estil i corrent musical, des de música clàssica, tradicional, folklòrica, ètnica, veus a cappella, grups acústics, vocals, etc. Tot aquell que hi estigui interessat, pot posar-se en contacte amb Vicente Zumel (tel. 329 90 09, a partir de les 18 h o bé al tel. 209 17 06 de 12 a 20 h). ■

Del seu affm.

Sr. Lawrence Foster

Nou director titular de l'OBC

Estimat amic:

D'entrada permeti que el feliciti pel seu nomenament com a titular de l'OBC, amb el qual aquesta formació trenca un interludi problemàtic d'absència de responsable artístic màxim i, per tant, enceta la que pot ser i esperem, desitjem i necessitem tots que sigui una etapa important per a la seva història.

No concec de vostè res més que el succint historial que se'ns va fer arribar en el curs de la conferència de premsa en què va ser presentat i el contingut d'aquest acte informatiu. Espero, doncs, que disculpi un cert to de dubtes i inseguretats en el meu discurs i que a la fi aquesta carta només pugui ser una mena de memorial d'incerteses. Incerteses que, en tot cas, espero que puguin ser mínimament útils per ajudar a il·luminar la que pot ser la realitat més exacta i precisa del seu futur.

Confesso que el rumor encara proper del seu possible nomenament em va agafar en blanc. Ni tan sols recordava la seva actuació pretèrita amb l'OBC, que de fet a l'ambient musical barceloní no va passar gens o gaire més percebuda que la de tants altres directors convidats de l'OBC. Després, la rumorologia va començar a situar mèrits seus desconeguts aquí i així aquests mèrits, el rastre que sens dubte devia deixar aquella actuació ja comentada i, per descomptat, l'increïble "afer Mas", van acabar servint per justificar oficialment la seva presència ara. Tot plegat un procés gens ideal tècnicament parlant, però a la fi tot és bo si acaba bé.

De tot aquest substrat de coneixement i de vivència personal que m'ha arribat es poden extreure una sèrie de factors netament positius i d'altres problemàtics. Començaré pels primers. Vostè sembla que domina molt bé un art en el qual no han excel·lit precisament els seus –no dic solament el seu– antecessors. Un art que pot resultar-li enormement útil. Com a bon fill d'un país que entre d'altres coses no absolutament imprescindibles –els *fast food*, la salsa de quètxup, el xiclet o les begudes de cola, per exemple– sembla que coneix bé una altra d'aquesta tipologia d'invents: les relacions públiques. A l'acte informatiu a què m'he referit ho va demostrar prou bé. Des del somriure gairebé inamobible que va ornar el seu rostre d'home ja fet i dret fins a l'habilitat amb què va respondre les per altra part no massa comprometedores qüestions que se li van presentar, tot es va produir en un clima amable i còmode. La veritat és que aquí això fins ara no havia estat massa habitual. En tot cas he de matisar, a favor de vostè, que potser en el fons hi hagi, en el seu captenir, quelcom més profund que un simple domini de l'invent descrit. El seu historial situa unes permanències força dilatades a les orquestres que ha dirigit i no sols a la darrera, la Simfònica de Montecarlo, que ha comanat 15 anys gairebé ininterromputs.

Sí, però, que situo plenament en el nivell de les relacions públiques els elogis molt generosos a la qualitat de l'OBC, que es produïen exactament una setmana més tard que un director convidat opinés més o menys el contrari, o bé l'apel·lació a una tradició musical barcelonina que crec sincerament que les seves paraules van inflar poc o força. Ja m'agradaria que fos així. En tot cas em complau els elogis que va fer del que feliçment s'instal·larà a la titularitat del fonamental lloc de *concertino*, el molt estimat aquí Ángel Jesús García. També em va agradar que es mostrés preocupat per l'estabilitat de la plantilla i que, per tant, pensi fornir-li al·licients per tal d'aconseguir que fins i tot el tuttista més anònim s'hi senti protagonista.

Finalment, em va fer molt, però que molt feliç que es confessés com un director que pensa implicar-se de ple no solament en la vida de l'orquestra, sinó també en la de l'ambient musical del país. Si va llegir una carta meva adreçada fa molt poc al seu col·lega Leopold Hager, pot comptar fins a quin punt és plena la meva satisfacció davant del seu posicionament.

Em preocupa, en tot cas, i ara anem a buscar l'ombra argumental, que en el curs de la seva intervenció va parlar de gires internacionals i no va insinuar res –tampoc ningú no li ho va inquirir–, sobre la projecció nacional catalana de l'OBC. Ignoro fins a quin punt aquest és un tema que vostè mateix s'hagi plantejat, cosa que no em pot sorprendre perquè em temo que tampoc no és objecte de cap posicionament massa pensat per part dels responsables polítics de l'orquestra.

I per aquí es fa fàcil acarar el punt per a mi més problemàtic del seu futur. Que vostè arriba a l'OBC a complir una missió i uns objectius massa poc elaborats políticament. S'instal·la en una formació que no compta amb un autèntic projecte o quadre d'objectius madur i rigorós més enllà d'un insistit, genèric i indefinible "nivell europeu de qualitat". Això va quedar ben clar no a la conferència de premsa de presentació personal de vostè, sinó a una anterior en la qual es va notificar el seu nomenament, quan una pregunta meva al respecte –el tema em preocupa molt especialment des de fa anys i panys–, va ser contestada sense cap argument mínimament de pes. Aquest és un "pecat original" que ve de molt lluny, com li acabo d'insinuar, que ha llastrat la marxa de l'OBC a la seva mateixa arrel i que fins que no es resolgui continuarà llastrant el seu futur. I que crec que de moment no hi ha ni capacitat, ni possibilitats reals de ser eliminat a curt termini. Perquè penso que és un pecat del qual ni tan sols no n'hi ha consciència.

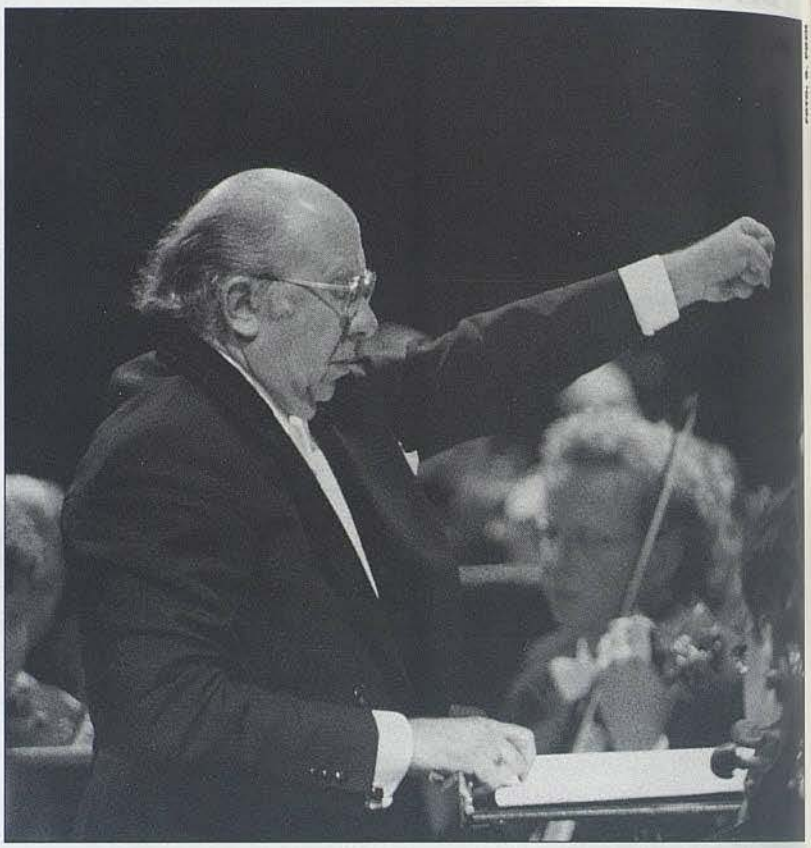
Acabo aquesta carta, més llarga de les meves habituals, –vostè s'ho mereix–, fent-li un vot de confiança. Vostè s'ha casat amb l'orquestra després d'un període de prometatge molt curt, un autèntic *coup de foudre* com es va complaure a remarcar més d'una vegada utilizant el seu domini acurat de l'idioma francès. Malgrat que prefereixo els prometatges més meditats, això no garanteix que aquests no puguin acabar en fracassos solemnes i que els instantanis puguin constituir èxits esplèndids. Per això em permeto ratificar un col·lega meu estimat a l'al·ludida conferència de premsa tot desitjant-li molta sort. Per a vostè personalment, a qui ofereixo la meva consideració i estima personal a l'avançada, i especialment per a la música del país, en la qual, suposo que ho deu conèixer molt bé, la tasca del l'OBC resulta tan important.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

Creatiu Rozhdestvensky

per XAVIER CASANOVAS-DANÈS

Gràcies a PalauCent es va poder tornar a escoltar a Barcelona un dels directors més interessants del moment, el rus Gennadi Rozhdestvensky. L'orquestra era una de les que dirigeix regularment, la Filharmònica Reial d'Estocolm, una formació amb una sonoritat i un rendiment que no em puc estar de dir que em va recordar el de la nostra OBC quan la posa ferma una batuta de talla. Les diferencien, és clar, vuitanta anys d'existència i una trajectòria a la qual estan lligats tots els grans noms de la direcció orquestral.

Rozhdestvensky la va dirigir amb el seu gest desmanegat i aparentment erràtic, farcit d'indicacions visuals. No em va semblar aquesta vegada a l'alçada d'anteriors visites.

En programa, tres obres: la *Simfonia núm. 1* de Daniel Börtz, la segona *suite* del *Daphnis et Chloé* de Ravel i els *Quadres d'una exposició* de Mussorgski, obres aquestes darreres tan acolorides i convenients com la primera per copsar el nivell tècnic d'una orquestra. Rozhdestvensky en va fer lectures carregades d'intenció que defugien els camins fressats. Val a dir, però, que l'orquestra se li va ensopir en més d'una ocasió en Ravel.

La programació de la *Simfonia* de Börtz certifica la inclinació d'aquest director per la música contemporània. És una obra politonal en un moviment de vint minuts, relativament fàcil d'esquematitzar fins i tot en una primera audició. Progressa per etapes segons un principi cíclic que la fa acabar amb els mateixos accents litúrgics que la inicien i s'aboca en la instauració de climes electritzants, de textures canviants entre cridòries contraposades a pedals estàtics, dirigida més a estimular la sensualitat auditiva que no a proporcionar motius d'emoció o de reflexió a l'intel·lecte. És a dir, un excel·lent vehicle per mostrar les possibilitats d'una orquestra i l'oportunitat de fixar el nom d'un compositor suec nascut l'any 1943. Un més d'una llista en la qual trobem noms significatius com els de Wiklund, Stenhammar, Alfvén, Nyströem, Pergament, Larsson o Pettersson, tots ells grans compositors suecs actius en el nostre segle que sorprenen cada cop que hom els escolta en un programa radiofònic d'intercanvi internacional i als quals els nostres programadors, sistemàticament, es mostren refractaris. Per no dir a la figura del vuit-centista Franz Berwald, el millor i més original compositor escandinau del seu temps, absolutament desconegut per a un públic que pretén passar per culte.

Interpretació modèlica de Bartók

per X.C.-D.

Una de les dues orquestres de cambra presentades per Euroconcert el mes d'abril va ser la Ferenc Liszt de Budapest, dirigida, com és habitual, pel seu *concertino*, Janos Rolla.

Era un concert monogràfic, que commemorarava el cinquantenari de la mort de Béla Bartók, centrat en el *Divertimento* i la *Música per a instruments de corda, percussió i celesta*. La torna, però, va ser substanciosa: deu "Duos per a dos violins" tocats per dos blocs de cinc violins. Rolla ha confegit una *suite* amb peces escollides entre les més contrastades del recull presentades en un ordre no correlatiu. El caràcter definit de les pàgines com *Burlesca*, *Malenconia*, *Cornamusa*, *Canço àrab* o la *Dansa de Transsilvània* confereix a la col·lecció un aire equilibrat de *suite* barroca, és a dir, de globalitat per juxtaposició de tarannàs contrabalançats.

Amb aquest començament n'hi havia prou per constatar que l'orquestra hongaresa estava en estat de gràcia i mostrant una categoria que l'eleva a una de les millors formacions de cambra a nivell continental, amb una maduresa de la qual no sempre fa gala en els *bolos* estiuencs.

La interpretació de les altres dues obres va ser categòrica en la intenció de "descomplicar" Bartók per la via "d'infinitesimar" textures i volums, de carregar les tintes en les línies melòdiques i de potenciar el caràcter oníric d'una gran part de la música. Va ser un Bartók acolorit amb forts accents magiars a partir d'un enfocament que sembla una declaració contra les fredes lectures constructivistes a l'estil de Pierre Boulez.

Irregular Aragall, eficaç Sardinero

per X.C.-D.

Per arribar al cim, un cantant d'òpera necessita, oportunitats a part, unes condicions vocals considerables, tècnica, talent interpretatiu i regularitat. Jaume Aragall disposa de totes aquestes característiques, però en ordre decreixent. La veu és excepcional per color i volum, però la tècnica és arbitrària i la composició dels personatges és primària i amb tendència a l'exaltació. Canta amb una tensió excessiva, amb una vehemència que converteix les peces, siguin àries o cançons, en meres excuses per mostrar bravura en detriment dels matisos.

El seu recital amb el barítion Vicenç Sardinero a la temporada de Palau-Cent va ser un exponent d'aquestes limitacions, tot certificant un magnífic estat de la veu, cabalosa i esmaltada en el centre i en l'agut (no així en els greus), alhora que la incertesa del control respiratori. Fantàstica, per intensa, l'ària "E lucevan le stelle" de la *Tosca* pucciniana, en la qual el tenor va pitjar a fons la màquina amb un perfecte domini de l'emissió, com si fos el moment més confortable del recital.

Al seu costat, Sardinero, amb uns mitjans vocals certament menys espectaculars i amb una gran experiència escènica, interessa en tot moment per la línia de cant, per l'elaboració del fraseig, per la intenció expressiva, per la picardia dels detalls que basteixen en dos minuts l'ànima d'un personatge. En els duos de *La Bohème*, *La Gioconda*, *La forza del destino* i *Don Carlo* la seva contribució va ser determinant, tot i que els "pinyols" del seu company en fossin el punt culminant per a alguns afeccionats. En el capítol de les cançons italianes (Denza, de Curtis i di Capua) és on va entrar més en contrast la propensió del tenor a l'eclosió en l'agut i la flexibilitat artística del barítion –saviesa, se'n pot dir–, perfectament adaptada a les particularitats d'un acompanyament pianístic que afavoreix el detallisme interpretatiu. L'èxit va ser gran per a tots dos.

Sardinero i Aragall amb García Cruells al piano

Els acompanyava Amparo García Cruells, una pianista intuïtiva i amatent, que depara un so brillant i molt personal. Sempre he parlat d'ella amb admiració. Recrea l'estratificació orquestral sense incórrer en el terrabastall i resulta delicada o comminativa segons el tarannà de la pàgina, tot oferint una fermesa que convé particularment a les indecisions d'Aragall. No m'estranya que la reclami per als recitals, perquè significa una garantia d'estabilitat de *tempo* i de suport instrumental per a una veu tan potent –i tan imprevisible– com la seva.

PALAU 100

IV TEMPORADA DE CONCERTS 1994-95

Palau de la Música Catalana

16 JUNY'95
divendres, 21 h.

ORQUESTRA DE LA SUISSE ROMANDE.
ORFEÓ CATALÀ.
ÀNGELA MARIA BLASI, soprano.
ANDREAS SCHMIDT, barítion.
Dir. ARMIN JORDAN.
Un Rèquiem alemany, de Brahms.
(Concert patrocinat per Winterthur).

Montserrat Caballé, amb ganes de lluir-se

per X.C.-D.

BEN TORNADA! proclamava el programa de mà del concert de Montserrat Caballé al Palau de la Música el dia 22 d'abril a benefici de la reconstrucció del Liceu. Ben tornada, i alhora, "ben reconciliada" després d'una intervenció estel·lar en la gala operística del Palau Sant Jordi que posava fi a l'absurda picabaralla que la va dur a cancel·lar qualsevol aparició al Gran Teatre.

Un concert, però, no lliure de la sospita d'oportunisme: coincidència amb la diada de Sant Jordi, llançament d'una biografía i un compacte recopilatiu, presentació al públic de la filla Montserrat Martí, que va intervenir-hi, sense estar-hi anunciada, en tres moments del concert. Una aparició que hagués estat un detall simpàpic a l'hora de les propines i que resultava forçada enmig del programa.

Anem, però, al que importa: unes interpretacions magistrals i un èxit importantíssim. La soprano va començar temptativa en dues escenes (recitatiu, ariós i ària amb cor) de Rossini, concretament de "L'Assedio dei Corinto" i "Ciro in Babilonia", aquesta darrera força insubstancial des del punt de vista d'entitat. Serviren d'escalfament i col·locació d'aguts, de tal manera que en arribar a l'escena de Desdèmona al quart acte de l'*Otello* verdià, tot era a punt. Em refereixo a la veu i a les ganes de cantar, aspecte, aquest darrer, tan important o més que l'altre. Les àries de *Sapho* de Gounod i de *Le Cid* de Massenet van confirmar l'excel·lent estat vocal de la soprano i la seva supremacia en aquest repertori. L'ària d'entrada d'Adriana Lecouvreur hauria estat irreprotxable si no hagués estat per la modulació que substituïa el fraseig en les darreres notes. Tenim Caballé per estona i només cal desitjar que s'avingui a cantar en el "off-Liceu" amb el qual ens em d'acontentar fins a la reinauguració.

Montserrat Caballé acompanyada de la seva filla Montserrat Martí

Quant a Montserrat Martí, té molt per fer en aspectes de coloració i projecció vocals i en interpretació. La veu de lírica és bonica, gratament timbrada i amb una afinació que no denota esforç. Va intervenir en quatre duos: un de *Le noze di Figaro*, la "Barcarolla" dels *Contes de Hoffmann* i dues mostres d'impagable *kitsch*: una cançó nadalenca alemanya i un *O mio babbino caro* inadmissible, per la llicència que comporta posar la música al propi servei i no a l'inrevés.

Em sembla bé haver-la escoltat en una circumstància excepcional com és el retrobament d'una diva amb el seu públic, però l'eclosió de Montserrat Martí, com la de qualsevol cantant, s'ha de fer en la dura tasca quotidiana en teatres d'òpera cada cop més importants. Una maduració que comporta una renda de més abast que la que puguin proporcionar uns cognoms, per il·lustres que siguin.

Les paraules de l'ànima

Sobre l'obra de Ramon Llull: *Llibre d'amic i amat*.
Direcció: Xavier Albertí
Espai escènic i vestuari: Mònica Quintana. Composició electroacústica: Jep Nuix. Il·luminació i so: Equip tècnic CDCG-Teatre Romea. Actors: Enric Majó, Pep Martínez. Cantant: Rosa Olavide. Músics en escena: Felip Sánchez, Rosa Olavide. Producció: Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya.

per CARLOS GERVILLA

Misticisme, recolliment, amor. Desig celestial! Mai Pandemo. Un sacrifici més calibrat que el d'Alcestis (que retornà de l'Hades), més encara que el d'Aquil·les (al qual fou concedida la vida sempiterna a l'illa dels benaurats): una mort en la creu que va ser valorada amb el seient a la dreta del Pare.

Música electroacústica d'acurada sensibilitat estereofònica amb petits tocs sensuals d'abandonament cap a regions d'arravatada androgínia. Uns moments sonors que aclaparaven la voluntat en un trànsit de meditació.

Elements d'extàtic plaer olfactiu, combinats amb una gradació escènica que va anar des d'un principi informal fins a un final hieràtic.

Música profana del segle XIII, contrastant i alhora germana de les seccions electroacústiques amb una veu dolça i tendra que va transitar quimèricament per tota l'obra.

Finalment, dos actors que van recitar amb un batec constant i una projecció acuradíssimes, una gran presència i un veritable sentiment d'amor místic. Era molt present la percepció d'una atracció que mai s'apropà als sentiments de Ganimedes vers Zeus o Eros. Tan sols era el desig que Pausànies va qualificar com fill d'Afrodita Urania.

Un *èxit* absolut! Però llastimosament, tot el que és bo és breu i efímer.

Èxit de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra

FOTO: G. POCH

Un moment de l'actuació de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra el 9 d'abril al Palau

per X.C.-D.

Continua el tercer cicle dels Diumenges al Palau que organitza la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, amb un índex d'acceptació creixent del qual es fa creditor per la varietat i assequibilitat de l'oferta i per l'atenció reiterada que dispensa als artistes i compositors de casa. I significatiu per l'èxit assolit va ser el concert de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra (ONCA), en el qual unes lluminoses *Vistes al Mar* que commemoraven el centenari de Toldrà i una estrena absoluta de Jordi Cervelló posaven una nota autòctona a la *Serenata per a cordes* de Dvorák i les *Danses populars romaneses* de Bartók.

El concert va confirmar la perseverança de la formació andorrana pel camí de l'exigència que li marca el seu director-*concertino*, Gerard Claret. El nivell és ja notabilíssim i cal esperar que hi hagi oportunitats d'escoltar-la regularment. És, sens dubte, la més assaonada de les formacions de cambra nascudes al nostre entorn, exportable sense el més mínim complex d'inferioritat.

Les seccions toquen amb aplom i aquella expressivitat que emana de la pulsió interna entesa com a fusió de ritme, color, volum i correspondències dinàmiques. Són intèrprets segurs de l'exactitud de l'encast que els globalitza i que sonen amb la claredat de línies d'un quartet i una sumptuositat inusitada en un conjunt de catorze músics.

Pel que fa al *Concertino de* Cervelló cal dir que és una obra dedicada a Gerard Claret i a l'ONCA. El violí dialoga amb l'orquestra en els moviments extrems, segons un principi rector que abandona en l'"Adagio cantabile" central. És una obra agradabilíssima que denota una comprensió profunda del violí i uns detalls i unes idees en l'establiment de diàlegs i textures susceptibles d'extrapolació a gran orquestra. Claret la va tocar estupendament i va obtenir un important èxit personal.

Tres propines –Pergolesi, Casals i Bartók– van rubricar aquest magnífic concert que confirma l'ONCA com una formació que cal tenir ben present.

Magistral Quartet Borodin

per X.C.-D.

Ibercamera va tornar a portar el mes d'abril el Quartet de Cordes Borodin que ja havia presentat amb gran èxit l'any 1989, aquell cop al Teatre Poliorama de Barcelona. La impressió causada en aquesta nova visita ha estat encara més impactant. I unànime, com a magistrals, la consideració de les interpretacions de Beethoven i Xostakòvitx.

Als antípodes de l'estàndard nordamericà que configura l'estil dels quartets més joves –facsímils intercanviables dels Julliard–, els russos potencien una expressivitat que explora les obres com si en procuressin la psicodramatització i una contextualització que en Beethoven transcendeix les subjeccions estilístiques.

Amb una puresa sonora que frega la hipnosi, el primer violí s'imposa amb naturalitat absoluta a les altres veus, que, quan prenen protagonisme, són equivalents en qualitat i que, quan són subsidiàries, li teixeixen al voltant una teranyina que el potencia en eloqüència.

Cal defugir el repertori d'hipèrboles encomiàstiques: se les mereixen totes. Enguany, el Quartet compleix el mig segle, encara que només quaranta anys anomenant-se Borodin. Conserva dos dels seus fundadors, el violinista Andrei Abramenkov i el violoncel·lista Valentin Berlinski. L'any 1974 van trobar en l'excepcionalitat del violista Dmitri Shebalin, i, sobretot, en el violí primer de Mikhaïl Kopelman els elements que l'han dut a ser una de les millors formacions de cambra del món. El públic d'Ibercamera ho va refrendar amb grans aplaudiments, quasi sorprès d'haver escoltat unes interpretacions que feien convergir l'atenció sobre el procés compositiu, en aquesta ocasió un dels *Quartets Razumowski* de Beethoven –que semblava més intricat que mai– i en l'*Op. 73* de Xostakòvitx, un *capolavoro* que data de l'any 1946 i que va colpir els oients fins a l'astorament.

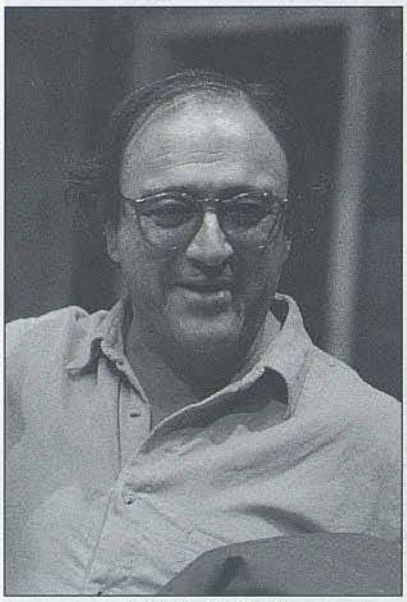
Desmitificant o desinhibint vells jocs de la imaginació

L'esplèndida vergonya del fet mal fet, òpera de cambra de Carles Santos. Mercat de les Flors (Barcelona), 5 d'abril de 1995.

per F. TAVERNA-BECH

Hi ha un piano mecànic anomenat La Lligotària que deambula enfeinat per l'escenari, hi ha un veler *voyeur* indecent de les intimitats de les parelles castes i un violinista-libèl·lula que, sense monitors, ni casc protector i un llarg cordó umbilical, persegueix La Lligotària –ésser meravellosament asexuat– per explicar-li quelcom que no ve al cas de l'Antonio Bragot de Llibòria, marit en abstracte de qui sap qui i amb fila de moro de les *Mil i una nits*, *porteur* també d'un petit velercapell/turbà i maquinista assenyat del carrilet sense carrils "Lligotària-armari-nevera-llit-scalextric...".

Veritablent, en *L'esplèndida vergonya del fet mal fet*, el darrer espectacle que Carles Santos presentà en l'actual temporada del Mercat de les Flors, s'evoquen o, millor, hi viuen apassionadament, entre flaires de roses marcides i "nens-avis" de la nostra memòria, marits cornuts, esposes insatisfetes, violinistes que, pactant amb el diable, sedueixen pubilles de casa bona que van a Marienbad a prendre les aigües i a caçar marit... Així, d'alguna manera, de la veu de l'esplèndida *prima dona* Desidèria Caxau/Mari Carmen la Jotera Mayor (Uma Ysamat) i de tota una sèrie d'actors inqüestionablement convincents i absolutament convençuts, s'evocaven, repeteixo, o ens feien reviure les emocions que sentíem amb les lectures dels contes d'aquell escriptor-poeta-músic, inspirador també del romanticisme més abrandat, E. T. A. Hoffmann (1776-1822).

Carles Santos

Certament, fins on va la realitat, fins on arriba el somni? Caldrà reinventar el món? Caldrà crear un asil de luxe per a pianos verticals? o bé, podrem amistançar-los amb les guitarres d'en Mercouri (a.c.s.)? Ras i curt: suggereixo un ball de societat en què La Lligotària –si cal amb permís de Montserrat Caballé i de la magnífica Desidèria Caxau– pugui exhibir el seu art musical, en què el pianolista Agustí Fernández, trempador de tecles, cordes i rotllos, així com també el meravellós violinista, exigent i saltarí (James Thierrèe), ens mostrin com s'ha d'arxivar (amb retorn garantit), les fuges de Bach, les *kleinenachtmusiken* de Mozart, el Nen, els nocturns d'en Chopin, les sèries dodecatòniques del mestre Schönberg...

A títol de proposta, caldria fer un monument d'homenatge a Carles Santos amb grans d'arròs i fideus i posar-lo al final del passeig-passarel·la del nostre port, on els vells i els infants poguessin anar a esperar, no ja els reis d'Orient, ni el gegant del Pi, sinó senzillament a prendre el sol.

En tot cas, i com a conclusió, cal manifestar que Santos ha reincidit en aquella línia tan seva i intransferible d'oferir un teatre-música-espectacle veri-ta-ble-ment ben fet, amb una noció admirable del que ha d'ésser el joc escènic –cronometrat i sincronitzat a la mil·lèsima–, de la duració justa del temps imaginat per a cada acció i que, per postres, ens diverteix! Ara bé, si us plau, no li cerquem més coses, però.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meva subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat ☐☐☐☐ Nº Agència ☐☐☐☐ Dígit control ☐☐ Nº Compte ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Titular _____ Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça agència _____ Població _____ Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ Professió _____

Carrer _____ Telèfon _____

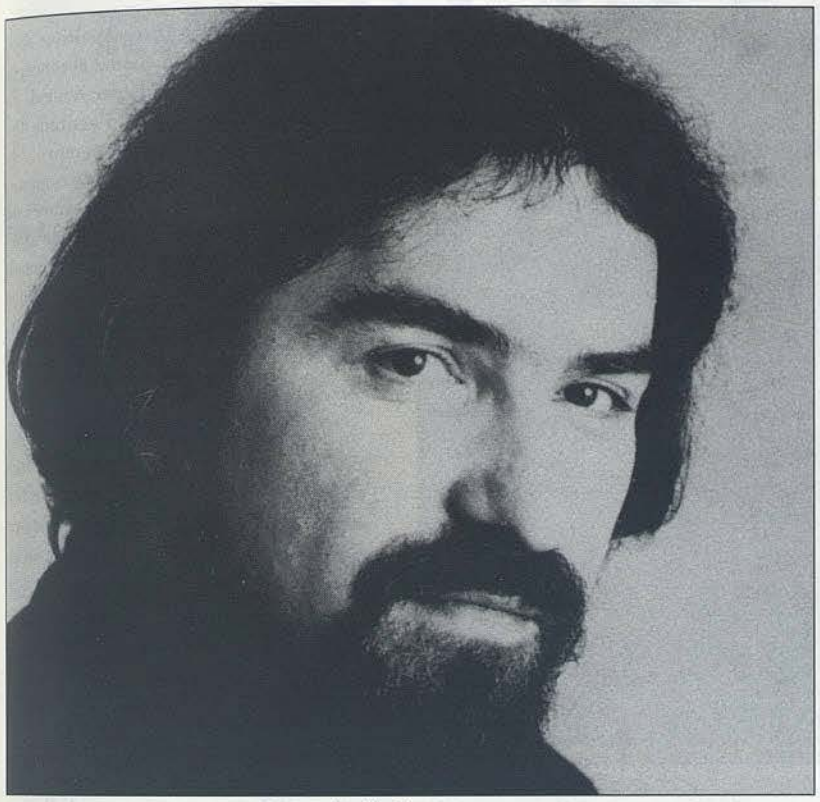
Població _____ Dte. _____ Província _____

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 3.975 ptes. ☐ ☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.225 ☐ ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

La màgia d'un Impromptu tocat per Lupu

Radu Lupu

per X.C.-D.

De Radu Lupu interessen tant les actuacions com l'evolució que segueix la seva carrera de pianista de primeríssima fila. A Barcelona, gràcies a Ibercamera, l'hem pogut escoltar en tres ocasions. La primera va ser l'any 1988 acompanyat per Chailly i l'Orquestra del Concertgebouw; la segona, en un esplèndid recital l'abril de 1991. La darrera motiva aquests comentaris, el primer dels quals és valorar positivament la configuració d'un programa que incloïa una obra d'audició infreqüent, les *Vuit improvisacions sobre cançons camperoles hongareses, op. 20* de Béla Bartók, compostes l'any 1920 i en les quals reelabora amb profusió d'aportacions pròpies un material d'origen popular. Són eixutes i eminentment contrapuntístiques, d'execució molt exigent per fer surar la seva cantabilitat per damunt de la tècnica i Lupu va fer la impressió d'afrontar-les massa en fred, amb unes imprecisions inadmissibles en el control formal de les peces ràpides. Però cal agrair-li la contribució a un millor coneixement del catàleg de Bartók. Tant de bo tots els grans artistes avancessin posicions en aquesta tasca divulgativa!

El pianista romanès va oferir a continuació les *Davidbündlertänze, op. 6* de Robert Schumann, en una versió robusta que m'atreviria a qualificar de brahmsiana. Va aprofitar algunes frases per fer una demostració d'aquella mutació del so en què és un especialista. A mesura que avançava l'obra creixia la impressió d'una tendència a l'abstracció i les pàgines es succeïen com sístoles i diàstoles massa aparents. En una de les peces del final va tenir uns lapsus esporàdics resolts amb un ofici d'aquells que dóna la talla d'un intèrpret.

La *Sonata op. 960* de Franz Schubert omplia la segona part i aquí sí que es va pulsar la mestria de Lupu. Com si no s'interessés per la concreció de la línia melòdica, la va construir de dalt a baix com una tensió expressiva. El magne primer moviment, per exemple, convergia cap a la darrera de les represes temàtiques, tocada com un clímax que resolia una angoixa gairebé paroxística. Lupu, però, va esgarriar l'estupenda versió amb un forçament del "Presto" que corona el final en un intent d'efectisme que em va semblar poc pertinent.

Com per esmenar la plana, un *Impromtu* de Schubert tocat com a darrera propina va ser un moment de màgia d'aquells que s'associen indeleblement al record d'un intèrpret.

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES I ESPECIALISTES DE MÚSICA 1995-1996

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

****

- ❑ Cursos monogràfics
- ❑ Informàtica musical
- ❑ Recursos musicals per a mestres no especialistes de música

****

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

pla de Formació Permanent

Informació:
c/ Portal Nou, 13
08221 Terrassa.
Telèfon (93) 783 79 72,
de 9 a 13 hores

Sweeney Todd o l'aposta del Centre Dramàtic pel gran musical

per J.C.

El Centre Dramàtic de la Generalitat acaba d'entrar obertament en el món del musical, un gènere que havia evitat fins ara, tot renunciant tàcitament a un corrent que està vivint un protagonisme ben perceptible en els darrers anys en el teatre català. I en afirmar això, no oblidem determinades propostes en les quals el fet musical ocupava un lloc més o menys central, com és el cas, per exemple, d'una altra obra que es comenta en aquestes mateixes pàgines.

Poder disposar d'un escenari alternatiu, el Poliorama, ha permès eixamplar les possibilitats d'assumpció de noves menes d'espectacle, i així, ara arriba aquesta versió d'un dels musicals anglosaxons més impressionants dels darrers anys.

D'aquesta manera situem un fet cabdal. Hom ha evitat al màxim els riscos. Ben lluny del que ha estat bàsicament habitual en altres formacions més arrelades en el gènere –Dagoll-Dagom–, s'ha assegurat la base partint d'una obra de valors absolutaments contrastats. *Sweeney Todd* ha estat un dels grans esdeveniments del gènere als Estats Units i Anglaterra –àmbit genuí de referència pel que fa al musical– i compta no sols amb quinze anys de vida fructífera i farcida d'èxits, sinó també amb una acumulació excepcional de premis prestigiosos. El seu "bagatge" és, literalment, impressionant i no cal afegir-hi res més.

La constatació té, en tot cas, un caràcter eminentment informatiu i situador. No pretenem discutir l'opció, atesa la seva licitud intrínseca. Perquè per damunt de la virtut ja esmentada d'afavorir l'eliminació de riscos elementals que comportaria una enèsima partida de zero, virtut en tot cas no absolutament inqüestionable, compta amb la de que la presència als nostres escenaris d'aquest espectacle omple un buit, en oferir justament la possibilitat de gaudir de les seves excel·lències i, al mateix temps, de permetre'ns una còmoda ullada a la realitat internacional del gènere.

Centrant-nos en el contingut de la proposta, cal advertir, d'entrada, que el resultat és excel·lent. La versió de *Sweeney Todd* que s'ha instal·lat al Poliorama, probablement per molt de temps, és un espectacle d'una considerable grandesa. L'element de risc

–paraula novament útil– que podia comportar el trasllat d'una obra d'aquestes característiques i envergadura a la nostra sensibilitat i segons recursos artístics propis, ha estat superat amb una absoluta suficiència. Tot es mou en un terreny d'una gran categoria i d'una molt exacta fidelitat genèrica al contingut de l'obra. Ens trobem, doncs, davant d'un musical d'una molt notable categoria en tots els sentits, que supera amb intel·ligència i sentit, problemes elementals, com poden ser un escenari poc ampli, una producció que no estira mai més el braç que la màniga, i les mancances, inevitables, de l'absència de tradició i escola actoral específicament referida al gènere. Aquesta és una problemàtica que encara arrossegarem força temps i que malgrat tot se supera força dignament.

Sweeney Todd és un musical força atípic. Basat en un llibret de Hugh Wheeler, un gran especialista, el seu origen literari es remunta a un segle i mig enrera i el seu rerafons ambiental més pròxim, el que presideix l'obra, remet a la imatgeria més sòrdida del món literari de Charles Dickens o els tòpics suburbialistes del Londres victorià. Dit així, de manera esquemàtica, perquè per altra part el llibret d'un musical o el d'una òpera no permet ni exigeix ulteriors sofistificacions descriptives. La història és absolutament "negra", d'un tremendisme sanguinari colpidor, en el qual el concepte gran *guignol* juga un paper central. És un món fet de realitats i d'actituds distorsionades, excessives sempre, de farsa si despullem el terme de connotacions rialleres; però, és clar, sobre una inevitable base real que és la que atorga virtualitat a aquest argument bastit sobre la idea motriu d'una venjança primària. Perquè a la fi, els excessos, essent com són excessius, tenen darrera seu una causa, un origen, una justificació humana. Perquè un hom no pot deixar d'acabar sentint una certa commiseració davant d'un criminal tan absolut com és el protagonista de l'obra. I aquesta commiseració és una de les claus de la validesa de l'espectacle.

Sweeney Todd és un musical, terme d'un valor molt genèric, de la mateixa manera que "òpera" és una expressió generalista que ha definit un gènere d'espectacle. En tot cas, posats a generalitzar, es fa difícil escatir per què *Sweeney Todd* no és considerat una òpera i *Il barbiere di Seviglia* no pot ser qualificat com un musical. Perquè el component musical plana absolutament al llarg d'aquest espectacle basat en una partitura brillant, amb un molt exacte sentit de la identificació amb el text. Una partitura que fa totes les giragonses morfològiques i d'estructura que calgui per tal d'accentuar a cada moment el sentit dramàtic més profund. En aquest sentit, l'obra de Stephen Sondheim és modèlica. No oblidem que aquest creador compta també amb un historial significatiu com a llibretista i, concretament, va escriure el text de *West Side Story*, cosa que pot haver afavorit aquest sentit dramàtic –en el sentit expressiu– tan precís de la seva tan ben construïda partitura.

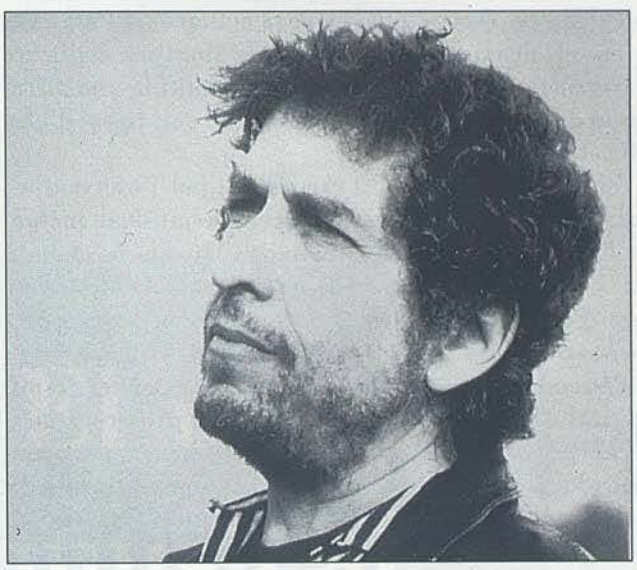
En tot cas, les limitacions d'una orquestra poc nodrida i d'unes capacitats cantants dels actors no exactament idònies –tornem a allò de l'escola–, ha malmès un possible resultat més reeixit en aquest aspecte. Hom no pot deixar d'acusar una perceptible sensació de "distància" d'allò que intueix com ideal o de sentit d'esforç contra natura matisadament llastrador. En tot cas, també, queda la imatge d'un quadre interpretatiu d'una notable envergadura qualitativa, en el qual excel·leix, de forma molt clara, l'actriu Vicky Peña, en una molt important interpretació del paper de Mrs. Lovett.

Bob Dylan, figura musical del Festival Grec 95

Per J.C.C.

L'actuació solitària el dia 24 de juliol del mític cantant folk Bob Dylan constitueix, sense cap mena de dubtes, l'esdeveniment musical més destacat de la programació del festival Grec 95 que acaba de presentar-se. El recital farà amb tota seguretat insuficient el marc de la plaça Major del Poble Espanyol. Bob Dylan, com és ben sabut, és un dels més significats representants d'una generació que va marcar el final de la dècada dels seixanta i principis dels setanta, tot convertint-se junt amb noms com Joan Baez, Donovan i algun altre, en estendarts musicals de tot un corrent ideològic, profundament implicat en la lluita per una renovació de la mentalitat del corrent bellicista que dominava el seu país, aleshores immergit en l'absurda Guerra del Vietnam. Concert aquest per a la nostàlgia per a molts, per al coneixement d'un realitat explicada, que no viscuda, per a d'altres i, a la fi, concert per certificar allò d'imperible, d'esdevingut finalment clàssic d'aquells referents tan personals.

Situada aquesta referència cabdal del conjunt de l'oferta, cal situar una realitat menys falaguera i que és que la formalment anomenada música clàssica: ocupa un lloc molt poc rellevant en el conjunt del, per altra part, nodrit Festival Grec. En total es limita a cinc propostes per a una dotzena de sessions. Propostes, per altra part, heterogènies i en cap cas d'un nivell de qualitat, envergadura i interès mínimament notable.

Bob Dylan, legenda viva de la música folk i universal, és el plat fort del Grec 95

Cal recordar que la programació destinada a música clàssica ocupa el 6 % del total de les propostes i ofereix només el 3 % de les localitats que convoca el Festival. Tot plegat significa el manteniment d'una línia de progressiva marginació d'aquesta parcel·la artística del festival ciutadà, que compta amb fets tan explícits en els darrers anys com són l'eliminació del subcicle Serenates d'Estiu que tenia lloc al pati de l'Antic Hospital de la Santa Creu i que comptava amb un protagonisme i una resposta de públic interessant, l'abandonament de la producció d'un títol operístic prevista des de pressupòsits dramatúrgics formalment renovadors i que va gaudir d'una acollida molt satisfactòria per part del públic, i més darrerament la no continuïtat, tot just encetat, del cicle de concerts que se celebrà al suggestiu marc del Pati Manning del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

Cal valorar el que pugui tenir d'atractiu cara a un hipotètic futur, l'intent de recuperació d'un espai tan entranyable i en el seu moment tan protagònic, com el de la plaça de Sant Felip Neri i les expectatives que pugui comportar la instal·lació de l'OBC, encara que només sigui per un solitari concert, al Palau de Congressos de Montjuïc.

El fet intrínsecament més remarcable del conjunt de l'oferta de música clàssica del Grec d'enguany és la versió de l'òpera *La sonnàmbula* de Vicenzo Belini que s'oferirà al mateix Grec els dies 26, 28 i 30 de juliol. Tanmateix, es tracta d'una versió de concert, fet en si mateix sempre lamentable oimés en un marc tan grandiós i obert –per tan, tan poc adient– com és el del Grec. Comptant amb les masses artístiques del Teatre del Liceu –cor i orquestra–, el repartiment l'integren les veus de Giusy Devinu, Maurizio Comencini, Milagros Poblador, Stefano Palatchi i Montserrat Torroella sota la direcció de Roberto Paternostro.

Tal com s'acaba d'apuntar, l'OBC oferirà un únic concert

–dia 30 de juny– al Palau de Congressos de Montjuïc sota la direcció d'una batuta tan competent i estimada aquí com la de Ronald Zollman i comptant amb l'actuació solista de Karla Andreas Kolly, que interpretarà un força desconegut *Concert per a piano i orquestra número 2* d'Eugen d'Albert. Aquest compositor és conegut a casa nostra sobretot per la seva òpera *Die Tiefland*, basada en el drama d'Angel Guimerà, *Terra baixa* i que va oferir en versió de concert fa poc temps l'OBC. Completen el programa una obertura del mateix d'Albert, uns fragments de *Romeo i Julieta* de Txaikowsky i el *Bolero* de Ravel.

La plaça de Sant Felip Neri acollirà dues propostes de característiques força dissemblants. Per una part un recital de *lied* i àries d'òpera a càrrec de la soprano xilena fincada a Barcelona Maria Isabel Fuentalba i de Guerassim Voronkov, instrumentista rus que ha estat membre de l'OBC i actualment és violinista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu i que aquí actuarà com a pianista acompanyant. Els concerts tindran lloc els dies 13 i 14 de juliol. Per la seva part, la Coral Cantiga, dirigida en aquesta oportunitat per l'hongarès Laszlo Heltay oferirà un programa de música coral hongaresa amb obres de Zoltan Kodály, Béla Bartók i Franz Liszt. Serà els dies 20 i 21 de juliol.

L'oferta de música clàssica del festival Grec, la clou el cicle de quatre concerts que oferirà a partir del 8 de juliol la Banda Municipal de Barcelona a la plaça del Rei en sessions de dissabte.

Al marge de la música clàssica, les altres manifestacions musicals tenen un protagonisme força més destacat. Aquest és un món que es mou en un ventall formal que va del flamenc al rock passant per la música ètnica, cançó, *pop*, folk, salsa, etcètera. El seu protagonisme quantitatiu al festival es centra en el guarisme, prou important, del 39 % del total de les localitats de la manifestació.

Situat el protagonisme central en aquest apartat del recital de Bob Dylan, cal destacar també la presència de George Moustaki, el cantant grec vinculat estretament amb la cançó francesa més compromesa formalment i pel que fa al seu contingut. La seva actuació al Palau de Congressos de Montjuïc el dia 26 de juliol pot constituir una altra fita memorable del Grec d'enguany.

El recorregut per l'oferta d'aquesta parcel·la musical inclou altres noms rellevants en el món internacional de *l'entarteinment*, com són George Benson, Silvio Rodríguez o el conjunt The Manhattan Transfer i un estol de noms de projecció més estrictament celtibèrica com són els de la rokera dura Luz Casal, Luis Eduardo Aute, Kiko Veneno, Lole i Manuel, Duquende, Oskorri, etcètera. La representació més estrictament i genuïna catalana se centra en membres feliçment vius de la Cançó com és el cas de la mallorquina Maria del Mar Bonet, que una vegada més es fondrà amb les pedres nobles de la plaça del Rei en un breu cicle d'actuacions, mentre que Guillermina Motta s'installarà a l'Artenbrut durant quatre dies. Marc aquest que també acollirà la presència del singular pianista Agustí Fernández amb la cantant Uma Ysamat, que oferiran una proposta titulada *Otacles*. Per la seva part, Maria Rosa Zaragoza oferirà un solitari recital a la plaça del Rei.

El Festival Grec tindrà una vegada més en el teatre l'àmbit de més relleu, significació i projecció social amb una profusió de propostes en les quals s'involucraran, de fet, tots els escenaris barcelonins que incorporen la que hauria estat de totes maneres la seva pròpia programació, al global del festival d'estiu i s'integren dins del seu aparell de projecció. I enmig d'ells els espais "propis" de l'organització, Teatre Grec i Mercat de les Flors, centraran en gran mesura l'esforç, per altra part no excessiu, de producció del festival. Esforç enguany compartit amb productores privades –Focus i Annexa– i també amb institucions –INAEM i Departament de Cultura de la Generalitat.

De tot això, en resulten algunes propostes d'un relleu especial, en tot cas sense la presència de cap fita d'una projecció i envergadura excepcional ni tampoc la presència de cap producció especialment encimbellada de l'estranger.

La figura de Shakespeare serà el sant i senya de la programació teatral i al seu redós hom podrà gaudir de la versió d'*Antoni i Cleopatra* en traducció al català de Jorge Mendoza i direcció de Xavier Albertí. També del muntatge *Tant x Tant Shakespeare*, recull d'escenes cabdals del teatre del dramaturg isabelí. Esment especial per a *El rei Joan*, una obra força desconeguda que arriba en la traducció de Josep Maria de Sagarra i amb una companyia dirigida per Calixto Beitio. Aquesta producció s'instal·larà al Convent dels Àngels durant més de dues setmanes i pot constituir un dels plats forts del Grec.

Al marge ja de Shakespeare, cal fer esment d'una altra proposta teatral de relleu, *L'hostalera* de Carlo Goldoni en traducció de Núria Furió i Sergi Belbel i direcció d'aquest. Es presentarà al Teatre Grec.

El Grec oferirà un total de 551 funcions i posarà a disposició dels barcelonins 341.000 localitats. El seu pressupost assoleix la xifra de 870 milions de pessetes i la seva ombra es projectarà per pràcticament totes les sales de teatre, auditoris i espais oberts destinats al món de l'espectacle de Barcelona. Serà un mes llarg d'activitat frenètica variada i oberta a un ampli ventall de públic. Res de nou i que obeeix una fórmula ja molt consolidada.

El món musical de La Patum

És ben sabut que La Patum és una de les manifestacions d'arrel folklòrica més impressionants de les moltes i de diversa naturalesa que tenen lloc a Catalunya.

En aquesta manifestació de característiques excepcionals, es congrien una sèrie d'elements que s'han anat conformant generació darrera generació a través d'un procés progressivament enriquidor que poua en alguns dels components més ancestrals de la cultura popular del país. La rica imatgeria que vertebra La Patum, amb els inevitables gegants, incorpora altres figures més originals, més pròpies de la manifestació berguedana, com són l'Àliga o la Guita, que acaben de conformar la riquíssima personalitat d'aquest món excepcional que és La Patum.

Tanmateix, la imatgeria, o si es prefereix la dimensió plàstica i volumètrica, no pot ser mai sorda. El factor sonor, en definitiva el component musical, juga en aquest tipus de realitat un paper decisiu, sense el qual a la fi tot perdria sentit. Aquesta és una parcel·la de la realitat que ens ocupa que malgrat la seva importància, potser no ha estat objecte del nivell d'estudi que exigiria. Des de l'omnipresent tabal, mena de "baix continu", si se'ns permet l'expressió, que fa de teló de fons de la manifestació, fins a cadascuna de les il·lustracions que acompanyen cada part diferenciada de La Patum, hi ha un recorregut de context musical prou ric i interessant com perquè pugui ser objecte de consideració. Que és el que, en definitiva, hem intentat fer en el Tema que proposem.

I si la dimensió musical ha de ser objecte d'una atenció particularitzada, també ampliem la matèria amb una visió més complexa d'aquest tot tan ric i viu que és, definitivament, la celebració que amb una empenta i convicció absoluts basteix any rera any el poble de Berga.

La Patum de Berga, font de poesia

per CLIMENT FORNER

La Patum de Berga, complex i multidisciplinari com és el seu estudi, pot ser contemplada des de molts angles distints: religiós, històric, sociològic, antropològic, etnogràfic, etc. També cultural, subdividint encara aquest aspecte en folklòric, coreogràfic, literari... De fet, gràcies a Déu, cada dia hi ha més estudiosos de casa i de fora que van descobrint, millor dit destriant, cares noves o poc conegudes del mateix diamant. I és que la cosa s'ho val (i no ho dic perquè jo sigui i em senti berguedà de soca-rel).

És, La Patum, la tradició berguedana per excel·lència, el carnet d'identitat dels berguedans, l'ànima de la seva ànima que diguéssim. "El miracle que Berga ha sabut fer i ha sabut perpetuar", en frase feliç de mossèn Josep Armengou. I això, afegim-hi, a despit de totes les vicissituds religioses i polítiques. No s'és berguedà plenament fins que no s'ha passat pel baptisme de foc de La Patum. Deu ser, a més, una de les tradicions populars més antigues, vives i emblemàtiques de Catalunya i fins i tot d'Europa, segons que afirmen els entesos.

Que és una de les principals, no l'única, que en aquests moments caracteritzen el nostre país, és evident. Cada poble s'estima les seves tradicions, i és natural: ai d'un poble sense tradicions! Ara, hi ha tradicions i tradicions. N'hi ha que són un tresor humà i cultural de primer ordre. Si Berga perdés La Patum, desapareixeria com a poble diferenciat, ni que arribés a ser una ciutat molt pròspera i moderna. Ja no seria Berga. Per exemple: de gegant i correfocs avui dia n'hi ha o se'n celebren a tot arreu; quina diferència, però, entre gegants i gegants, entre focs i focs! Una cosa és l'obra d'art original i una altra les imitacions o còpies més o menys reeixides o barroeres. Els gegants de Berga, quan ballen, saben per què ballen, majestuosament revestits d'història llegendària i religiosament venerats per tot un poble que dansa amb ells. Els Plens, quan desfermen l'orgia infernal al mig de la plaça de Sant Pere, són alguna cosa més que pallassos disfressats de diables; no fan barrila per fer barrila, sinó que són, al dir del ja esmentat mossèn Armengou, "l'èxit de l'esperit, el miracle de creure en alguna cosa". I l'Àliga, oh l'Àliga! Ni la de Patmos ensenyorint-se del seu reialme, posant pau en els cors i enlairant-los a les més altes "repúbliques blaves" "Pere Tuyet).

S'ha parlat d'"acte sacramental", i a la seva manera La Patum ho és. Jo la definiria com una celebració litúrgica popular. En un doble sentit: en el religiós i en el diguem-ne profà. M'explicaré.

La Patum de Berga va començar a mitjans del segle XIV arran de la institució de la festa del Corpus Christi i per això sempre, encara ara, se celebra al voltant d'aquesta festa i la seva octava, com un homenatge a l'Eucaristia. Amb els seus entremesos o comparses primitius almenys, formava part de la solemne processó tradicional d'aquella festa que es feia arreu amb les banderes ben altes. S'havia celebrat dintre l'església i tot fins que la'n va treure el bisbe de Solsona Miguel Santos de San Pedro l'any 1689 per culpa dels abusos "irreverents" a què, segon ell, es prestava.

A més, però, d'aquest primer sentit litúrgic pròpiament dit (la fe del poble cristià en el sagrament de l'Eucaristia que, en no poder-se manifestar prou lliurement, esbotza les parets sagrades i esclata pels carrers), La Patum en té un altre, o continua tenint el mateix expressat sota una altra forma. La barreja d'elements pagans o profans amb els cristians ja és una cosa de sempre, pròpia de la cultura o religiositat popular, molt difícil de destriar. Com sigui. La Patum continua celebrant-se davant per davant del temple parroquial i és al temple parroquial a qui la senyora Àliga fa el primer i el darrer dels acataments abans de començar i cloure la seva dansa. L'altre és per a l'Ajuntament, situat a l'angle de la plaça. Tot un detall, tot un símbol. En aquest segon sentit que deia, és tot un poble que es troba i es retroba com en família vora la llar de foc per reviure la seva història ancestral i afirmar-se en el seu present i el seu futur. Tot un poble que, gràcies a aquest espectacle "sacramental" se sap i se sent salvat. La història, la llegenda, els símbols religiosos, tant pagans com cristians, tot s'hi fa present, tot. I el Mal és vençut. I els moros són derrotats. I la fe o la Fe triomfen a esclats de llum. Un valor molt important que cal a destacar: el comunitari. D'aquesta litúrgia popular que deia, que té els seus moments de silenci contemplatiu, gairebé místic, com el del ball de l'Àliga i els seus moments d'orgia infernal com el dels Plens, tots els berguedans en són, podríem dir, "concelebrants". Quan dic tots, vull dir tots. Perquè a la plaça, hi són tots: creients i ateus, blancs i negres, de dretes i esquerres, vells i joves, nois i noies. Àdhuc els marrecs d'uns anys ençà celebren la seva Patum infantil. No crec que es

CATALUNYA MÚSICA
Programació mes de juny

DILLUNS, 5 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SAINT-SAENS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue". James O'Donnell. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (36m). TELEMANN: Duet per a flauta de bec i violí en Do M. Michala Petri. Pinchas Zukerman. (11m). GALUPPI: Magnificat en Sol M per a soprano, cor i orquestra. Ana Maria Miranda. Cor de Cambra de Berna. Orquestra de Cambra del sud-oest d'Alemanya. Dir.: J.E. Dähler. (22m). GRANADOS: Coloquio en la reja, de "Los majos enamorados". Alícia de Larrocha, piano. (11m). TIPPETT: Suite per a l'aniversari del Príncep Carles. English Northern Philharmonia. Dir.: Michael Tippett. (18m). WEBER: Quintet amb clarinet, op. 34. Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (27m). J.Ch.BACH: Simfonia op. 6 n. 2. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (8m). RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 4. Victor Eresco. Orquestra Simfònica de l'Estat de l'URSS. Dir.: G. Provatorov. (27m).

13.00 EL BOSC

GEMINIANI: El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m). DVORAK: El colom del bosc, poema simfònic Op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. L'ÈPOCA DE BACH I HÄNDEL. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BARTOK: Quatre peces per a orquestra, Op. 12. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Miklós Erdélyi. (24m). VIVALDI: Sonata n. 7 per a violoncel i continu. Susan Sheppard, violoncel. Lucy Carolan, clavecí. Jane Cohen, violoncel continu. (15m). GRAUN: Concert per a trompa en Re M. Barry Tuckwell, trompa. Academy of St. Martin-in-the- Fields. Dir: Iona Brown. (10m). TXAIKOVSKI: Album pels infants, op. 39. Viktoria Postnikova, piano. (29m). BLISS: Suite del ballet Checkmate. Orquestra de l'Ulster. Dir: Vernon Handley. (25m). VANHAL: Stabat Mater. Natalia Melnik. Marta Benacková. Cor i Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Václav Neumann. (48m). GRIEG: Quartet de corda op. 27. Quartet Jean Sibelius. (34m). BRAHMS: Simfonia n. 3, Op. 90. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (39m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de novembre de 1994 a l'Església de Sant Felip Neri de Barcelona. MACEK: Quartet de corda. XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 8, op. 110. FRANCK: Quartet en Re M. Quartet de Zagreb. (99m).

23.50 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 6 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

RUBINSTEIN: Simfonia n. 6, op. 111. Philharmonia Hungarica. Dir.: Gilbert Varga. (42m). MOZART: Sonata per a pianoforte KV 570. Paul Badura-Skoda. (20m). CHAUSSON: Poema per a violí i orquestra, op. 25. Kyung Wha Chung. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (16m). PURCELL: Pavana n. 3, Z 750. Pavana n. 4, Z 751. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (6m). REINECKE: Serenata op. 242. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (27m). SCHUBERT: El pastor a la roca, lied. M. Price, soprano. W. Sawallisch, piano. H. Schöneberger, clarinet. (11m). ANÒNIM: Concert (Suite) en Re M. Wolfgang Basch, trompeta. Han de Vries i Bart Schneemann, oboè. Frans Robert Berkhout i Brian Pollard, fagot. Wouter Möller, violoncel. (18m). WEBER: Trio per a flauta, violoncel i piano op. 63. Trio Salomé. (20m).

13.00 EL BOSC

MAHLER: Das klagende Lied: Waldmärchen. Joan Rodgers. Linda Finnie. Hans Peter Blochwitz. Robert Hayward. Cors del Festival de Bath. Waynflete Singers. Bournemouth Symphony Orchestra. (31m). SCHUMANN: Escenes del bosc, op. 82. Karl Engel, piano. (23m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

MARTINEZ VALLS: Cançó d'amor i de guerra. Montserrat Caballé. Carme Decamp. Josep M. Carreras. Vicens Sardinero. Dalmau González. Orfeó Gracienc. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (55m). HÄNDEL: Orlando (Cinc àries de l'òpera). David Thomas, baix. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (11m). CHABRIER: Fisch-ton-kan, opereta. Mireille Delunsch. Christian Mehn. Francis Dudziak. Jean-Louis Georgel. Conjunt vocal. Orquestra del Collegium Musicum de Strasbourg. Dir.: Roger Delage. (23m). SPONTINI: "Tu che invoco con orrore" de La Vestale. Maria Callas, Orquestra de la RAI. Dir.: Alfredo Simonetto. (11m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

GERSHWIN: Concert per a piano en Fa M. Orquestra Simfònica de Londres. Dir. i solista: André Previn. (32m). MIASKOVSKY: Silenci, poema simfònic op. 9. Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Bratislava. Dir.: Robert Stankovsky. (27m). BIBER: Sonata per a violí i baix continu n. 7, "Sonates del Rosari". Susanne Lautenbacher. Rudolf Ewerhart. Johannes Koch. (10m). BLOW: Mark how the lark and linnet sing, oda per a la mort de Henry Purcell. Ruth Holton. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Simon Birchall. The Parley of Instruments Baroque Orchestra and Choir. Dir.: Peter Holman. (20m). ELGAR: Romança, op. 62. Julian LLoyd Webber, violoncel. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Charles Mackerras. (6m). ALBERO: Sonates per a clavicordi n. 7, 8 i 9. Joseph Payne. (11m). STENHAMMAR: Serenata op. 31. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir. N. Järvi. (44m). VIVALDI: Concert per a violí, corda i baix continu, RV 271, "L'amoroso". I Musici. Dir: Felix Ayo. (15m). CLEMENTI: Simfonia n. 3 "Gran Simfonia Nacional". Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (27m). BRAHMS: Sonata per a violoncel i piano n. 2, op. 99. Ofra Harnoy, violoncel. William Aide, piano. (27m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 23, op. 57 "Appassionata". Claudio Arrau. (27m). Sonata per a piano n. 24, op. 78. Daniel Barenboim. (10m). Sonata per a piano n. 25, op. 79. Vladímir Ashkenazy. (10m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 7 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DEBUSSY: El fill pròdig. Jessye Norman. Josep Carreras. Dietrich Fischer-Dieskau. Cor i Orquestra de la Ràdio de

Stuttgart. Dir.: Gary Bertini. (35m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (38m). ROSENMÜLLER: Sonata n. 7. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m). KALINNIKOV: El cedre i la palmera. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). ALBINONI: Concerto Saint-Marc, per a trompeta i orgue. Bernard Soustrot. François-Henri Houbart. (8m). VAUGHAN WILLIAMS: Suite per a viola i orquestra. Frederick Riddle, viola. Bournemouth Sinfonietta. Dir: Norman del Mar. (26m). DEVIENNE: Sonata per a oboè i baix continu op. 70 n. 1. Peter Bree, oboè. Roderick Shaw, pianoforte. (14m). SIBELIUS: Cinc danses campestres, op. 106. Nils-Erik Sparf. Bengt Forsberg, piano. (19m).

13.00 **EL BOSC**

ENESCO: Voix de la Nature, poema simfònic (Núvols de tardor sobre els boscos). Orquestra Filharmònica Timiseara Banatul. Dir.: Remus Georgescu. (9m). SMETANA: Pels boscos i els prats de Bohèmia, poema simfònic del cicle La meva pàtria. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (12m). VAUGHAN WILLIAMS: Al bosc de Windsor. Cor de l' Orquestra Simfònica de Bournemouth. The Bournemouth Sinfonietta. Dir: Norman del Mar. (18m). CIURLIONIS: Al bosc, poema simfònic. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Juozas Domarkas. (15m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. DIETRICH BUXTEHUDE. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BARTOK: Concert per a orquestra. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Karel Ancerl. (39m). SCHUMANN: Dotze estudis simfònics, op. 13. Karl Engel, piano. (25m). C.Ph.E. BACH: Simfonia en Sol M, WQ 182/1, H 657 Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (12m). GURIDI: Quartet de corda n. 1. Quartet Enesco. (22m). MOZART: Divertimento "Le nozze di Figaro". Conjunt de vent de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. (9m). TELEMANN: El mestre d'escola, cantata còmica. József Gregor, baix. Nois de la Schola Hungarica. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: Tamás Pál. (18m). TXAIKOVSKI: Sis fragments compostos sobre un sol tema, op. 21. Viktoria Postnikova, piano. (27m). R. STRAUSS: Mort i Transfiguració op. 24. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir: André Previn. (27m). ANÒNIM (SEGLE XVIII): Simfonia en Do M. I. Popkov, violí. A. Poplavski, flauta. A. Kortchaguine, oboè. B. Chichkine, violoncel. A. Sobolev, clavecí. (10m). LALO: Trio amb piano n. 1, op. 7. Barbican Piano Trio. (21m).

20.00 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 8 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

VIEUXTEMPS: Concert per a violí i orquestra n. 4, Op. 31. Itzhak Perlman. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (30m). BAYER: Die Puppenfee (La fada nina), ballet. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Kurt Eichhorn. (42m). BACH: Sonata per a oboè, clavecí i violoncel n. 1, BWV 525. Heinz Holliger. Christiane Jaccottet. Thomas Demenga. (10m). BOCCHERINI: Simfonia en Do M, op. 12 n. 3, G. 505. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (18m). SCHUBERT: Quintet amb piano op. 114, D 667 "La truita". Trio Beaux Arts. Samuel Rhodes, viola. Georg Hörtnagel, contrabaix. (40m). BORTNYANSKY: Concert per a doble cor. Cor Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutxenko. (10m). VILLA-LOBOS: 2 peces del "Ciclo Brasileiro". Luiz de Moura Castro, piano. (11m).

13.00 **EL BOSC**

DVORAK: Boscos de Bohèmia, op. 68. Emanuela Bellio i Massimo Somenzi, duet de piano. (31m). LINDBERG: Dels grans boscos. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Stig Westerberg. (15m). WAGNER: Siegfried (Murmuris del bosc). Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Evgeni Mravinsky. (9m).

14.00 **MÚSICS DE CATALUNYA**

BORRÀS: Confluències, op. 75. Teresa Borràs, piano. (10m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 2. Claudi Arimany. Orquestra Simfònica Gdsank. Dir.: Janusz Przybylsky. (19m). CLAVÉ: Els xiquets de Valls. Societat coral Joventut Terrassenca. Dir.: Miquel Casas i Bell. (10m). REGER: Sonata per a viola i piano, op. 107. Paul Cortese. Angel Soler. (32m). ROIG: Que pasó con las magdalenas. Jordi Humet, violí. Pep Pascual, saxos i clarinet. Pep Borrás, fagot. Francesc Castillo, oboè i corn anglès. Joan Figueres, violoncel. Xavier Ortiz, contrabaix. Oriol Espona, flauta. (30m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

MOZART: Divertimento n. 10, KV 247. Capella Acadèmica, Viena. Dir.: E. Melkus. (34m). LEONARDA: Veni amor, veni Jesu, motet op. 15. Rosina Sonnenschmidt, soprano. Sephira Ensemble. (9m). WEILL: Concert per a violí i orquestra de vent, op. 12. Elisabeth Glab. Conjunt Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (28m). GALUPPI: Concerto a Quattro en La M. Quartet Aglàia. (10m). BERLIOZ: "Waverley", Op. 1, obertura. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (10m). KUHNAU: Sonata per a clavicèmbal n. 1. John Butt. (7m). GRECHANINOV: Simfonia n. 2, op. 27 "Pastoral". Orquestra Filharmònica Txeca a Kosice. Dir.: Johannes Wildner. (35m). F.COUPERIN: Apoteosi de Corelli. Hespèrion XX. (13m). FAURE: Sonata per a violoncel i piano n. 1, op. 109. Paul Tortelier. Jean Hubeau. (19m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per ac abar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

Selecció de Carmina Malagarriga. GRANS INTÈRPRETS DE LA MÚSICA DEL VINT. DONATONI: Tema per a dotze instruments. Ensemble Intercontemporain. Dir.: Pierre Boulez. (16m). ZIMMERMANN: Présence, ballet. Saschko Gawriloff, violí. Siegfried Palm, violoncel. Aloys Kontarsky, piano. (26m). SCHÖNBERG: Erwartung, monodrama op. 17. Magda Laszló, soprano. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Hermann Scherchen. (22m). NONO: Canti di vita e d'amore. Slavka Taskova, soprano. Loren Driscoll, tenor. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Saarbrücken. Dir.: Michael Gielen. (17m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 9 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Mi b M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra

de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (22m). MILHAUD: Le boeuf sur le toit, ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (20m). RUDOLPH D'ÀUSTRIA: Septet en mi m. Consortium Classicum. (33m). BERGMAN: Suite Hathor. Penelope Walmsley-Clark, soprano. Stephen Varcoe, barítion. New London Chamber Choir. Endymion Ensemble. Dir.: James Wood. (17m). LOCATELLI: Concerto grosso op. 1 n. 12. Concerto Köln. (10m). RAKHMANINOV: La Primavera, cantata op. 20. Sergei Yakovenko, barítion. Cors russos Yurlov. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Evgueni Svetlanov. (18m). MOMPOU: Suburbis. Emili Brugalla, piano. (13m). NEUKOMM: Quintet per a clarinet, dos violins, viola i violoncel, op. 8. Divertimento Salzburg. (27m).

13.00 **EL BOSC**

XOSTAKOVITX: La cançó dels boscos, op. 81. Vladimir Ivanosvky, tenor. Ivan Petrov, baix. Cor de Nois i Orquestra Filharmònica de Moscou. (37m). J.STRAUSS (II): Contes dels boscos de Viena, op. 326. Orquestra Nacional de l'ORTF. Dir.: Sergiu Celibidache. (16m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

MOMPOU: El pont. Rodolfo Zanni, violoncel. Josep M. Comajuncosas, piano. (9m). C.Ph.E.BACH: Sonata II "Versuch über die wahre Art das Clavier zu Spielen". Víctor Valls, clavicèmbal. (7m). DVORAK: Dues danses eslaves. Marina Rodríguez, piano. Joan-Josep Gutiérrez, piano. (10m). LAMOTE DE GRIGNON: Tres cançons. Elisenda Cabero, soprano. M.Montserrat Cabero, piano. (8m). MOZART: Fantasia KV 397. Adolf Plà, piano. (14m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

SCHUBERT: Fierrabras, òpera heroico-romàntica en tres actes. Josef Protschka. Karita Mattila. Cheryl Studer. Robert Gambill. Thomas Hampson. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (144m).

00.40 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 10 DE JUNY DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de febrer de 1995 al Palau de la Música Catalana. BACH: Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1048. C.Ph.E. BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra, Wq 29. DURANTE: Concert en La M "La Pazzia". VIVALDI: Concert op. 3 n. 10, "L'Estro Armonico". Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. Italian Consort. (55m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 11 DE JUNY DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. DIVERSOS AUTORS: Missa de l'Assumpció de la Verge. Companyia Musical de les Amèriques. La Fenice. Dir.: Josep Cabré. (45m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE..."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

SMETANA: Libuse, òpera en tres actes. Gabriela Benacková-Capová. Václav Zítek. Antonín Svorc. Cors i Orquestra del Teatre Nacional de Praga. Dir.: Zdenek Kosler. (166m).

20.00 **REPERTORI DE CONCERT**

SCHUMANN: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 121. Marco Fornaciari. Laura Palmieri. (32m). FAURE: Masques et Bergamasques, suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). BOCCHERINI: Simfonia en La M, op. 35 n. 3, G. 511. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (16m). PUCCINI: Missa de Glòria. Josep Carreras. Hermann Prey. Ambrosian Singers. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (48m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Finlandesa el dia 30 d'agost de 1993 a la Sala Finlàndia. RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op 18. RAVEL: Dafnis i Cloe, extractes. Grigori Sokolov, piano. Orquestra Simfònica de la Ràdio Finlandesa. Dir.: Jukka-Pekka Saraste. (67m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 12 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

HANDEL: The Lord is my light, Anthem Chandos n. 10. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (28m). SIBELIUS: Simfonia n. 2 op. 43. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (45m). KROMMER: Quartet amb clarinet op. 82. Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (20m). MOLINO: Concert per a guitarra i orquestra, op. 56. Pepe Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (24m). LEONARDA: Sonata seconda, op. 16. Sephira Ensemble. (8m). RIEDEL: Harmonische Freude frommer Seelen, cantata fúnebre. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (12m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 44 n. 2. Quartet Artis de Viena. (23m).

13.00 **SUITE POPULAR**

VILLA-LOBOS: Suite popular brasilera. Turibio Santos, guitarra. (15m). BARTOK: Danses populars romaneses. Orpheus Chamber Orchestra. (6m). LISZT: Fantasia sobre temes populars hongaresos, per a piano i orquestra. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (11m). RAKHMANINOV: Tres cants populars russos, op. 41. Cors i Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (14m). NIELSEN: Melodia popular bohèmia danesa. Copenhagen Young Strings. Dir.: Morten Ryelund Sorensen. (7m).

14.00 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. L'ÈPOCA DE BACH I HÄNDEL. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SCHUBERT: Sonata per a piano, Op. 122 D 568. Vadim Sakharov. (33m). DITTERSDORF: Simfonia en Re M. Orquestra Filharmònica Oradea. Dir.: Romeo Rimbu. (21m). CARULLI: Concert per a flauta, guitarra i orquestra en Sol M. Jean-Pierre Rampal. Alexandre Lagoya. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (22m). LOCATELLI: Sonata per a violí i continu, op. 6 n. 12. Capriccio Prova del'Intonatione. Trio Locatelli. (19m). TURINA: Primavera Sevillana. Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (13m). BERLIOZ: Missa solemne. Donna Brown. Jean-Luc Viala. Gilles Cachemaille. Cor Monteverdi. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (61m). MOLTER: Concert per a trompeta i orquestra en Re M. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (9m). L.MOZART: Simfonia en Fa, F 2. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (16m). BRAHMS: Rapsòdia op. 79 n. 2. Julius Katchen, piano. (6m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra en Si b M, G. 482. Yo-Yo Ma. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (20m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 12 de juny de 1993 a Amsterdam. FESTIVAL D'HOLANDA 1993. T.DE LEEUW: Transparence. GORECKI: Kleines Requiem für eine Polka. GUBAIDULINA: Now eternal snow... Cor de Cambra Holandès. Schönberg Ensemble. Dir.: Reinbert de Leeuw. (72m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 13 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BIZET: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (28m). BACH: Concert per a tres clavicèmbals i orquestra, BWV 1063. Ton Koopman. Tini Mathot. Patrizia Marisaldi. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (14m). VOLKMANN: Ricard III, obertura op. 68. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (15m). VILLALOBOS: Bachianes brasileres n. 2. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (19m). MOZART: Quartet de corda n. 9, KV 169. Quartet Italià. (15m). LULLY: Miserere, motet. Donna Brown, soprano. Guillemette Laurens, mezzosoprano. Howard Crook, tenor. Hervé Lamy, tenor. Peter Kooy, baix. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir: Philippe Herreweghe. (23m). KHATXATURIAN: Poema triomfal. BBC Philharmonic. Dir.: Fedor Glushchenko. (18m). ALBINONI: Concerto a cinque, op. 9 n. 2. David Reichenberg, oboè. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 5, en Mi b. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.:János Rolla. (16m).

13.00 **SUITE POPULAR**

VAUGHAN WILLIAMS: English Folk Song Suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10m). SCHUMANN: Cinc peces en estil popular, per a violoncel i piano, op. 102. Lluís Claret. Rose-Marie Cabestany. (16m). BAX: Cinc cançons populars gregues. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (11m). REINECKE: La belle Griselidis, improvisació sobre una cançó popular francesa, op. 94. Thomas Hitzlberger i Georg Schütz, duet de piano. (10m). ZEMLINSKI: Cançons de valsos sobre cants populars de la toscana de Ferdinand Gregorovius, Op. 6. Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Cord Garben, piano. (8m).

14.00 **MOMENTS LÍRICS**

PURCELL: The Indian Queen, òpera en 5 actes. The Deller Choir. The King's Musick. Dir. Alfred Deller. (61m). LUNA / BRU: La chula de Pontevedra. To§y Rosado. Inés Rivadeneira. Gregorio Gil. Manuel Ausensi. Gerardo Monreal. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (24m). OFFENBACH, BELLINI: Duets d'òperes. Montserrat Caballé. Shirley Verret. New Philarmonia Orchestra. Dir.: Anton Guadagno. (12m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

VRANICKY: Simfonia en Do M, op. 11. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Bohumil Gregor. (27m). VIVALDI: Concert per a dues mandolines en Sol M. Christian Schneider. Danielle Meyer. Ensemble Instrumental de Grenoble. Dir.: Kurt Redel. (13m). RUBINSTEIN: Sonata per a piano n. 4, Op. 100. Leslie Howard. (41m). HAYDN: Sis minuets Hob. IX:16 (1 a 6). Capella Istropolitana. Dir.: Peter Guth. (15m). MILHAUD: Simfonia n. 9, op. 380. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Basilea. Dir.: Alun Francis. (19m). MOREL: Suite n. 2. Philippe Pierlot, baix de viola. Ricercar Consort. (14m). BRAHMS: Schicksalslied (Cant del destí), op. 54. Cor de la Ràdio de Leipzig. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (16m). SPOHR: Concert per a violí WoO 12. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (20m). MERCADANTE: Elena da Feltre, obertura. Orquestra Simfònica Moldava. Dir.: Silvano Frontalini. (9m). BEETHOVEN: Trio per a vent, op. 87 Ricercar Academy. (19m). BRITTEN: Gloriana, suite simfònica op. 52 a. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Steuart Bedford. (27m).

20.00 **L'ÀUDIO-VISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 **LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN**

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 26, op. 81 a "Els Adéus". Claudio Arrau. (17m). Sonata per a piano n. 27, op. 90. Daniel Barenboim. (15m). Sonata per a piano n. 28, op. 101. Vladimir Ashkenazy. (21m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 14 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

PARRY: Simfonia n. 4, en mi m. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (42m). GEMINIANI: Sonata per a violoncel i baix continu n. 6. Roel Dieltiens. Richte van der Meer. Robert Kohnen. (9m). JANACEK: El nen del violinista, balada per a orquestra. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Jirí Bèlohlávek. (13m). BACH: "O ewiges Feuer, o Ursprung der Liebe" (Oh, foc etern; oh, origen de l'amor), cantata BWV 34. David James. Ian Partridge. Michael George. The Sexteen. Dir.: Harry Christophers. (17m). GADE: Quartet de corda op. 63. Quartet Kontra. (23m). CATALANI: Simfonia en Fa M. Orquestra Nacional Warmia. Dir.: Silvano Frontalini. (12m). MOZART: Una broma musical, KV 522. Conjunt de Cambra de l'Academy of St Martin-in-the-Fields. (21m). CHARPENTIER: Graciarium actiones. Solistes vocals. La Simphonie du Marais. Ensemble Vocal Contrepoint. Dir.: Olivier Schneebeli. (14m) CLEMENTI: Sonata per a clavicèmbal, flauta i violoncel op. 22 n. 2. Enrico Casularo. Vito Paternoster. Andrea Coen. (11m).

13.00 **SUITE POPULAR**

XOSTAKOVITX: Obertura sobre temes populars russos i kirguis, op. 115. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (10m). GRIEG: Cants i danses populars nòrdiques, op. 17. Gerhard Oppitz, piano. (32m). BARTOK: Tres rondos sobre cançons populars eslova-

ques. Rivka Golani. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: András Ligeti. (8m). BROUWER: Temes populars cubans. Philippe Lemaigre, guitarra. (7m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LES MISSES DE F.J. HAYDN. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

PROKOFIEV: Al Dnieper. Ballet op. 51. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir: Gennadi Rozhdestvensky. (41m). F.BENDA: Concert per a flauta en mi m. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Dir.: Milan Munclinger. (23m). HANDEL: Música aquàtica, suite n. 1. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (27m). BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (24m). WAGENSEIL: Simfonia WV 374. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (10m). BERNSTEIN: Prelude, Fugue and Riffs. Richard Stoltzman, clarinet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Lawrence Leighton-Smith. (7m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 39, G 213. The Revolutionary Drawing Room. (20m). ZELENKA: Missa en Re. Jana Jonásová. Marie Mrázová. Vladimir Dolezal. Peter Mikulas. Cor Filharmònic Txec. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Jiri Belohlávek. (32m). NIELSEN: Petita Suite per a corda Copenhagen Young Strings. Dir.: Morten Ryelund Sorensen. (16m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 4. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (12m). LORTZING: Der Wildschütz, obertura de l'òpera. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Udo Nissen. (8m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVETATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 15 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

KOZELUCH: Simfonia en sol m, P.I:5. Orquestra de Cambra de Praga. Libor Hlavácek. (23m). HANDEL: My heart is inditing, anthem HWV 261. Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: David Hill. (12m). R. STRAUSS: Burleske. Byron Janis, piano. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Fritz Reiner. (20m). HAYDN: Simfonia n. 63 "La Roxelane". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (20m). SCHUBERT: Trio amb piano D 929, op. 100. Trio Arion. (45m). BUXTEHUDE: "Ich halte es dafür", cantata. Greta De Reyghere, soprano. Henri Ledroit, contralt. Guy De Mey, tenor. Max van Egmond, baix. Ricercar Consort. (13m). DEBUSSY: Prélude à l'après-midi d'un faune. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (10m). TELEMANN: Concert per a oboè d'amor, corda i clavecí en Sol M. Lajos Lencsés, oboè d'amor. Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya "Pforzheim". Dir: Paul Angerer. (17m).

13.00 SUITE POPULAR

RAVEL: Cançons populars. Shura Gerhman, baix. Nina Walker, piano. (12m). BRITTEN: Suite sobre cançons populars angleses "A time there was", op. 90. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir: Simon Rattle. (15m). CUI: Suite op. 43 "In Modo Populari". Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (18m). GINASTERA: Cinc cançons populars argentines, op. 10. Olivia Blackburn, soprano. Alberto Portugheis, piano. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

VILA: El bon jorn, ensalada. La Colombina. (12m). GERHARD: Simfonia n. 3 "Collages". Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (21m). SORS: Seguidillas. Teresa Berganza. José Miguel Moreno. (21m). BAGUER: Simfonia en Sol M. Orquestra de Cambra Catalana. Dir.: Joan Pàmies. (15m). GUZMAN: Preludi, fantasia i dansa. Trio de Corda de París. (12m). MOZART: Sonata per a piano, KV 283. Alicia de Larrocha. (13m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Egmont, música per a la tragèdia de Goethe, op. 84. Ruth Ziesak, soprano. Ulrich Tukur, recitador. Orquestra Filharmònica d'Hamburg. Dir.: Gerd Albrecht. (45m). GALUPPI: Concerto a Quattro en Re M. Quartet Aglàia. (7m). D'INDY: Souvenirs, op. 62. Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (20m). C.Ph.E.BACH: Sonata per a pianoforte, violí i violoncel Wq 90 n. 3. Trio 1790. (15m). C.STAMITZ: Concert per a clarinet i orquestra en Mi b M. Bohuslav Zahradnik. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (25m). BRIDGE: Suite per a orquestra de corda. Orquestra de Corda Anglesa. Dir.: William Boughton. (20m). KABALEVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 50. Emil Guilels. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio d'URSS. Dir.: Kiril Kondrachin. (17m). LOCATELLI: Concerto grosso op. 7 n. 4. Concerto Köln. (16m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga. GRANS INTÈRPRETS DE LA MÚSICA DEL VINT. DE PABLO: Fragmento, per a quartet de corda. Quartet Arditti. (15m). BARTOK: Microcosmos, primer volum. Claude Helffer, piano. (22m). BENGUEREL: Paraules de cada dia. Anna Ricci, mezzo-soprano. Domaine Musical de París. Dir.: Gilbert Amy. (11m). KRAFT: Veils and Variations, per a trompa i orquestra. Jeff von der Schmidt. Orquestra Simfònica de Berkeley. Dir.: Kent Nagano. (23m). WEBERN: Variacions op. 27. Yuji Takahashi, piano. (8m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 16 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRUCKNER: Missa en mi m, per a cor a 8 veus i conjunt de vent. La Chapelle Royale. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (36m). DEBUSSY: Sonata per a violí i piano en sol m. Shlomo Mintz. Yefim Bronfman. (13m). FREDERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta, corda i continu n. 2, en Sol M. Kurt Redel. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (17m). SUK: Serenata per a corda, op. 6. Camerata Berna. Dir: Thomas Füri. (26m). BIBER: Sonata n. 6. Ricercar Consort. (13m). MOZART: Simfonia n. 25, KV 183. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (19m). OFFENBACH: Primera suite per a dos violoncels, op. 54. Roland Pidoux i Etienne Peclard. (20m). NERUDA: Concert per a trompeta i orquestra de corda. M. André. Conjunt Orquestral de París. Dir.: J.P. Wallez. (17m).

13.00 **SUITE POPULAR**

TXAIKOVSKI: 50 cants populars russos (arranjament de l'autor per a piano a quatre mans). Guennadi Rozhdestvenski. Viktoria Postnikova. (33m). SCHÖNBERG: Tres cançons populars alemanyes, arranjades per a cor mixt. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (10m). PRENAFETA: Variacions i fuga sobre un tema popular. Cobla Montgrins. (9m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

DIVERSOS AUTORS: Blues. Big Mama. Ignasi Terraza, piano. Amadeu Casas, guitarra. (42m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

RIGHINI: Alcide al Bivio, festa teatral en dues parts. William Mc Kinney. Luciana Serra. Sandra Browne. Robert El Hage. Cor i l'Orquestra de la Ràdio Suissa Italiana. Dir.: Tito Gotti. (87m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 17 DE JUNY DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Finlandesa el dia 2 d'agost de 1993 a l'Església de la Creu. FESTIVAL D'ORGUE DE LAHTI. BACH: Concert BWV 596. Trio BWV 586. Ricercare BWV 1079. Concert BWV 594. VIITANEN: Images. L'oiseau. REGER: Variacions i Fuga sobre un tema original, op. 73. Wolfgang Rübsam, orgue. (86m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 18 DE JUNY DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. KERLL: Missa Pro Defunctis. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Ian Honeyman. Max Van Egmond. Ricercar Consort. Capella Sancti Michaelis. Dir.: Erik Van Nevel. (33m). BAX: Mater Ora Filium. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (11m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

BELLINI: La Straniera, melodrama en dos actes. Lucia Aliberti. Vincenzo Bello. Roberto Frontali. Cor i Orquestra del Teatro Comunale G. Verdi de Trieste. Dir.: Gianfranco Masini. (134m).

19.30 **REPERTORI DE CONCERT**

SIBELIUS: Pel.lees i Melisanda, suite op. 46. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (30m). MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 207. Arthur Grumiaux. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (18m). RIMSKI-KORSAKOV: Quintet per a piano i vent. Capricorn. (30m). HAYDN: Simfonia n. 104 "Londres". Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007. Yo-Yo Ma. (17m). KHATXATURIAN: Gayaneh, 4 moviments del Ballet. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Jèrvi. (12m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 9 de desembre de 1993. BEETHOVEN: Obertura Leonora n. 3. GRIEG: Concert per a piano i orquestra en la m. WAGNER: Fragments de Tristany i Isolda, La Walquíria, Siegfried i Rienzi. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Maris Janssons. (86m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 19 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BARTOK: El mandarí meravellós. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (33m). HAYDN: Simfonia "A", en Si b M (n. 106). Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (14m). NIELSEN: Serenata in vano, per a clarinet, fagot, trompa, violoncel i contrabaix. Membres del Quintet de vent Bergen. Sally Guenther, violoncel. Torbjorn Eide, contrabaix. (7m). CARISSIMI: Vanitas Vanitatum II. Gruppo di voci & strumenti antichi. Cor polifònic de Sulmona. Dir.: Flavio Colusso. (19m). PADEREWSKI: Concert per a piano op. 17. Barbara Hesse-Bukowska. Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Polonesa en Katowice. Dir.: Jan Krenz. (33m). C.Ph.E. BACH: Dotze variacions sobre "La Folia", Wq 118/9. Quartet Purcell. (8m). POULENC: Sinfonietta. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (28m). KOZELUCH: Quartet de corda op. 33 n. 2. Quartet Stamitz. (18m).

13.00 **L'ESTIU**

PROKOFIEV: Dia d'estiu, suite per a nens op. 65 b. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (15m). BOISMORTIER: L'Estiu de Les quatre estacions. Agnès Mellon, soprano. Ian Honeyman, tenor. Gregory Reinhart, Barítón-baix. Isabelle Poulenard, soprano. Solistes instrumentals. (17m). DELIUS: In a Summer Garden. Orquestra de l'òpera nacional Gal.lesa. Dir.: Charles Mackerras. (14m). VIVALDI: Concert op 8 n. 2, RV 315, "L'Estiu" de Les Quatre estacions. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i Director: Nigel Kennedy. (10m).

14.00 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. L'ÈPOCA DE BACH I HÄNDEL. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

POTTER: Simfonia n. 8. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (35m) FRESCOBALDI: Arie musicale, n. 1 a 9 (segon llibre). Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (24m). KROMMER: Sextet de vent en do m. Consortium Classicum. (11m). MARTINU: Intermezzo. Orquestra Filharmònica de l'Estat de Brno.Dir.: Petr Vronsky. (9m). C.STAMITZ: Concert per a viola op. 1. Tabea

Zimmermann. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir: Dimitri Demetriades. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Five Tudor Portraits. Elisabeth Bainbridge, contralt. John Carol Case, barítion. Bach Choir. New Philharmonia Orchestra. Dir.: David Willcocks. (46m). GERVAISE: Danses franceses del renaixement. Quartet Mandel. (5m). TURINA: Sevilla, Suite pintoresca, op. 2. Begoña Uriarte, piano. (18m). BRAHMS: Simfonia n. 1, Op 68. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (46m). G.GABRIELI: Sonata XVIII per a 4 trompetes i 10 trombons. The Wallace Collection. Dir.: Simon Wright. (5m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'octubre de 1993 al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. SCARLATTI: Tres sonates. BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 32, op. 111. BARBER: Sonata op. 26. COWELL: Tres peces. CHOPIN: Andante spianato i gran polonesa. Christine Diwyk, piano. (84m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 20 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BALAKIREV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. post. Malcolm Binns. The English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (32m). MOZART: Simfonia n. 15, KV 124. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (16m). TELEMANN: Sonata en Re m. ("Essercizii musici"). Camerata de Colònia. (9m). FAURE - MESSAGER: Messe des Pàcheurs de Villerville. per a veus femenines, orquestra de cambra i harmonium. La Chapelle Royale. Petits cantors de Saint-Louis. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (17m). J. Ch. BACH: Quintet per a flauta , oboè, violí, viola i baix continu op. 11 n. 2. Les Adieux. (8m). R.STRAUSS: Una vida d'heroi, poema simfònic op. 40. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (46m). LISZT: Sonata per a piano en si m. Daniel Barenboim. (32m).

13.00 **L'ESTIU**

HAYDN: Les Estacions (Estiu). Edith Mathis. Siegfred Jerusalem. Dietrich Fischer-Dieskau. Cor i Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (38m). HONEGGER: Pastoral d'estiu. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Munch. (9m). DELIUS: Summer night on the river (peça per a petita orquestra). Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Vernon Handley. (7m).

14.00 **MOMENTS LÍRICS**

SOROZABAL: Las de Caín. Teresa Tourne. Ana Higueras. Renato Cesari. Julio Catania. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozábal. (53m). PURCELL: The Fairy Queen, extractes. Joan Carlyle, soprano. Yehudi Menuhin, violí. Orquestra del Festival Bath. Dir.: Yehudi Menuhin. (16m). LEHAR: Das Land des Lèchelns, extractes. Richard Tauber. Staatskapelle Berlín. Dir.: Franz Lehár. (22m). GLUCK: La Rencontre imprévue (dues àries de l'òpera). Janet Baker, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (5m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

XOSTAKOVITX: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 107. Pierre Struch. Orquestra Regional de Picardia "Le Sinfonietta" Dir. A. Myrat. (30m). B.MARCELLO: Deh lasciatemi un momento, cantata per a soprano. Caterina Bevaqua. James Gray, clavicèmbal. (11m). REGER: Variacions i Fuga sobre un tema de Bach, op. 81. David Levine, piano. (33m). HAYDN: Divertiment per a corda i vent n. 3 a 8 veus, Hob. X:3. Ricercar Consort. (17m). LECLAIR: Segona recreació de música, op. 8. Conjunt Barroc de Limoges. Dir. Jean-Michel Hasler. (29m). PIZZETTI: Tre canti. Fabio Biondi, violí. Luigi Di Ilio, piano. (13m). HONEGGER: Moviment simfònic n. 3. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Serge Baudo. (11m). CODAX: Cantigas de Amigo. Sinfonye. Dir: Stevie Wishart. (25m). J.A. BENDA: Concert per a piano i corda en si m. Sebastian Benda. The Benda Musicians. (19m). LANNER: Els pretendents, vals, op. 103. Quartet Alban Berg (8m). RESPIGHI: "Concerto a cinque", per a oboè, trompeta, violí, contrabaix, piano i corda. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (24m).

20.00 **L'ÀUDIO-VISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 **LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN**

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 29, op. 106 "Hammerklavier". Maurizio Pollini. (43m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 21 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BERLIOZ: Harold a Itàlia, op. 16. N. Imai, viola. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: C. Davis. (42m). SCRIABIN: Els 24 preludis op. 11. Vladimir Sofronitzki, piano. (32m). MELANI: Simfonia a 5. Dennis Ferry, trompeta natural. Chiara Banchini i Enrico Gatti, violins barrocs. Clena Stein, contrabaix. (7m). SPOHR: Quintet de corda op. 33 n. 2 "Grande Quintetto". L'Archibudelli & Smithsonian Chamber Players. (30m). WAGNER: Nicolay, himne popular WWV 44. Friederike Wagner, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (5m). KARLOWICZ: Una trista història. (Poema simfònic). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Silèsia. Dir.: Jerzy Salwarowski. (11m). PEZEL: Sonata a dos, "Clarino e Fagotto". Wolfgang Basch. Frans Robert Berkhout. (8m). TUBIN: Suite del ballet Kratt. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Jèrvi. (24m).

13.00 **L'ESTIU**

TIPPETT: Danses rituals de The Midsummer Marriage. Rita Cullis, soprano. Mark Curtis, tenor. Margaret McDonald, mezzo soprano. Matthew Best, baix. Cor de l'òpera del Nord. English Northern Philharmonia. Dir.: Michael Tippett. (24m). ALFVEN: Rapsòdia sueca n. 1, op. 19. "Midsommarvaka" (Nit de Sant Joan). Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: Sergiu Comissiona. (13m). BOLIART: Poema d'estiu, per a cobla. Cobla Montgrins. (15m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LA MÚSICA "A SOLO" SENSE BAIX CONTINU DE J.S. BACH. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SAINT-SAENS: Concert per a violí i orquestra n. 3, Op. 61. Henryk Szeryng. Orquestra Nacional de l'òpera de Montecarlo. Dir.: Edouard van Remoortel. (27m). PONCHIELLI: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Minsk. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). KUHLAU: Quintet per a flauta i corda n. 3, Op. 51. Jean-Pierre Rampal. Quartet Juilliard. (21m). HÄNDEL: Comus, música d'escena. Patrizia Kwella. Margaret Cable. David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17m). CHOPIN: Estudis op. 10. Nikita Magaloff, piano. (31m). E.HALFFTER: Sinfonietta, en Re M. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique Garcia Asensio. (38m). WAGENSEIL: Concert per a

trombò contralt en Mi b M. Branimir Slokar, trombó. Orquestra de Cambra de Lausanna. Dir: Jean-Marie Auberson. (11m). LECUONA: Quatre peces de la Suite Andalucia. José Luis Fajardo, piano. (12m). PROKOFIEV: Romeu i Julieta, suite n. 3 op. 101. Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (19m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 6, Hob. III:30. Quartet Festetics. (20m). BACH / TELEMANN: Jauchzet dem Herrn, alle Welt, motet BWV 160. Alsfelder Vokalensemble. Dir.: Wolfgang Helbich. (13m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVETATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 22 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

ROUSSEL: Simfonia n. 1 op. 7. "Le Poème de la Forêt". Orquestra Nacional de França. Dir: Charles Dutoit. (35m). J.V.STAMITZ: Concert per a orgue i orquestra n. 3 en Si b M. Alena Veselá. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Vladimir Válek. (14m). GRIEG: Melodies del cor, op. 5. Hakan Hagegard, barítón. Warren Jones, piano. (6m). CORELLI: Concerto grosso n. 6, op. 6. Cantilena. Dir: Adrian Shepherd. (14m). BERWALD: Trio amb piano n. 3. Ilona Prunyi. András Kiss. Csaba Onczay. (23m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 20, RV 489. Daniel Smith. Solistes de Zagreb. Dir.: Tonko Ninic. (10m). D'INDY: Saugefleurie, op. 21. Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (17m). L.MOZART: Simfonia Pastorella, per a trompa dels Alps i orquestra de corda. Jozsef Molnar. Capella Istropolitana. Dir.: Urs Schneider. (11m). F.COUPERIN: Primer Concert Reial. Trio Sonnerie. (12m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 6, KV 238. Murray Perahia, pianista i director. Orquestra de Cambra Anglesa. (22m).

13.00 L'ESTIU

DONIZETTI: Nits d'estiu a Posilipo. Zehava Gal, mezzo-soprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (36m). KODALY: Tarda d'Estiu. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Zoltan Kodaly. (20m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

A.SOLER: Quintet n. 3, en Sol M. M. Cervera. A. Wachsmuth. A. Vauquet. M. Cervera. C. Jacottet. (22m). CERVELLÓ: Vers l'infinit. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (24m). PLADEVALL: Trio de corda. Trio de Corda de París. (15m). WAGNER: Àries de Tannhäuser i Lohengrin. Victòria dels Àngels. Orquestra Philharmonia. Dir.: Anatole Fistoulari. (10m). FRESCOBALDI: Toccata II, del 2on llibre. P. Jordi M. Bou i Simó, a l'orgue de Poblet. (5m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 6, G 450. José Luis Lopátegui. Quartet Travnicek. (19m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

CIMAROSA: Il maestro di capella, intermezzo. József Gregor, baix. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: Tamás Pál. (20m). PIERNE: Ramuntcho, música d'escena. Suite n. 1. Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (20m). C.Ph.E. BACH: Trio sonata en Re M, Wq 145. J. P. Rampal, flauta; M. Larrieu, flauta; M. Nabeshima, clavecí. (10m). RUBINSTEIN: Simfonia n. 2, op. 42 "Oceà". Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Igor Golovchin. (47m). RICHTER: Concert per a flauta en Re M. Robert Dohn. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (19m). STRAVINSKI: Les Noces. Anny Mory, soprano. Patricia Parker, mezzo-soprano. John Mitchinson, tenor. Paul Hudson, baix. Pianos: Martha Argerich, Krystian Zimerman, Cyprien Katsaris, Homero Francesch. Cor i Percussionistes de l'English Bach Festival. Dir.: Leonard Bernstein. (24m). PUGNANI: Obertura n. 3. Ensemble L'Astrée. (19m). HANDEL: Salomó, obertura. Israel Sinfonietta. Dir: Mendi Rodan. (3m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga. GRANS INTÈRPRETS DE LA MÚSICA DEL VINT. HINDEMITH: Sonata per a viola i piano (1939) Kim Kashkashian, viola; Robert Levin, piano. (23m). JOLIVET: Suite en concert per a flauta i percussions (1965). Pierre-Yves Artaud. Conjunt de percussions 2E 2M. Dir.: Paul Mefano. (16m). PENDERECKI: Threnody, per a les víctimes d'Hiroshima op. 52. Orquestra de la RAI de Roma. Dir.: Bruno Maderna. (9m). MANZONI: Masse: Homenatge a Edgar Varèse. Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Giuseppe Sinopoli. (20m). OHANA: Quatre estudis coreogràfics. Les Percussions de Strasbourg. (17m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 23 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: "El Rei Esteve", música d'escena, Op. 117. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michel Tilson Thomas. (24m). ARRIAGA: Quartet de corda n. 1. Quartet Rasoumovsky. (24m). NIELSEN: Simfonia n. 2 "Els quatre temperaments". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ole Schmidt. (32m). G.SAMMARTINI: Sonata per a flauta i clavicèmbal en Do M. Mario Carbotta. Roberto Cognazzo. (11m). JOACHIM: Concert per a violí i orquestra n. 3. Takako Nishizaki. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Meir Minsky. (35m). MYASKOVSKY: Sonata per a piano n. 5, op. 64 n. 1. Murray McLachlan. (21m). LIADOV: El llac encantat, Op. 62. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Jèrvi. (9m).

13.00 L'ESTIU

WIDOR: Soirs d'été, melodies op. 63. Anne-Marie Rodde, soprano. Noel Lee, piano. (22m). PAGAN: Estiu del 92. Orquestra Sinfònica i Cors. Dir.: Manuel Valdivieso. (5m). IRELAND: Summer Evening. Eric Parkin, piano. (5m). BARBER: Summer Music, op. 31. Quintet de Vent Reykjavik. (11m). HOWELLS: The Summer is Coming. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (8m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

MARTINU: Trio per a flauta, violoncel i piano. Trio Art. (19m). BRAHMS: 7 danses hongareses. Enregistrament fet per Catalunya Música. Carlos i Miriam Sanchez, piano a quatre mans. (22m). CHUECA I VALVERDE / GIMENEZ: Àries de sarsuela. Mª Carme Duran, mezzo-soprano. Alan Branch, piano. (5m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

ALFVEN: El Rei de la Muntanya, ballet pantomima en tres actes. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Evgeni Svetlanov. (79m).

23.40 PROGRAMA ESPECIAL. REVETLLA DE SANT JOAN

02.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 24 DE JUNY DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 7 d'octubre de 1993. WEBER: Obertura de "Der Freischütz". ZEMLINSKY: Cants simfònics. R.STRAUSS: Així va parlar Zarathustra. Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 25 DE JUNY DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. PURCELL: It is a good thing to give thanks, anthem Z 18. Solistes vocals. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (12m). BORTNYANSKY: Concert n. 27. Cor Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutxenko. (15m). POULENC: Missa en Sol. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MONIUSZKO: La casa embruixada, òpera en quatre actes. Andrzej Hiolski. Bozena Betley-Sieradzka. Wiera Baniewicz. Zdzislaw Nikodem. Wieslaw Ochman. Leonard Mróz. Cor i Orquestra de la Ràdio TV Polonesa de Cracòvia. Dir.: Jan Krenz. (164m).

20.00 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Suite Txeca, op. 39. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (23m). IBERT: Concert per a flauta i orquestra. Jennifer Stinton. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Steuart Bedford. (20m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 14, Op. 27 n. 2. "Clar de Lluna". Daniel Barenboim. (17m). BRUCH: Fantasia escocesa per a violí amb orquestra i arpa, op. 46. Salvatore Accardo. Elisabeth Unger. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (31m). BACH: "Erschallet, ihr Lieder" (Ressoneu, cants), cantata BWV 172. Matthias Echternach. Paul Esswood. Marius van Altena. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (17m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'abril de 1994 a la Catedral de Barcelona. CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL. Obres de KERLL, BACH, FRANCK, LISZT i HASELBÖCK. Martin Haselböck, orgue. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 26 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives. 1

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRAHMS: Serenata per a orquestra n. 1, op. 11. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gary Bertini. (44m). BACH: "Weichet nur, betrübte Schatten" cantata de casament, BWV 202. Greta De Reyghere, soprano. Ricercar Consort. (20m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano, op. 5 n. 1. Lynn Harrell. Vladímir Ashkenazy. (25m). VIVALDI: Concert per a oboè, corda i continu, RV 455. Alfredo Bernardini. L'Armonia e l'Inventione. (9m). BUSONI: Nocturn Simfònic, op. 43. Orquestra Simfònica NDR. Dir.: Werner Andreas Albert. (8m). HAYDN: Quartet de corda op. 54 n. 2. Gabrieli String Quartet. (20m). PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 6. Mariaclara Monetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (15m). MONTEVERDI: Combattimento di Tancredi e Clorinda. Catherine Bott. Andrew King. John Mark. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (19m).

13.00 GUSTAV MAHLER

Simfonia n. 1, "Tità". Orquestra del Conservatori de Música de Québec. Dir.: Franz-Paul Decker. (56m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. L'ÈPOCA DE BACH I HÄNDEL. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

KRAUS: Concert per a violí i orquestra en Do M (segona versió). Edith Peinemann. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (27m). ELGAR: The Sanguine Fan, música de ballet Op. 81. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (19m). TELEMANN: Sonata en sol m per a trompeta i orgue. Bernard Soustrot. François-Henri Houbart. (10m). MOZART: Simfonia n. 14, KV 114. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (22m). BARTOK: Concert per a piano i orquestra n. 1. Alfred Brendel. Orquestra Simfònica BBC. Dir.: Bruno Maderna. (26m). MARENZIO: Tres madrigals a 5 veus Concerto Vocale. Dir. René Jacobs. (19m). SAINT-SAENS: Simfonia n. 1, op. 2 Orquestra Nacional de l'ORTF. Dir.: Jean Martinon. (31m). QUANTZ: Concert per a flauta en do m. Jean-Pierre Rampal. Ensemble Orquestral de París. Dir.: Jean-Pierre Wallez. (20m). DITTERSDORF: Quartet de corda n. 6. Quartet Franz Schubert. (15m). KORNGOLD: Between Two Worlds. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Gerhardt. (8m). BRAHMS: Sis peces per a piano, op. 118. Julius Katchen, piano. (23m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de juliol de 1994 a l'Església de Sant Genís de Torroella de Montgrí. XIV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de PUCCINI, STRADELLA, GOUNOD, GIORDANO i VERDI, entre altres. Carme Hernández, soprano. Jaume Aragall, tenor. Amparo García Cruells, piano. (90m).

23.45 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 27 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

TXAIKOVSKI: Les estacions (versió per a orquestra), op. 37b. Orquestra Simfònica de l'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlànov. (42m). ROMBERG: Quintet per a clarinet i quartet de corda, op. 57. Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (20m). BEETHOVEN: Cantata pel nomenament de Leopold II. Nadine Denize. James Doing. Robert Gierlach. Cors i Orquestra Philharmonia Nacional de Cracòvia. Dir.: Jean-Paul Penin. (25m). LOCATELLI: Concert op. 3 n. 10 "L'Arte del Violino". Elizabeth Wallfisch. The Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (16m). GRIEG: Danses noruegues, op. 35. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (18m). GIULIANI: Gran Serenata per a flauta i guitarra, op. 82. Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (16m). MILHAUD: Fantasia pastoral per a piano i orquestra, op. 188. Vlastimil Lejsek. Orquestra Filharmònica Estatal de Brno. Dir.: Jiri Waldahns. (10m). BONONCINI: Siedi, Amarilli mia, cantata. Gérard Lesne, contratenor. Il Seminario musicale. (12m).

13.00 **GUSTAV MAHLER**

Simfonia n. 4. Magdaléna Hajóssyová, soprano. Orquestra Filharmónica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (56m).

14.00 **MOMENTS LÍRICS**

ROSSINI: L'Italiana in Algeri, extractes. Agnes Baltsa. Ruggero Raimondi. Enzo Dara. Frank Lopardo. Cor de l'Òpera Estatal de Viena. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (67m). SERRANO: La reina mora. Carmen Sinovas. Pura María Martínez. Antonio Blancas. Alfonso del Real. Isabel Higueras. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Filharmonia d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (24m). OFFENBACH: La Vie Parisienne. (extractes). Jane Rhodes, mezzo-soprano. Orquestra de Bordeus-Aquitania. Dir: Roberto Benzi. (8m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

TIPPETT: Fantasia concertant sobre un tema de Corelli. Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (19m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 3. Quartet Melos. (29m). MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 25. Andras Schiff. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: C. Dutoit. (20m). TELEMANN: Suite Festiva. Northwest Chamber Orchestra of Seattle. Dir.: Alun Francis. (17m). DANZI: Quartet per a fagot i trio de corda op. 40 n. 3. Mauro Monguzzi. Gigino Maestri. Antonietta Anjos. Alfredo Riccardi. (17m). R.STRAUSS: Deutsche Motette, op. 62. Jessica Cash. Jean Temperley. Wynford Evans. Stephen Varcoe. Cor Schütz de Londres. Dir.: Roger Norrington. (21m). CIMAROSA: Concert per a dues flautes i orquestra, en Sol M. Shigenori Kudo. Jean-Pierre Rampal. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: J.P. Rampal. (16m). JARZEBSKI: Tres Concerti a dues veus. Cappella Arcis Varsoviensis. Dir.: Marek Sewen. (20m). HUMMEL: Trio amb piano op. 96. Trio Parnassus. (16m). MOZART: Concert per a violí i orquestra n. 5, KV 219. Gidon Kremer. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28m). DONIZETTI: Quartet de corda n. 9 (versió per a orquestra de corda de J.J. Kantorow). Orquestra d'Alvèrnia. Dir.: Jean-Jacques Kantorow. (18m).

20.00 **L'ÀUDIO-VISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 **LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN**

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 30, Op. 109. Inger Södergren. (21m). Sonata per a piano n. 31, op. 110. Glenn Gould. (24m). Sonata per a piano n. 32, op. 111. W. Kempff, piano. (25m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 28 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

ROUSSEL: Bacus i Ariadna, ballet op. 43. Orquestra de París. Dir.: Charles Dutoit. (35m). GIROUST: Ritual fúnebre maçònic. Solistes vocals. Les chantres de la Tradition. Les musiciens de París. Groupement Rituel d'instruments de vent. (24m). BACH: Sonata per a flauta i clavecí n. 1, BWV 1030. Bart Kuijken, flauta. Gustav Leonhardt, clavecí. (19m). LVOV: Concert per a violí en la m. Sergei Stadler. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Vladislav Chernushenko. (19m). KRAUS: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra del Museu Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Génetay. (20m) MENDELSSOHN - HENSEL: Lieder op. 1. Isabel Lippitz, soprano. Barbara Heller, piano. (13m). MONIUSZKO: Quartet de corda n. 2. Quartet de Varsòvia. (16m). MÚSICA MEDIEVAL FRANCESA: Quatre "estampies" reials. The Dufay Collective. (14m).

13.00 **GUSTAV MAHLER**

Das klagende Lied: Hochzeitsstück. Joan Rodgers. Linda Finnie. Hans Peter Blochwitz. Robert Hayward. Cors del Festival de Bath. Waynflete Singers. Bournemouth Symphony Orchestra. (20m). Rückert-Lieder. Christa Ludwig. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (20m). Lieder eines fahrenden Gesellen. Kirsten Flagstad. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Adrian Boult. (16m).

14.00 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GLUCK: ORFEU I EURÍDICE. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SUK: Un conte de fades, suite op. 16. Petr Skvor, violí. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Libor Pesek. (30m). J.REJCHA: Concert per a dues trompes i orquestra, op. 5. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (18m). SCHUBERT: Quartet de corda n. 1, D 18. Quartet Melos. (18m). HÈNDEL: Concerto grosso op. 6 n. 5. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (17m). SIBELIUS: Karelia, suite op. 11. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (17m). L. MOZART: Simfonia en Sol, G 7. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (15m). LALO: Trio amb piano n. 3, op. 26. Barbican Piano Trio. (27m). HAYDN: Concert per a orgue Hob. XVIII:2. Ton Koopman. Orquestra Amsterdam Baroque. (28m). R.STRAUSS: Aus Italien, fantasia simfònica, op. 16. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Riccardo Muti. (42m). PURCELL: Dues Pavanes, Z 752 i Z 750. London Baroque. (8m).

20.00 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 29 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

RODRIGO: Concert pastoral per a flauta i orquestra. Jennifer Stinton. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Steuart Bedford. (25m). C.Ph.E.BACH: Sonata per a viola de gamba i baix continu, Wq 136. Siegfried Pank. Christiane Jaccottet. (15m). BEETHOVEN: Simfonia n. 4, op. 60. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). LECLAIR: Concert per a violí op. 7 n. 2. Collegium Musicum 90. Solista i director: Simon Standage. (16m). PUCCINI: Tres minuets. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (10m). MASSENET: Fantasia per a violoncel i orquestra. Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roberto Paternostro. (18m). DVORAK: Quartet de corda op. 96 "Americà". Quartet Duke. (25m). BUXTEHUDE: Erbam dich mein, O Herre Gott. Greta de Reyghere. James Bowman. Ian Honeyman. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (19m).

13.00 **GUSTAV MAHLER**

Simfonia n. 10 (Adagio). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (26m). Kindertotenlieder. Kirsten Flagstad. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Adrian Boult. (29m).

14.00 **MÚSICS DE CATALUNYA**

GOUNOD: Dues àries (Faust i Romeo i Julieta). Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir: Lamberto Gardelli. (10m). SORS: Fantasia op. 52. Luis Orlandini, guitarra. (11m). TAPIES: Pontifical de Flames, oratori. Montserrat Magriñá. Alba-Rosa Forasté. Francesc Garrigosa. Jordi Molina. Xavier Comorera. Xavier Pagès. Coral Antics Escolans de Montserrat. Coral Nova Unió de Vila-seca. Cor Sant Esteve de Vila-seca. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Albert Argudo. (33m). BROTONS: Sonata da concerto. Gary Smart, piano. Britton Theurer, trompeta. (13m). CRISTAU: La cançó del Rabadà, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (10m). A.SOLER: Concert per a dos orgues n. 1. Peter Hurford. Thomas Trotter. (9m). VERDI: Nabucco, simfonia. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: José Collado. (8m).

16.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra, op. 54. Martha Argerich. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (30m). DAUVERGNE: Concert de simfonies op. 3 n. 2. Cappella Coloniensis. Dir.: William Christie. (21m). DEBUSSY: Jeux (poema dansat). Orquestra del Concertgebouw. Dir: Bernard Haitink. (19m). VIVALDI: Dixit Dominus, RV 594. Margaret Marshall, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Anne Collins, contralt. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Robert Holl, baix. John Alldis Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (30m). GOLDMARK: Sakuntala, obertura op. 13. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (18m). F.COUPERIN: Concert n. 11 (Les Goëts-Réunis). Heinz Holliger, oboè. Thomas Brandis, violí. Manfred Sax, fagot. Christiane Jaccottet, clavicèmbal. (18m). VOLKMANN: Simfonia n. 2, op. 53. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (24m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

Selecció de Carmina Malagarriga. GRANS INTÈRPRETS DE LA MÚSICA DEL VINT. CAGE: Quartet de corda en quatre moviments. Quartet LaSalle (22m). MAHLER: El Cant de la terra. Kathleen Ferrier, contralt. Julius Patzak, tenor. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Bruno Walter. (60m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 30 DE JUNY DE 1995

7.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 **SELECCIÓ DIGITAL**

BRUNEAU: Lazare, poema líric d'Emile Zola. François Pollet. Mary Saint-Palais. Sylvie Sullé. Jean-Luc Viala. Laurent Naouri. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Maâtrise de París. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (34m). GRAUN: Concert per a oboè, corda i continu. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21m). RESPIGHI: Metamorphoseon, tema i variacions per a orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (26m). BIBER: Mensa sonora (Parts IV a VI). Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). MOZART: Sonata per a piano i violí, KV 454. Michèle Boegner, piano. Jean Mouillère, violí. (24m). LISZT: Concert per a piano n. 1. Sviatoslav Richter. Orquestra Simfònica de Londres. Dir: Kirill Kondrashin. (19m). MYSLIVECEK: Simfonia a quatre veus. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (15m).

13.00 **GUSTAV MAHLER**

El Cant de la Terra (El solitari a la tardor). Brigitte Fassbaender, contralt. Francisco Araiza, tenor. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Carlo Maria Giulini. (10m). Quartet amb piano (primer moviment). Klaus Schilde. Karsten Heymann. Jean Rieber. Ulrich Bode. (12m). Des Knaben Wunderhorn, quatre cançons. Yvonne Minton, mezzo-soprano. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir: Georg Solti. (15m). Cinc Lieder de joventut (orquestració de Berio). Thomas Hampson, barítion. Orquestra Philharmonia. Dir.: Luciano Berio. (16m).

14.00 **NOUS INTÈRPRETS**

BOLIART: Duet Suite per a piano i marimba. Anna Roqué. Robert Armengol. (15m). VERDI: Voi la regina amate (de Don Carlo). Anna Albelda, mezzo-soprano. Octavio Àlvarez, tenor. Fernando Latorre, barítion. Amparo García, piano. (6m). GUINOVART: Si amanece, nos vamos... Ester Vela i Eulàlia Vela, piano a quatre mans. (13m). A.SOLER: Dues Sonates. Lluis de Arquer, piano. (6m). MOLAS: Tabal. Grup Tabal, percussions. (4m).

15.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **GRANS OBRES**

VIVALDI: La Senna festeggiante, serenata a tres. Lella Cuberli. Helga Müller. Siegmund Nimsgern. Cappella Coloniensis. Dir.: Claudio Scimone. (90m).

23.45 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 1 DE JULIOL DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de juny de 1994 a l'Abadia de Sant Miquel de Cuixà. Obres de

HÄNDEL, MENDELSSOHN, MONTEVERDI, TALTABULL i CANÇONS TRADICIONALS CATALANES. Coral Sant Jordi. Dir.: Jordi Noguera. (59m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 2 DE JULIOL DE 1995

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 **LA MÚSICA RELIGIOSA**

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. BACH: "Schmücke dich, o liebe Seele" (Engalana't oh ànima estimada), cantata BWV 180. Barbara Schlick. Andreas Scholl. Christoph Pregardien. Gotthold Schwarz. Concerto Vocale de Leipzig. Ensemble Baroque de Limoges. Dir.: Christophe Coin. (22m). DVORAK: Deu cançons bíbliques, op. 99. Brian Rayner Cook, barítón. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Jèrvi. (25m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **MÚSICA DE VACANCES**

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

DONIZETTI: Roberto Devereux, òpera en tres actes. Edita Gruberova. Delores Ziegler. Don Bernardini. Ettore Kim. Cor de l'òpera de Rhin. Orquestra Filharmònica de Strasbourg. Dir.: Friedrich Haider. (130m).

19.20 **REPERTORI DE CONCERT**

TELEMANN: Obertura - Suite en Re M, TWV 55:D1 (Tafelmusik). The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (31m). BRAHMS: Trio amb clarinet, op. 114. A. Schiff, piano. F. Dolezal, violoncel. P. Schmidl, clarinet. (26m). BOCCHERINI: Simfonia en re m, op. 37 n. 3, G. 517. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (19m). RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini. Vladímir Ashkenazy, piano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir: André Previn. (24m). ROSSINI: Obertura de l'òpera "La Cenerentola". Philharmonia Orchestra. Dir.: Tullio Serafin. (9m). GLINKA: Gran sextet per a piano, dos violins, viola, violoncel i contrabaix en Mi b M. Conjunt de Cambra dels solistes soviètics. (27m). CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 7. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (9m).

22.00 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 24 de novembre de 1993. STRAVINSKI: Simfonies per a instruments de vent. DEBUSSY: Tres Nocturns. XOSTAKOVITX: Simfonia n. 5. Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (80m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 JUNY	**19,30 h.**	Casa Elizalde	Dolors Cortés, veu. Salvador Comalada, piano. *Kindertotenlieder*, de Mahler. (Col·lectiu de Músics de Barcelona).
	20 h.	Conservatori Municipal	Orquestra Simfònica i Cor del Conservatori. Jordi Vialprinyó, piano. Solistes vocals. Dir: Albert Argudo. Mozart, Beethoven. Concert de fi de curs.
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. (Festival de Cultura Nòrdica).
	21 h.	Església St. Pau del Camp	Piano Quartet Montsalvatge. Brotons, Montsalvatge, Mozart. (I Festival de Música de Cambra de Sant Pau del Camp).
	22,15 h.	Turó Parc	Anton Serra, flauta travessera. Montse Casabó, piano. Soler, Beethoven, Doppler, Montsalvatge.
	22,15h.	Parc Güell	Orquestra de guitarres Juan Fco. Garrido. Vivaldi, Haydn, Albéniz, Gershwin.
3 JUNY	**17 h.**	Barri Gòtic	Concert de carrilló. Eurocarilló.
	19,30 h.	Casa Elizalde	Trio Sant Cugat. Mozart, Schumann, Reinecke. (Centre d'Ensenyament Musical de Barcelona).
	20,30 h.	Orfeó Gracienc	Queralt Roca, clarinet. Quartet Accademia. Mozart, Brahms. (Associació Aberastury per a les Arts).
	21,30 h.	Palau	Tanita Tikaram.
	22,15h.	Can Altamira	Anton Serra, flauta travessera. Montse Casabó, piano. Bach.
	22,15h.	Parc Ciutadella	L'Estro Vocale. Dir: Sergi Riera. Purcell, Vittoria, Sacarlatti, Bach.
	22,15h.	Laberint d'Horta	Guerasim Voronkov, violí. Rafael de la Vega, contrabaix.Bach, Beethoven.
4 JUNY	**19,30 h.**	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Titelhouze, Mendelssohn.
	20 h.	Palau	Ecos del Rocío.
	22 h.	Zeleste 2	Keziah Jones African Space Craft. (6è Festival de Guitarra de Barcelona).
6 JUNY	**19,30 h.**	Sala cultural Caja de Madrid	Elisenda Cabero, mezzo-soprano. Montserrat Cabero, piano. Beethoven, Fauré, Serra, Toldrà.
	20 h.	Sala Pepita Sallés	Duo Núñez-Colombo, piano a quatre mans. Mozart, Schubert, Fauré, Zorzi, Satie. (Amics de Mozart).
8 JUNY	**19,30 h.**	Local Amics dels Clàssics	Benet Cardó, violí. M. Dolors Benejam, piano. Mozart, Schubert, Händel, Grieg, Elgar, Albéniz. (Associació Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics).
9 JUNY	**19,30 h.**	Casa Elizalde	Amèlia Pérez, soprano. Núria Sánchez, piano. Puccini, Gershwin, Delibes, Morera, Chapí, Villa-Lobos, Bernstein, Massenet.
	21 h.	Església St. Pau del Camp	Ensemble Orquestra de Cadaqués-Quintet de Vent. Danzi, Brotons, Arnold, Mozart, Ligeti, Ibert. (I Festival de Música de Cambra de Sant Pau del Camp).
	22,15 h.	Parc Güell	Oriol Romaní, clarinet. Bach, Debussy, Nielsen, Homs.
	22,15 h.	Turó Parc	Lluís de Arquer, piano. Mendelssohn, Schumann, Albéniz.
10 JUNY	**18 h.**	Palau	Cors Infantils i Juvenils de l'Orfeó Català. (Concert dedicat als socis).
	18 h.	Orfeó Martinenc	Coral Petits Martinencs. Coral infantil Vora Mar.
	19,30 h.	Casa Elizalde	Stanislav Stepanek, violí. Cheri Rodés, piano. Bach, Beethoven, Kreissler. (Centre d'Ensenyament Musical de Barcelona).
	22 h.	Palau	Orfeón Logroñés. Dir: Arturo Andrés Sacristán. Orfeó Català. Dir: Jordi Casas. Kodály, Aznar, Morera, Franck, Garcés, Elgar.
	22,15h.	Can Altamira	Oriol Romaní, clarinet. Bach, Debussy, Nielsen, Homs.
	22,15 h.	Laberint d'Horta	Clàssic BCN. C.Ph.E. Bach, Tartini, Beethoven.
	22,15 h.	Parc Ciutadella	Rosa Nonell, soprano. Helena Bayo, piano. Morera, Rodrigo, Pueyo, Brotons.
11 JUNY	**11,15 h.**	Delegació ONCE	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Andreu Biosca, violí. Dir: Joan Palet Ibars. Purcell, Vivaldi, Bartók, Usandizaga, Sirisi, Mestre. (Assocciació Amics del Clàssics).
	18 h.	Palau	Germans Pérez Molina, duo de pianos. Brahms, Stravinsky, Liszt, Surinyach, Montsalvatge, Ravel. (Els diumenges al Palau).

12 JUNY	**21 h.**	Nick Havanna	Duo Saram i Scodanibbio. Scelsi, Ferneyhough, Xenakis, Schnittke, Charles, Sciarrino, Druckman, Scodanibbio. (X Cicle de música del segle XX).
13 JUNY	**19,30 h.**	Sala cultural Caja de Madrid	Monmar-Tres. Mònica Pons, piano, Marta Guasch, saxòfon, Teresa Díaz, flauta. Platti, Querat, Ravel, Roussel, Françaix, Koechlin, Dubois.
	20,30 h.	Església de Pompeia	Orquestra de Cambra Nª Dona de Pompeia i Orgue. Robert de la Riba, orgue. Dir: Josep Guinart. Händel, Arne.
	21,30 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. John Williams, guitarra. Bach, Dogson, Barrios Mangore, Giuliani, Rodrigo. (6è Festival de Guitarra de Barcelona).
14 JUNY	**21 h.**	Institut Francès	Frédéric Chiu, piano. Debussy, Decaux, Ravel, Prokofiev.
	21,30 h.	Palau	Paco de Lucía Sextet. (6è Festival de Guitarra de Barcelona).
16 JUNY	**19,30 h.**	Casa Elizalde	Amèlia Pérez, soprano. Joaquim Rico, piano, Sors, Falla, Lorca, Villa-Lobos. Dowland, Morera.
	21 h.	Palau	Orquestra de la Suisse Romande. Orfeó Català. Àngela Maria Blasi, soprano. Andreas Schmidt, barítono. Dir: Armin Jordan. *Un rèquiem alemany*, de Brahms. (Palaucent).
	21 h.	Església St. Pau del Camp	Orquestra Sant Pau del Camp. Fàbrega, Händel, Bach, Pla, Grieg. (I Festival de Música de Cambra de Sant Pau del Camp).
	22,15 h.	Turó Parc	Oriol Romaní, clarinet. Bach, Debussy, Nielsen, Homs.
	22,15 h.	Parc Güell	Quartet Euridice. Haydn.
17 JUNY	**19,30 h.**	Casa Elizalde	Orquestra de Corda de Barcelona. Noël Cabrita dos Santos, violí. Fréderic Laplane, flauta. Lito Iglesia, violoncel. Vivaldi. (Centre d'Ensenyament Musical de Barcelona).
	22,15 h.	Can Altamira	Clàssic BCN. Hoffmeister, Devienne.
	22,15 h.	Laberint d'Horta	Orquestra de guitarres Juan Fco. Garrido. Vivaldi, Haydn, Albéniz, Gershwin.
	22,15 h.	Parc Ciutadella	Ala Voronkova, violí. Guerasim Voronkov, piano. Glazunov, Prokofiev, Paganini, Txaikovski.
18 JUNY	**18 h.**	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir: Jordi Mora. Mozart, Weber, Schubet. (Els diumenges al Palau).
	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Marina Rodríguez Brià, piano. Brahms, Schumann, música de cinema. (Associació Massià-Carbonell).
19 JUNY	**21 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir: Giuliano Carella.
	21 h.	Nick Havanna	Grup Instrumental Sitges 94. Dir: Armand Grèbol. (X Cicle de música del segle XX).
20 JUNY	**19,30 h.**	Sala cultural Caja de Madrid	Cornicum Academicus Chorus. Frantisek Supin, Joan Carles Chordà, Enric X. Martínez, Ignacio Zamora, i Francisco Rodríguez, trompes.
22 JUNY	**21 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Dir: Giuliano Carella.
23 JUNY	**22,15 h.**	Turó Parc	Peter Bacchus, flauta travessera. Mac McClure, piano. Telemann, Mozart, Poulenc, Barber.
	22,15 h.	Parc Güell	Marimba. Vibràfon duet. Bach, Telemann, Stadler, Samuels.
24 JUNY	**22,15 h.**	Can Altamira	L'Estro Vocale. Dir: Sergi Riera. Purcell, Vittoria, Scarlatti, Bach.
	22,15 h.	Parc Ciutadella	Rosa Nonell, soprano. Anton Serra, flauta travessera. Helena Bayo, piano. Telemann, Bach, Händel, Morera.
	22,15 h.	Laberint d'Hora	Trio de Trompetes de Barcelona. Dubois, Tomasi, Philippa, Britten.
25 JUNY	**17 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Dir: Giuliano Carella.
	18 h.	Paula	Orquestra Simfònica de València. Orfeó Català. Bernardette Degelin, soprano. Ricard Bordas, contratenor. Iñaki Fresán, barítton. Dir: Manuel Galduf. Balada, Orff. (Els diumenges al Palau).
26 JUNY	**19 h.**	Palau	Orquestra Simfònica Solistes de Barcelona. Rosa Mateu, soprano. Josep Ruiz, tenor. Cristòfor Viñas, barítton. Dir: Albert Argudo. Vives, Moreno Torroba, Martínez Valls, Guridi, Sorozábal, Chapí, Arrieta. (Concert de tarda al Palau).

27 JUNY	**21 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Dir: Giuliano Carella.
27 JUNY a 2 JULIOL	**22 h.**	Plaça del Rei	Maria del Mar Bonet. (Grec 95).
28 JUNY	**21 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Dir: Giuliano Carella.
30 JUNY	**21 h.**	Teatre Victòria	*Rigoletto*, de Verdi. Dir: Giuliano Carella.
	22 h.	Palau de Congressos	Orquestra Simfònica de Barcelona Nacional de Catalunya (OBC). Karla Andreas Kolly, piano. Dir: Ronald Zollman. Albert, Txaikovsky, Ravel. (Grec 95).
	22,15 h.	Turó Parc	Trio Sant Cugat. Mozart, Schumann, Reinecke.
	22,15 h.	Parc Güell	Quarter Euridice. Mozart, Haydn.
1 JULIOL	**20,30 h.**	Orfeó Gracienc	Àngel Soler, piano. Quartet Accademia. Dvorák, Brahms. (Associació Aberastury per a les Arts).

BERGA (BERGUEDÀ)

9 JUNY	**22 h.**	La General	Espill Combo. Jazz.
25 JUNY	**18 h.**	Església de St. Francesc	Grups i formacions de l'Espill. Concert de fi de curs.

CAPELLADES (ANOIA)

9 JUNY	**22 h.**	Paper de Música	Isabel del Mar, soprano. M. del Carme Durán, mezzo-soprano. Josep González, tenor. Joan Solé, tenor còmic. Sarsuela.
10 JUNY	**22 h.**	Paper de Música	Isabel del Mar, soprano. M. del Carme Durán, mezzo-soprano, Josep González, tenor. Joan Solé, tenor còmic. Sarsuela.

LES FRANQUESES DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

11 JUNY	**10 h.**	Parròquia Sta. Coloma	Esteve Zulet, flauta. Teresa Borotau, arpa.

GIRONA (GIRONÈS)

1 JUNY	**21,30 h.**	Pavelló Lluís Bachs	Orquestra Simfònica del Vallès. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir: Jordi Mora. Cases, Weber, Schubert.

GRANOLLERS (VALLÈS ORIENTAL)

4 JUNY	**19 h.**	Sala St. Francesc	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir: Jordi Casas. Brahms.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (BARCELONÈS)

4 JUNY	**19,30 h.**	Auditori Barradas	5a edició de la mostra Noves Veus'95. Ossias Wilensky, piano.
25 JUNY	**20 h.**	Auditori Barradas	Concert de música de cambra.

IGUALADA (ANOIA)

4 JUNY	**18,30 h.**	Basílica Sta. Maria	Birger Marmvik, orgue. Buxtehude, Bach, Krebs, Schumann, Guilmant, Lang, Hägg, Lindberg, Olsson. (Festival Internacional d'Orgue 1995)

OLESA DE MONTSERRAT (BAIX LLOBREGAT)

3 JUNY	**22 h.**	La Passió	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir: Jordi Casas. Brahms.

OLOT (GARROTXA)

9 JUNY	**22 h.**	Hospici	Vox Populi. Música tradicional. (Associació de Música d'Olot).

REUS (BAIX CAMP)

11 JUNY	**19,30 h.**	Església prioral de St. Pere	Matias Weinmann, violoncel. Josep M. Mas i Bonet, orgue. David, Brown, Messiaen, Henze.
27 JUNY	**22 h.**	Teatre Fortuny	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir: Jordi Casas. Mozart.

RIBA-ROJA D'EBRE (RIBERA D'EBRE)

25 JUNY	**20 h.**	La llum del dia	Grups corals de la Ribera d'Ebre. (3a Mostra de Cant Coral).

SABADELL (VALLÉS OCCIDENTAL)

2 JUNY	**21,30 h.**	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir: Jordi Mora. Cases, Weber, Schubert.

SANT BOI DE LLOBREGAT (BAIX LLOBREGAT)

2 JUNY	**21 h.**	Escola Amat Verdú	Marta Obradors i Francesc Conesa, piano a quatre mans. Debussy, Ravel, Poulenc, Milhaud.

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

3 JUNY	**22 h.**	Centre cultural St. Cugat	*Lucia di Lammermoor*, de Donizetti. Orquestra Simfònica del Vallès. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Dir: Javier Pérez Batista. (Òpera a Catalunya).

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

1 JUNY	**21 h.**	Centre cultural Caixa de Terrassa	Òpera de Cambra de Varsòvia. Dir: Stefan Sutkowski. *Il signor Bruschino*, de Rossini. (Fundació Caixa de Terrassa).

EL VENDRELL (BAIX PENEDÈS)

3 JUNY	**22 h.**	Auditori Pau Casals	Jordi Molina, tenor. Eloi Martí, piano. Mompou, Toldrà, Morera, Donizetti.
17 JUNY	**22 h.**	Auditori Pau Casals	Aula de Cant del Conservatori Professional de Música de Tarragona. Jordi Torrent, piano. Dir: Montserrat Rios. Schutz, Vivaldi.

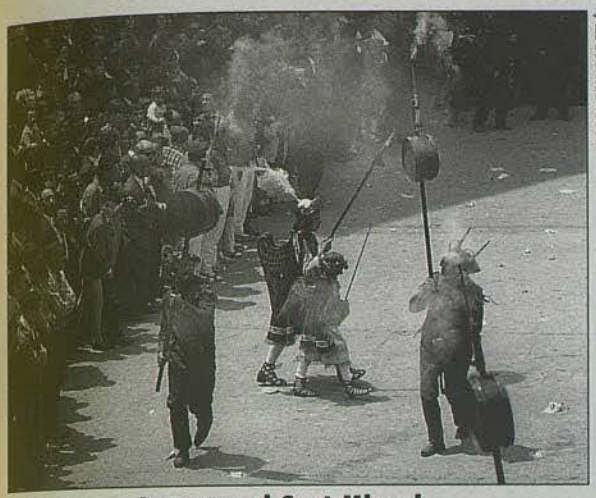

FOTO: PAU BARCELÓ

Les maces i Sant Miquel

pugui donar un gresol de civilitat més gran. L'endemà de La Patum, això de la convivència ciutadana pacífica i feliç ja potser són figues d'un altre paner; però aquell dia no, es produeix el miracle.

Antigament, de l'espectacle se'n deia La Bulla, per la bullícia o gatzara a què donava peu. El nom modern de Patum li ve, encara que Joan Amades no hi estigui massa d'acord, del so persistent del tabal que no para de nit ni de dia durant tot aquell calendari festiu: pa-tum, pa-tum! "A Berga, Patum i mam", hi ha una dita popular que fa, però no és veritat, és ofensiva. Potser sí que alguns turistes que assisteixen a la representació per primer cop, se'n porten aquesta impressió de la ciutat com si fos disbauxada, i no: els berguedans autèntics, dignes d'aquest nom, no tenen necessitat d'emborratxar-se de vi per ballar; en tenen prou i massa amb la joia que porten a dins i que aquell dia exterioritzen de manera corprenedora com en un estat de febre col·lectiva.

Havent començat pel nom, podríem comentar una mica l'aspecte literari de La Patum. De fet, no és gran cosa, o ben poca cosa comparat amb el musical i alguns altres que he insinuat al principi. Que La Patum és poesia, poesia vivent, prodigiosa, ni dubtar-se després dels comentaris precedents. És tot un poble que s'abeura a les fonts de la seva vida convidant-hi tothom. Què sé jo, és com si totes les fonts o fontetes berguedanes, des de Tagast i la Font Freda a la Font Negra, la Font del Guiu i Tagastet (poseu-hi fins i tot les Fonts del Llobregat tan abundoses), afluïssin de cop a la plaça de Sant Pere a cor què vols cor què desitges. La Patum és poesia visual, no escrita o molt poc escrita; no és per ser cantada ni llegida, sinó viscuda, celebrada. Tanmateix la literatura que ha inspirat, per escassa que sigui, podríem dividir-la entre popular i culta.

Les diverses melodies dels seus ballets des del Turcs i Cavallets a les Maces, l'Àliga, Nans Vells, Nans Nous, Gegants, Plens, Tirabol, etc. són, simplement, per ser ballades, no cantades si no és a ritme de cor. Això no vol dir que el poble, la gent, no hagi intentat de taral·lejar alguna lletreta anònima com aquell que es posa als llavis un brot d'espígol mentre els ulls li llagrimegen de joia durant la celebració patumaire. Vegem-ne algunes petites mostres, berguedanes d'origen o importades:

Jo en tinc una banya de nou i encara més coses;
ai noia, si et vols casar amb mi mai més seràs [pobra.
(Tirabol)

A l'estiu i a l'hivern
els dimonis a l'infern;
a l'hivern i a l'estiu
els dimonis al caliu.
(Plens)

O bé amb aquesta variant en els dos darrers versos, que fan referència als fuets que porten els dansaires i els seus acompanyants:

...tres als peus, quatre al cap
i un a cada costat.

Per tal d'anar seguint el ritme del tabal, les mares solien ensenyar als seus menuts alguns versets com el següents, "de regust ben espardenyal" (J. Armengou):

Patum, patum, patena
les calces del Xemena;
patum, patum, pató,
les calces del rector (més tard, del Xeró).

(El Xemena i el Xeró eren dos antics renoms berguedans de família.)

Referit-se al mirinyac que anys enrera portava la Geganta Vella, hi ha un versos que fan:

Ella s'ho pensa que li està bé:
sembla les bótes del meu celler.

Aquesta quarteta:

A la roca el sol hi toca,
a la roca el sol hi neix;
més m'estimo la xicota
que una bossa de diners.
(Turcs i Cavallets)

Ai, Peret, si en balles l'Àliga
al davant de l'hospital...

I això és tot, o gairebé; com deia, ben poca cosa. L'any 1950 el benemèrit impressor berguedà Jaume Huch i Guixer va intentar de posar remei a la deficiència publicant el llibret *La Patum, què és?* (reeditat i ampliat el 1981). A una colla d'amics lletraferits va convidar-nos (jo, aleshores, era un estudiant de capellà que tirava per poeta) a adaptar lletres a la música de La Patum i a escriure altres versos sobre el mateix tema. El volum en qüestió, entre uns textos i altres, en reporta una trentena, a més d'algun en prosa i força notes explicatives. No és una obra de l'altre món, però durant anys va prestar el seu servei, sobretot a partit de la segona edició, molt millorada. I va ser-

FOTO: PAU BARCELÓ

Turcs i Cavallets

vir, encara, perquè l'any 1990 inspirés la fantasia coral *Esclat berguedà* al nostre il·lustre músic, organista de Santa Maria la Major de Roma, Valentí Miserachs, el qual el va dedicar al Cor Artesenc en el seu X aniversari.

Cal reconèixer que la majoria de les lletres adaptades a la música o descriptives dels diversos personatges i moments de l'epopeia, no són massa reeixides per més que siguin plenes d'amor i bona voluntat.

Jo mateix començo saludant amb aquest vers la custòdia monumental de Berga (estrenada l'any 1943, amb tots els símbols berguedans i patumaires a la peanya bellament reproduïts):

Oh Sol, al mig dels nostres dies, dia!

I segueixen tot un estol de bons amics i amigues dient-hi la seva, com: Francesc Leon, Neus Ballarà, Montserrat Ballarà, Jaume Huch i Guixer, Lluís Beringues, Josep Ferrer, Jaume Huch Camprubí, Josep Buxadera, Àngel Santaeulària i Prat, etc. On, però, la glossa poètica pren més o menys volada és en alguns autors de renom, i és natural: no hi deu haver hagut cap literat berguedà important que no hagi escrit poc o molt sobre La Patum, així com sobre Queralt i el Pi de les Tres Branques, els altres símbols de Berga i el Berguedà. Així, Pere Tuyet i Casafont saluda l'Àliga amb aquests versos tan bonics:

Oh mestressa reial
de repúbliques blaves:
el somriure malalt
de les joies esclaves
no t'irisa el vernís;
però tant se te'n dóna,
tu ets per viure feliç
amb espais i corona.

El mateix autor dedica a La Patum dos bells poemes més, en un dels quals ens dóna la millor definició teològica i poètica que se'n pot donar, quan diu:

Joia de Déu, embolic de diables.

Emili Guilanyà contempla la dansa dels diables amb els ulls enlluernats i les orelles esborronades:

Espurnes d'or damunt de l'ona humana
i crits d'esglai d'un goig desconegut.

Per a l'Àngel Pons i Guitart,

Ressona el vell timbal profundament
fent desvetllar les remembrances velles.

Escoltant el so del tabal des del seu llarg exili de Colòmbia, Ramon Vinyes, el màxim literat berguedà de tots els temps, exclama:

Patum!
La nit ja és més fum que el fum.

Josep Serra i Janer canta la plaça Cremada (antic nom de la plaça de Sant Pere), exclamant:

I quan arriba Corpus per camins
de ginesta i roselles et neix dins
el sol de La Patum que t'enlluerna.

Ja ho havia de ser Josep M. Claret, tan sensible i delicat, qui escrivís:

Joiós dringar de la festa daurada!
Com saps lluir, sol berguedà d'estiu!

Climent Peix, el sastre-poeta, patriarca nonagenari gloriosament vivent, ens assegura categòric:

És la plaça un infern! És La Patum!

Deixeu-m'hi ficar cullerada. En el meu poema berguedà per excel·lència, "Retorn a Ítaca (auca)", afirmo:

Fora la plaça de Sant Pere
no sempre l'àngel venç
i de vegades els mateixos homes
fan de dimonis amb disfressa d'àngels.
Ací la gent és lliure, desvetllada i ferrenya
(segons antigues cròniques).
Ací la pedra és pedra i l'aigua és aigua
(oh dolç Queralt!, oh font del Guiu!),
i no mentides de baix preu
embolicades amb paper de cel·lofana.

Qui, però, al meu semblar, l'encerta de ple és Dídac Faig quan, interpretant en clau mística l'espectacle, diu que els patumaires som (són, ell inclòs, ni que sigui forà).

monjos ardents salmodiant la rauxa,
enduts pel foc de l'últim tirabol.

Amb la benedicció final de mossèn Josep M. Ballarín, berguedà adoptiu: "Amb La Patum coneixereu la vella Catalunya. Potser i tot endevinareu la bona nova que Déu és un dansaire, tan bon dansaire que fins i tot fa ballar dimonis".

NOTA

Qui vulgui fer-se una idea completa de la festa berguedana, que llegeixi *La Patum de Berga*, de mossèn Josep Armengou i Feliu, pulicat l'any 1973, esgotat feia molt de temps i reeditat l'any passat per Columna-Albí, núm 3 de la seva col·lecció "La Guita". Fa de molt bon llegir. Conté, a més, totes les melodies harmonitzades per a piano pel mateix autor.

Immersió col·lectiva, identitat guanyada

FOTO: PAU BARCELÓ

Els dominis amb les maces de foc

per **DOROTHY NOYES**

Department of Folklore and Folklife
University of Pennsylvania

"La Patum no s'explica", m'han dit mil vegades mil berguedans: "s'ha de viure". Aquells qui la viuen han reconegut, ben abans dels teoritzadors, que la festa no es resumeix amb el seu contingut simbòlic ni amb els seus orígens. El missatge de la festa es rep amb el cos. Més ben dit, la festa és una operació a la qual el cos se sotmet, per aconseguir uns efectes ja coneguts i desitjats. Sent la festa una operació col·lectiva, el seu efecte també ho és: la Patum és un mecanisme per convertir el cos social, de metàfora en realitat.

L'antropòleg Pierre Clastres explica els tatuatges i les mutilacions corporals dels ritus iniciàtics com la inscripció de la llei col·lectiva sobre el cos de l'individu. Algunes festes es poden entendre fàcilment com a mitjà provisional d'aconseguir el mateix fi. Les guerres de tomàquets, taronges podrides, farina o aigua, tan característiques de la festa mediterrània, solen presentar-se com a recreació de la lluita fundadora de la comunitat. Un tal acte de memòria té alhora l'efecte sincrònic de deixar a tothom tacat de la col·lectivitat. Els que s'hi identifiquen més són els més bruts; els nets es reconeixen de seguida com a forasters o indiferents.

Les tamborrades d'Aragó fan servir el soroll en comptes dels tomàquets, i són encara més eficaces. Malgrat que sigui mal vist, es pot evitar la participació en la guerra de tomàquets. Per escapar de la tamborrada no hi ha més remei que marxar del poble. Els tambors penetren les cases, penetren els somnis: el ritme embolcalla com un paquet el poble sencer.

La Patum és una orquestració més complexa del consens, que hen d'entendre com *con-sens*, el sen-

tir junts per sentir-se junts: mentre la festa dirigeix l'atenció dels berguedans i els obliga a col·laborar, ells reconeixen la humanitat en comú que els dota tots d'un cos susceptible, i la història en comú que han viscut amb La Patum anyal.

La Patum comença en la mimesi i acaba amb el vertigen, com diu Roger Caillois, de les festes "primitives". Les comparses de la festa donen cos i vida a les oposicions bàsiques de la societat: humà/animal; home/dona; ric/pobre; indígena/foraster. Al principi, aquests binarismes es veuen clars. Com més avança la festa, com més es repeteixen i repeteixen els balls i salts, com més el gran tabal t'omple el cap de "pa-tum" i l'orquestra i la gent al teu voltant et fan saltar sense parar, com més beus cada dia i dorms cada dia menys, com més el fum dels fuets ennegreix les cares i la munió de cossos et treu el control dels moviments propis, els gegants i els nanos giravolten fins que no saps quins ballen; l'Àliga esdevé tan ferotge com la Guita espetegant. La Patum es fa una. Desapareixen el teu nom, la teva persona quotidiana: ja no distingit ni distingible, et fons amb la massa fosca suada.

Sota la llei de La Patum no hi ha significat, un missatge separable de la cosa: fora d'aquesta sensació, res no existeix. La Patum és la immanència pura. A l'explosió final dels Plens, la comunitat es genera i es reprodueix en el que els de Berga descriuen com a orgasme i naixement alhora. Quan pugen els llums i les carotes, hi ha un instant de reconeixement col·lectiu i s'ha acabat.

Encara que tal experiència no pot durar, deixa traces al cos. Quan al final de cinc dies la festa s'acaba i et deixen jeure, el cos encara vibra com després d'un llarg viatge amb vaixell. El son ininterromput no vindrà per molts dies: et despertes de cop tres vegades a la nit amb el cos que salta amb els tirabols. La música s'obstina a cantussejar-te. Sobretot, les cremades piquen i s'encrosten i se cicatritzen, i sovint romanen fins al proper Corpus. Cap experiència normal i corrent et pot tocar d'aquesta manera tan literal i persuasiva, i res pot resoldre la tensió deixada en el cos si no és tornant-hi. Els berguedans abans de Corpus són com cavalls que esperen la cursa, no saben estar quiets. La Patum sorgeix dels cossos berguedans en qualsevol ocasió de reunió, sobretot quan es retroben fora, i La Patum s'ensenya als nens més petits com la base de la cultura, encara més pregona que el llenguatge. Quan els berguedans diuen: "La Patum, la portem dins la sang", no parlen d'essències racials sinó d'un ritme tan assimilat per la pràctica que sembla el del cor.

Així, pel que sembla, en la festa mana la col·lectivitat, insistint en la submissió de l'individu. Però la col·lectivitat es compon d'individus, i són ells qui fan la festa. Són ells qui obliguen a saltar, qui obliguen a beure, qui no deixen dormir. I són ben conscients del que fan. "Per Corpus tots som u", diuen els més diversos, i expliquen que en dies normals no hi arriben ni de lluny, ni esperar-ho. Com és que els berguedans, sempre tan renyits, en una ciutat on "tot és doble", s'interessen tant per fer la unió?

Com ja és ben sabut de les festes catalanes, la participació física quasi universal es posà en vigor i els mecanismes de consens s'intensificaren notablement en els finals del franquisme. Per sortir de la dictadura, Catalunya necessitava la col·laboració de tothom, tots els binarismes de sexe, classe, idioma i ideologia que havien fet la guerra i viscut, sospitosos i defensius, la dura pau. La festa sabia fondre els binarismes; alhora, fou una escola d'acció col·lectiva, un terreny d'assaig per a les manifestacions de la transició.

Ara les necessitats són altres, i les ansietats són més econòmiques que no polítiques. Tancades les mines i les fàbriques, cremats els camps, el Berguedà en gran part "mama de la geganta" (que diuen els meus amics funcionaris), i tem que tampoc la geganta no en té per gaire més. Cada any que torno a Berga, han marxat més coneguts a treballar a Barcelona. Ens fa por que en pocs anys la ciutat només ho serà durant els caps de setmana.

També s'ha acabat la solidaritat provisional dels setanta: ja que no tenim el Franco per tenir la culpa, lluitem amb nosaltres mateixos. Els combatents, que poc quarter donen ni reben, sovint es declaren "cremats" i es retiren del camp de la política, de l'entitat, de la taula. En La Patum, per cert, es cremen de totes les maneres en una festa no gaire pacífica per tota l'estimació que hi sigui: portar el pes de La Patum cansa molt. Cada any hi ha uns quants que es "jubilen". "Ara sí que plego", m'ho han dit a dotzenes.

Però mai no es retiren de debò, ni els polítics ni els tertulians, ni molt menys els patumaires. Els cremats tornen al foc, ja no saben estar-se'n. La lluita alimenta l'afició. Lluiten per insistir que Berga s'ho mereix, que la cosa té prou importància per justificar les disputes sobre els detalls. La Patum, lluita amorosa, acte d'unió conflictiu, porta les lluites quotidianes a un altre nivell, en el qual la ciutat sencera es fica. Amb La Patum, Berga es manté com a projecte. Per poder viure aquella sensació, per poder estar ben dintre d'aquell embolcall afectiu, val la pena buscar la manera de quedar-s'hi.

D'aquí ve l'obligació "fortíssima" de participar en la Patum, tal com comença a ser en altres festes de comunitats amenaçades. Perquè la col·lectivitat sobrevisqui, no n'hi ha prou de néixer-hi o estar-hi. La identitat ja no s'hi dóna: s'ha de guanyar. La festa ensenya que l'esforç ho és tot.

FOTO: PAU BARCELÓ

Danses de Nans

La música de La Patum

per **JOAN CASAS i PAGEROLS**

Hem de situar els orígens de La Patum de Berga, no de la música, a finals del segle XIV. La festa del Corpus que va estendre's per Europa, i la processó de Barcelona, documentada l'any 1319, fa pensar que Berga va seguir aquest model, igual com van fer altres poblacions catalanes. La Patum ha d'haver estat molt alterada a través dels segles, ja que durant el segle XVIII, segons l'historiador Josep Noguera i Canal, va evolucionar cap a una forma laica, i tot aquest tipus de bestiari fou escombrat dels actes litúrgics.

Els entremesos de La Patum són una reminiscència del teatre medieval, que evolucionaren fins a finals del segle XIX, en què es va potenciar i consolidar La Patum d'una manera definitiva, amb la incorporació de l'acompanyament orquestral. La influència del Romanticisme va donar un caràcter llegendari a la festa de soca-rel berguedana. La Patum va convertir-se en un signe d'identitat que ha perdurat fins als nostres dies. El so onomatopeic del tabal, "pa-tum", va donar nom al Corpus berguedà.

Les músiques i danses de La Patum van evolucionar segons les modes de cada època, fins que a principis del segle XX van trobar una estabilitat musical i coreogràfica que ha arribat fins ara, sense retocs essencials.

Salts i danses

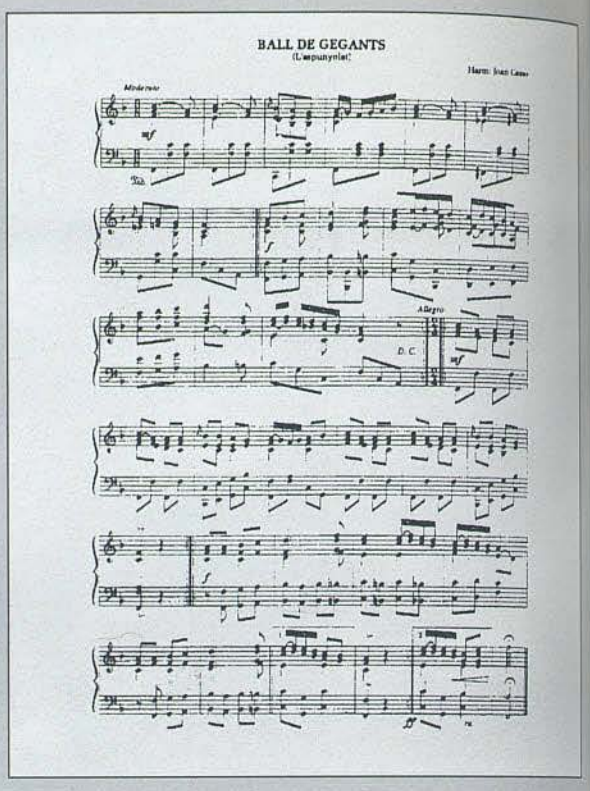
Cal fer-ne una breu distinció. Fer un salt de Patum equival a ballar (llegiu-hi saltar) de la primera dansa a l'última, però també es considera un "salt" la trama patumesca en què només hi intervé el tabal. El concepte de dansa s'aplica als Gegants, a l'Àliga, Turcs i Cavallets, i als Nans.

La Patum és una festa participativa, no un espectacle, i la música que l'acompanya està arrelada profundament en els sentiments del poble.

Turcs i Cavallets

És una de les danses més antigues de la festa. És la representació de la lluita entre moros i cristians

segons la interpretació romàntica. Ballaven al so del tabal, fins que a l'any 1888 en Joaquim Serra i Farriols (Berga 1833-1905), van compondre la música amb una melodia molt escaient, d'una dimensió rítmica que respecta el sentit primitiu de la dansa. L'entrada triomfal dels Turcs i Cavallets a la plaça i el desenvolupament d'una dansa alegre, és el preludi llargament esperat de la festa ancestral.

Salt de maces

És un dels salts més bells i primitius de La Patum. No s'ha trobat fins ara cap similitud amb altres ritus d'origen europeu. Des de l'any 1963 s'hi va incorporar una música per encàrrec de les autoritats de l'època; les protestes dels ciutadans no es van fer esperar, pel temor de convertir un "salt" tan primitiu en un ballet. Malgrat això, la partitura composta per Joan Trullàs és d'una encertada projecció i de lírica factura.

L'Àliga

La música de l'Àliga és per als berguedans la més estimada i respectada; és l'emblema de la pau de la corona catalana. El seu simbolisme encara és viu. El seu to pausat i solemne, amb una melodia d'inspiració religiosa, és sublim. La segona part de la dansa es desenvolupa amb un ritme engrescador en la qual la música pren un *crescendo* que entona el seu definitiu alliberament. Les arrels d'aquesta música provenen de l'arxiu de l'església del Pi de Barcelona d'unes músiques de xemeries del segle XVIII.

Els Nans Vells

Són quatre caps grossos que van introduir-se a mitjan segle passat. Ballen tocant les castanyoles al ritme d'un ball cerdà. La coreografia és semblant a la dels Gegants, per la seva estructura musical. Els músics de l'època varen acoblar les danses que es ballaven a Martinet de Cerdanya, Bellver, Alp i d'altres poblacions a les necessitats estètiques i coreogràfiques, fent una versió del tema inicial ternari de la dansa, a un compàs binari en la segona part, popularment més conegut amb el nom de "rebatut".

Els Gegants

La música dels Gegants té la mateixa estructura que la dels Nans Vells. Sabem que el segle passat ballaven a toc de flabiol i tamborí. Les cançons de dansa popularitzades a les comarques pirinenques van adaptar-se a la coreografia gegantera. La visió romàntica de La Patum ha fet que els temuts cabdills moros de l'antigor s'hagin convertit en uns personatges entranyables. "Les Noies Maques", "La Dansa de Falgars", "La Filadora", "La Cançó de Gironella", "L'Espunyolet", etc. són un acompanyament musical senzill però eficaç que ajuda a no perdre ni un moment la solemnitat de la dansa, provocada, tanmateix, per les pesants figures de la comparsa.

Els Nans Nous

També són quatre caps grossos, construïts l'any 1890, que reflecteixen els costums satiritzats de l'època. Havien ballat diverses danses, fins que Joaquim Serra i Farriols va compondre una músi-

FOTO: PAU BARCELÓ

La Guita o Mulassa

ca encomanadissa, que ha esdevingut la més divulgada de la llegendària festa.

De tota la música d'aquest autor, aquesta ha estat la més reeixida. La juganera melodia inicial, seguida d'una alegre corranda, enalteix la inspiració musical de l'obra.

Salt de Plens

L'autor de la música dels Nans Nous encara ens havia de sorprendre amb la música que va compondre per als Plens (diables plens de foc). Una simple melodia, ritmada a 2/4 imitant el moviment continu, acompanya el voltar frenètic de la multitud congregada a la plaça, immergida en un univers de música, foc, fum i color, fins a l'esclat del darrer tro.

El Tirabol

És un típic contrapàs del Pirineu, que encara avui es balla a Andorra la Vella. La seva música forma part de la cloenda de La Patum; la coreografia original ha quedat al marge i ha donat pas a una espontaneïtat general en la qual s'aboca tota la plaça.

Altres músiques

L'apoteosi final culmina amb diversos vals-jota i un pas-doble, que s'ha convertit en una de les músiques predilectes de La Patum. Es tracta de dos temes diferents acoblats encertadament pel músic Josep Cristòfol, de la Pobla de Lillet. Les dimensions de popularitat aconseguides per aquest pas-doble, fa que molta gent confongui erròniament aquesta partitura com una música específica de La Patum, quan, en definitiva, fou un ball de moda, entre altres que van desaparèixer de la palestra musical.

Recentment s'han incorporat a La Patum unes músiques "oblidades" que han tingut una gran acceptació popular, tot trencant així la tradició conservadora d'introduir-hi innovacions musicals.

I per acabar, cal remarcar que molts dels temes musicals de La Patum han servit d'inspiració temàtica a molts compositors, com ara Frederic Mompou entre altres.

Publicacions i discografia

–*Història de La Patum*, de mossèn Josep Armengou (edició del Museu Municipal de Berga), inclou unes harmonitzacions de la música de La Patum per a piano pel mateix autor.

–*La Patum de Berga*. Partitura per a piano de J. Casas i Pagerols (publicacions de l'Àmbit de Recerques del Berguedà, 1993).

–*La Patum*. Gravació discogràfica en directe, editat per la firma Edigsa el 1968, amb la Cobla-Orquestra La Pincipal del Berguedà.

–*La Patum. Salts i Danses*. Gravació discogràfica per la Banda Tradicional de Música amb harmonitzacions de Joan Casas i Pagerols i dirigida per l'autor. Edicions Audio-Visuals de Sarrià S.A., del 1986 i reeditat en CD el 1991.

–*Música oblidada de La Patum*, casset editada per l'Escola Municipal de Música de Berga. Harmonitzacions de R. Cuadra i Camprubí i de Joan Bta. Lambert.

PALAU 100

V TEMPORADA 1995-96

Divendres, 13 i dissabte, 14 d'octubre, 21 h.
PHILHARMONIA ORCHESTRA
ANDRAS SCHIFF, piano
GEORGE CLEVE, director
Integral dels concerts per a piano de Beethoven

Dijous, 26 d'octubre, 21 h.
ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA
ZUBIN MEHTA, director
Obres de Mahler

Dissabte, 28 d'octubre, 21 h.
ILONA TOKODY, soprano
JOAN PONS, barítono
KEMAL KHAN, piano
Obres de Verdi

Dissabte, 4 de novembre, 22h.
ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
PEPE ROMERO, guitarra
KENNETH SILLITO, director
Obres de Mozart, Rodrigo, Bartók i Mendelssohn

Dissabte 11 de nobembre, 22 h.
CAROL VANESS, soprano
WARREN JONES, piano
Obres de Rossini, Beethoven, Mozart i Strauss

Diumenge, 26 de novembre, 21 h.
KIBBUTZ CHAMBER ORCHESTRA
COR DE CAMBRA DEL PMC
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
DORON SALOMON, director
Obres de Prokofiev, Haydn i Mozart

Divendres, 22 de desembre, 21 h.
ALÍCIA DE LARROCHA, piano
Obres de Soler, Granados i Schumann

Dilluns, 22 de gener, 21 h.
EUGENE ISTOMIN, piano
Programa a determinar

Dissabte, 10 de febrer, 22 h.
NORWEGIAN CHAMBER ORCHESTRA
LARS ANDERS TOMTER, viola
IONA BROWN, directora
Obres de Haydn, Britten, Grieg i Mozart

Dissabte, 17 de febrer, 22 h.
PITTSBURG SYMPHONY ORCHESTRA
LORIN MAAZEL, director
Obres de Bartók i Beethoven

Dijous, 21 de març, 21 h.
JEAN PIERRE RAMPAL, flauta
CLAUDI ARIMANY, flauta
JOHN STEEL RITTER, piano
Obres de Telemann, Bach i Mozart

Dimarts, 16 d'abril, 21 h.
MITTELDEUTSCHER RUNDFUNK KAMMER PHILHARMONIE
ORFEÓ CATALÀ
PETRA MARIA SCHNITZER, soprano
CHRISTIAN BANER, tenor
MARCOS FINK, baix
GÜNTHER THEURING, director
Les Estacions de Haydn

Dilluns, 22 d'abril, 21 h.
JOSEP CARRERAS, tenor
LORENZO BAVAJ, piano
Programa a determinar

Dijous, 25 d'abril, 20 h.
ORQUESTRA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
EVA MARTON, soprano
JYRKI NISKANEN, tenor
EIKE WILM SCHULTE, barítono
DAVID ROBERTSON, director
Tristany i Isolda (versió de concert) de Wagner

Dilluns, 29 d'abril, , 21 h.
SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA
COR DE CAMBRA DEL PMC
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
GWENDOLYN BRADLEY, soprano
LOLA CASARIEGO, contralt
FRANCESC GARRIGOSA, tenor
ENRIQUE BAQUERIZO, barítono
CHARLES McKERRAS, director
Obres de Mozart

Diumenge, 26 de maig, 21 h.
BERLINER BACH AKADEMIE
ORFEÓ CATALÀ
Solistes vocals
HERIBERT BREUER, director
Elies de Mendelssohn

CONCERTS FORA D'ABONAMENT

Divendres, 6 d'octubre, 21 h.
Concert dels guanyadors del II Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall

juny del 1996
Espirituals
Concert patrocinat per FUNDACIÓN TABACALERA

Avantprograma susceptible de modificacions

Preus abonaments a 17 concerts: de 32.400 a 153.562 ptes.

Venda d'abonaments:
Membres de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i socis de l'Orfeó Català: del 7 al 12 de juny
Nous abonats: del 14 al 30 de juny

Venda de Localitats:
Abonats, Membres de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i socis de l'Orfeó Català: del 5 al 15 de juliol
Públic en general: a partir del 17 de juliol
Palau de la Música Catalana. Sant Francesc de Paula, 2 • Tel. 268 10 00

Patrocina i Organitza

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Amb el suport de

CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

DOLORA ZAJICK
El moment dolç d'una gran cantant

No és massa freqüent trobar una persona encara tan jove com la mezzo-soprano Dolora Zajick i que sigui capaç de dirigir i afrontar la seva carrera artística com ho fa aquesta *mezzo* americana, nascuda a Oregon, i que amb poc menys de deu anys de carrera s'ha fet ja un nom dins del món de la música, bé sigui als escenaris operístics, bé a les sales de concerts. Tot i ser una *mezzo* típicament verdiana per a molts, recentment, a Barcelona, ens sorprengué amb una interessant creació del personatge d'Adalgisa de la *Norma* de Bellini.

per NONA AROLA i VERA

Vostè va fer el seu debut amb *Il Trovatore* el 1986. Creu que aquest és el "seu" rol?

–Fins al moment, potser sí, però vull també descobrir altres coses. El problema és que abans de poder fer tot allò que t'agrada, has de consolidar la teva carrera. Hi ha molta gent que podria cantar moltes coses, però que sempre es veuen obligades a cantar el mateix, però en canvi també se'ls exigeix que dominin tot tipus de repertori i estil.

–Sovint s'ha qualificat la seva veu com una veu verdiana. Hi està d'acord?

–Sí, però què entenen per verdià? Una classe molt específica de veu, més que no pas per al belcanto *o per al repertori francès, per al qual es demana més aviat un estil determinat. Per a Verdi, en canvi, allò que compta és un color de veu determinat, específic. Verdi, com Wagner, depenen de la veu, no de l'estil.*

–Vostè acaba de cantar Adalgisa aquí a Barcelona. Això s'inscriu dins del *belcanto*. No és pas massa usual començar amb un repertori més pesat i després passar a un de més lleuger, és a dir, a afrontar primer Verdi i després passar al *belcanto*...

–Bé, la veritat és que cantar Verdi de manera incorrecta és més perillós que cantar Donizetti o Bellini o Rossini, que en el fons són més flexibles. Per exemple, si una mezzo *canta* Stride la vampa *de manera incorrecta, és més difícil i més palès per al públic. Per tant, si ets capaç de cantar de la manera adequada un repertori dur i pesant com Verdi, llavors la coloratura o el* belcanto *resulten relativament fàcils i els pots compaginar.*

–Com tracta Verdi les parts per a mezzo-soprano? Pensa que

Verdi estimava especialment aquesta corda o bé pensa que escrivia per a aquesta veu només parts dures i agres?

–Sí, són especials, dures, però m'encanten. M'agraden els caràcters difícils, perquè els trobo més complets i en puc fruir més.

–Quin personatge verdià li agrada més?

–Bé, qualsevol personatge que sofreixi una evolució al llarg de l'obra. Amneris és el més interessant perquè canvia completament, és una altra dona al final de l'òpera. Azuzena, en canvi, no canvia gens al llarg de l'òpera, però tot i així és un personatge interessant, però no tan com Amneris. Amneris em resulta més completa al costat d'Azuzena, que es preocupa només per les coses més simples de la vida i la seva descripció, fins i tot quan es recorre als flash-back *i a les al·lucinacions, és més crua i banal. Amneris, en canvi, és una dona més cerebral i que viu una evolució en el seu caràcter i la seva manera de ser. Azuzena és simplement una dona posseïda per la superstició i al voltant d'això gira tota la seva vida i el seu comportament, i ella s'adapta a aquests esdeveniments, però internament no canvia ni evoluciona segons aquests fets que l'envolten. Tanmateix, com a caràcter és interessant. La princesa d'Eboli és menys interessant com a caràcter, però és un personatge més ple de detalls, més sorprenent, encara que segurament no sigui el més difícil.*

–Quin creu vostè que és el rol més complet,més important, per a una mezzo-soprano?

–Depèn. Hi ha diversos factors que cal tenir en compte. En primer lloc, depèn del temperament de cadascú, de la tècnica, del tipus de veu que tinguis. Quan millor és la teva tècnica, més fàcil és arribar al fons del personatge qu tens davant. Per això és tan important escollir bé el teu propi repertori. Jo tracto d'escollir-lo al més acuradament que puc: faig Ulrica i faig Adalgisa, que és cert que són molt diferents, els dos extrems oposats d'allò que jo puc fer, però en tot moment puc controlar què estic fent en cadascun d'ells. Crec que em van bé i per això els faig, i en un cert sentit, tots dos s'ajuden, perquè treballen dues direccions oposades però no incompatibles, no estic forçant res, no ultrapasso la línia permesa. El problema és que quan algú et sent cantar i veu que ets mezzo, *que tens uns bons aguts, de seguida et demana "Oh, tu podries cantar una molt bona Tosca, tu podries fer això, tu podries fer allò". Però la resposta cal que sigui sempre una de sola: "No! Jo no sóc una soprano!", Hi ha moltes* mezzos *que han comès aquest error i ara no són ni veritables sopranos ni* mezzos *vertaderes. És, simplement, un error.*

Dolora Zajick és una dona afable, simpàtica i riallera –quan riu, gairebé t'eixorda amb la seva veu ampla i impostada–, però per sobre de tot és una persona completament segura d'ella mateixa i d'allò que fa. Cal, certament, tenir aquest caràcter fort per ser cantant i triomfar. Cal aquest punt de divisme contingut, necessari perquè et respectin i útil per arribar a fer-se una carrera, però mai gratuït ni fora de lloc, i Dolora Zajick sap trobar aquell equilibri just per arribar-lo a convertir, fins i tot, en simpatia i cordialitat. Segura del que fa, malgrat la seva considerable joventut, sap perfectament on és i on vol arribar, i sense cap dubte, ho aconseguirà. Ja ho està fent, i és que l'únic secret és que, per sobre de tot, és intel·ligent i tracta amb raó de coneixement i de causa la seva matèria primera: una veu prodigiosa.

–I dins del repertori del *belcanto*, vol afrontar encara algun altre títol?

–Sí, vull fer Favorita, *i després voldria plantejar-me* Maria Stuarda.

–I alguna exhumació?

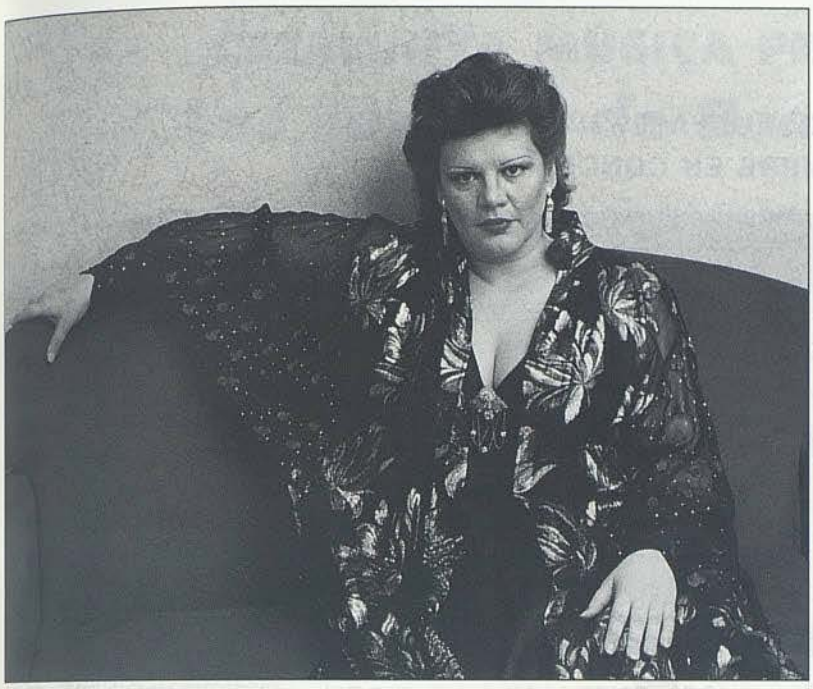
–Bé no em desagradaria gens fer algun Rossini o algun Händel. Tinc coloratura i, per tant, m'agradaria utilitzar-la, però no sóc pas una Rosina ni una Carmen. No l'he cantada mai, no m'hi veig ni tan sols dins el personatge, no em puc imaginar a mi mateixa ballant flamenc. És molt important saber què ets capaç de fer i què no.

–Creu, doncs, que l'escena és molt important a l'òpera?

–Sí, tot i que amb l'escena tot es complica, ja que llavors hi ha més factors en joc, coses que fins i tot poden anar malament. Si fas una versió en concert, elimines riscos, tot esdevé més segur, però hi perds per un altre cantó. Si a l'escena tot funciona, llavors el conjunt es tranforma en quelcom meravellós.

–Potser hi ha òperes que són més adients que altres per fer-les en concert, òperes que no hi perden tant si s'elimina l'escena?

–Sí, és cert, depèn de l'òpera. Hi ha òperes en què la música és tan preciosa que no cal res més,

però d'altres no, perquè l'acció és també important.

–Vostè ha interpretat també un cert repertori més infreqüent, com ara Khovantxina, o altres títols del repertori rus...

–Sí, és cert.

–Però prefereix l'òpera italiana?

–Bé, actualment m'interessa molt el repertori francès, però el rus també m'agrada molt: Txaikovski, Rachmàninov, les cançons de Mussorgski, Prokofiev...

–Ha cantat també *Rusalka*, de Dvorák, una òpera preciosa i infrequent...

–Sí, perquè és una òpera que presenta diversos problemes pràctics per dur-la a l'escena, però la música és preciosa i els personatges interessants: la princesa és fascinant.

–I pel que fa al repertori alemany? Alguna temptació per Wagner, potser?

–L'únic que cau dins de les meves possibilitats serien els lieder, però em decanto més per Hugo Wolf, pel qual sento una afinitat especial, o per algunes cançons de Brahms. Schubert no tant, hi ha algunes cançons en les quals sí que em trobo bé, però no el trobo del tot adequat a la meva veu, tot i que m'encanta Schubert, però crec que cal tenir una veu molt particular per cantar Schubert.

–Creu que és important que un cantant sigui capaç de compaginar els *lieder* i l'òpera?

–Bé, no crec que sigui imprescindible, però crec que ajuda. No és absolutament necessari, però sí positiu, perquè el lied *t'obliga a ser veritablement un bon músic. Si ets capaç de cantar* lied, *pot cantar qualsevol classe de música.*

–Vostè ha cultivat també l'oratori o el gènere simfònic, com ara *Simfonies* de Mahler, etc. Però què prefereix, l'òpera, el concert, el recital?

–Bé, el concert és un gènere més relaxat i còmode i estic ampliant el meu repertori en aquest camp. Per a una mezzo *és força fàcil fer carrera en aquest camp.*

–Vostè va cantar en el desaparegut Teatre del Liceu. Com va saber la notícia de la seva destrucció i què va sentir?

–Oh, vaig sentir una gran tristesa. El meu mànager em va trucar i em va dir que a través de la finestra del seu despatx estava veient les flames que devoraven el teatre. Era una notícia realment trista, perquè recordo com n'era, de bonica, aquella sala, i aquella meravellosa acústica, i espero que alguna cosa es pugui recuperar de tot plegat si es reconstrueix de nou.

Nosaltres esperem, sinceram ent, el mateix.

C Cultura Música

COL·LECCIÓ COMPOSITORS CATALANS

XAVIER BENGUEREL

CRISTÒFOR TALTABULL

FREDERIC MOMPOU

XAVIER MONTSALVATGE

EDUARD TOLDRÀ

En venda a les llibreries especialitzades

CASA EDITORIAL DE MUSICA BOILEAU

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

CATALUNYA MÚSICA,
SEMPRE EN CONCERT.

CATALUNYA
MÚSICA

CATALUNYA RÀDIO

CATALUNYA MÚSICA PROPOSA
Les sonates de Beethoven

per VICTÒRIA PALMA

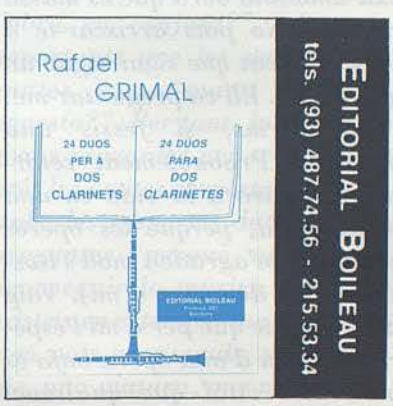
L'any 1906, el pianista francès Eduard Risler (1873-1929) oferí al públic de la Sala Pleyel, de Barcelona, l'audició de les trenta-dues sonates per a piano de Ludwig van Beethoven. Aquest gran pianista, interessat per la música del seu temps tant com per l'herència romàntica alemanya, era considerat un músic de grans cicles. Risler fou el primer intèrpret que presentà en concert la integral de les sonates per a piano de Beethoven. Ho féu a París i a altres ciutats europees.

El compositor i pianista d'origen espanyol Joaquim Nin (1879-1949), que residí a París entre el 1905 i el 1908, assistí als concerts de Risler a la capital catalana. Deixà constància d'aquest fet en un article que titulà *Beethoven, el ritme i els pianistes*. Nin hi parla de la decebedora versió que Risler oferí. "L'audició d'aquest monument", escriu, "donada per un artista com en Risler, lluny de produir-me goig, m'ha inspirat amargues consideracions. I un cop aquestes consideracions formulades, he vist que no s'adrecen precisament a Risler, sinó a gairebé tots els instrumentistes d'avui (pels d'ahir és ja malauradament tard), i sobretot als pianistes. Els uns i els altres, i els més grans d'entre ells, ignoren encara avui, el gran, veritable i únic sentit de la paraula ritme (...)". Nin parla del sentit del ritme i la mètrica. En referir-se a les edicions d'obres clàssiques, esmenta la tasca duta a terme pel musicòleg alemany Hugo Reimann (1849-1919). Alhora que músic, pedagog, teòric i historiador, Reimann, que tenia el do de la universalitat, fou pioner en la investigació musicològica i aprofundí l'estudi de les obres de Beethoven.

Tot referint-se a les edicions de les obres clàssiques d'un compositor determinat, Nin afirma que, malgrat la seva proliferació, la majoria "semblen fetes amb la idea preconcebuda de destruir tot allò que conté l'obra de bell. Em refereixo, sobretot, a les edicions conegudes per «clàssiques», i avui especialment, a les de Beethoven i les seves sonates, perque elles són les que m'han inspirat aquests comentaris". Nin compara una edició dels clàssics literaris feta per algú que ignorés els principis gramaticals, amb el que realment, fins al moment, ha succeït amb les edicions de les sonates de Beethoven feta per Kohler, Winkler, Moscheles, LeCoupey, Kullak, Reinecke, Hans von Bülow i altres. (...)", perquè són obres que contenen poques indicacions rítmiques, la qual cosa exigeix un estudi molt acurat per part dels editors. Els errors innombrables d'aquestes edicions es reprodueixen, any darrera any, d'època a època, de professor a deixeble, de públic a públic, tot propagant una tradició que passa per ser la bona, però que, atesa la claredat de l'escriptura beethoveniana, pot provar-se científicament que és una tradició falsa i antimusical (...)". Joaquim Nin segueix assenyalant exemples extrets de tres o quatre sonates, en les quals es cau sempre en els mateixos errors. I acaba dient que músics del temperament de Risler haurien de preocupar-se d'allò "que conté la música per dintre (...)". Afirma també que se serveix de les grans obres per conquerir les grans glòries i les estudien i les estimen, però s'acontenten a tenir un contacte purament superficial i no busquen més que l'emoció exterior (...)".

Les sonates de Beethoven han ocupat, doncs, des de fa molts anys un lloc molt notable en l'interès de personatges significatius dins el panorama català de la primera meitat d'aquest segle. No hem d'oblidar Blanca Selva i el seu magnífic estudi sobre les sonates per a violí i piano, i per a piano sol, publicat en diversos números de la "Revista Musical Catalana" dels anys 1925 i 1926.

Dins la voluntat de Catalunya Música d'anar oferint, al llarg dels mesos, integrals de grans compositors, aquest mes de juny –continuant amb allò que venim fent des del maig– hem programat les sonates per a piano de Beethoven. Així, des del 25 d'abril fins el 27 de juny, Joan Vives i Raimon Colomer han preparat *"la més apassionant de les integrals per a piano de tot el romanticisme"*. Durant els dimarts d'aquestes setmanes, a les deu dels vespre podrem escoltar les trenta-dues sonates compostes al llarg d'un quart de segle. A través d'elles serem testimonis de l'evolució del pensament i del llenguatge musical de Beethoven. Oferirem diferents visions, amb músics ja consagrats dins del món pianístic d'aquesta segona meitat de segle, com ara Glend Gould, Daniel Barenboim, Vladimir Ashkenazy, Claudio Arrau, Maurizio Pollini, Karl Richter i Wilhem Kempff. Les sonates de la primera època varen ser interpretades amb *pianoforte* per Paul Badura-Skoda.

Els concerts que oferirà els dies 7, 8, 9 i 10 de juny l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, tenen com a al·licient especial l'estrena a Barcelona de l'obra *Poem in October* del compositor nord-americà John Corigliano. El concert, que serà dirigit per Josep Pons, comptarà amb l'actuació solista del clarinetista Walter Boeykens, que interpretarà el *Concert per a clarinet* de Joan Albert Amargós en un programa que inclou també una interessant recreació del món rossinià vist per Benjamin Britten, i una *suite* de *L'incoronazione di Poppea* de Claudio Monteverdi signada per Ernst Krenek.

L'entrevista a John Corigliano, que oferim tot seguit, en la qual parla de l'obra que s'oferirà en aquests concerts, permet establir una aproximació molt afinada a la personalitat de qui en aquests moments és un dels compositors nord-americans més valorats.

Presència de l'obra de John Corigliano a Barcelona

per PETER BACCHUS

Dues de les seves obres més recents, l'òpera *Els fantasmes de Versalles* i la *Simfonia*, són treballs de gran abast. Quants anys de feina representen aquestes obres des dels primers esbossos fins als enregistraments?

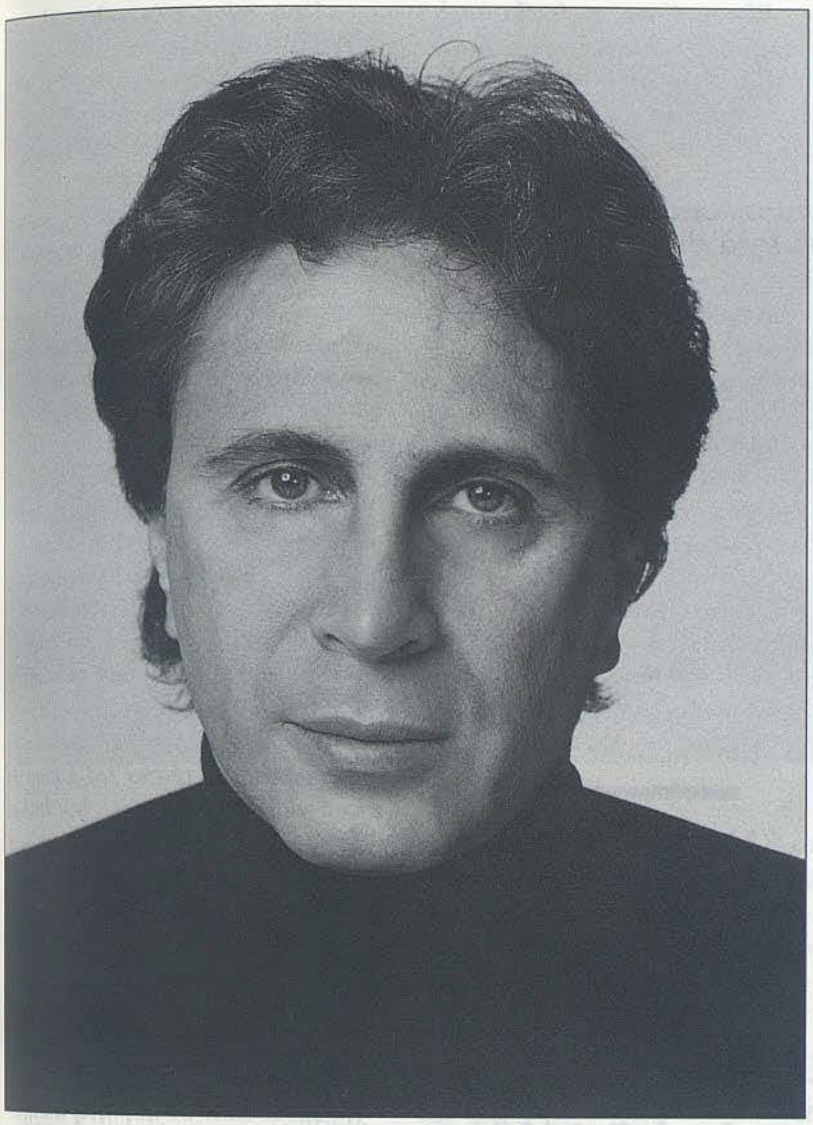
–L'òpera ha necessitat 12 anys. La vaig començar el 1979, quan Renata Scotto va demanar-me que li escrivís una obra per a soprano i orquestra que ella pogués cantar. Em va demanar de parlar amb James Levine sobre el tema, i Levine em va suggerir escriure una òpera. Li vaig dir que probablement no faria una òpera, cosa que em va qüestionar dient: "Per què no?". Vaig respondre: "Bé, és gairebé impossible tenir èxit amb una obra que és massa costosa. No pots arriscar-te a fer-ho, llevat que sigui segur un gran èxit". Ell va preguntar-me: "Què faries, si fessis una òpera?". Probablement retornaria Fígaro a la vida en una òpera bufa, perquè les òperes còmiques m'agraden molt (Rossini és un déu, per a mi). Vaig dir a Levine que per a mi l'esperit i la vida d'una òpera bufa és molt més vital que qualsevol altre gènere. I així, la següent cosa que vaig saber fou que el Metropolitan Opera m'havia encarregat escriure una gran òpera bufa per a ells. He necessitat 12 anys i l'he titulat Els fantasmes de Versalles.

L'òpera té lloc a l'època actual en el petit teatre de Maria Antonieta que encara existeix a Versalles. Els fantasmes de Maria Antonieta i Beaumarché, que va escriure El barber de Sevilla *i* Les noces de Figaro, *i Lluís i tota la cort hi han estat asseguts durant uns 200 anys. Maria Antonieta ha estat lamentant-se de la pèrdua del seu cap i del seu imperi. Beaumarché ha estat enamorat d'ella i li ha fet la cort durant aquests 200 anys, i per animar-la i treure-la de la seva nostàlgia retorna Figaro a la vida. A ella li agrada, però encara està trista. Per això ell decideix que la salvarà de la Revolució Francesa canviant la història. Beaumarché agafa tots els personatges de* El barber de Sevilla *i de* Les noces de Figaro *i els trasllada 20 anys després de la Revolució Francesa, la qual és realment l'època de la tercera obra de la trilogia de Beaumarché,* Le mere culpable (El barber de Sevilla *i* Les noces de Figaro *són les altres dues).*

Amb aquesta obra meva prenen cos els personatges de les obres anteriors. L'argument que vam idear fou que el collaret de Maria Antonieta, el seu famós collaret de diamants, és venut per Almaviva a la gran deessa en una festa de l'ambaixador de Turquia. Els diners obtinguts es fan servir per fer-la desaparèixer misteriosament cap a un nou món on s'escaparà de la revolució. Com se sap, així va escapar-se de la revolució en diverses ocasions.

Aleshores, l'obra dins de l'obra que tenim són els personatges i les pallassades de Fígaro, Rosina i el comte 20 anys després, cadascun dels quals té descendents d'altres marits i mullers, de manera que, de fet, les relacions entre els fills i els pares són del tot barrejades.

La Simfonia *és un altre cas de peça especial, que ha estat inspirada en la mort d'un amic meu a causa de la sida i en el patiment d'un altre amic que s'està morint per la mateixa causa. Bàsicament, està basada en tres amics meus músics que pateixen la malaltia. I el tercer moviment és dedicat als amics i col·legues morts també per la sida. Finalment, l'epíleg. Aquest resulta molt dramàtic, i acumula els*

John Corigliano (foto: J. Mitchell)

sentiments de pèrdua i frustració. Des d'aquest punt de vista, és la més germànica de les meves obres.

–Parlem ara sobre alguna de les seves maneres de treballar. Una de les coses de què vostè ha parlat és l'ús de l'estil com una eina o instrument compositiu.

–Sí, el que realment volia dir per estil, malgrat tot, és "tècnica". Perquè l'estil és una cosa inconscient, mentre que la tècnica és conscient. Quan utilitzes tècniques com el dodecatonisme, minimal·lisme, harmònic, no-harmònic, o qualsevol, són tècniques. I el que fas amb elles són coses que no decideixes. D'altra banda, respecte de les decisions intel·lectuals, només pots decidir com usar alguna cosa. Però l'escriptura que tens (la teva escriptura musical, com la teva escriptura física) no és quelcom que has de pensar. És quelcom que succeeix inconscientment. En aquest sentit, no és tant "com usar un estil", com he dit abans, sinó, en realitat, usar tècniques anomenades "estil", com la tècnica clàssica. El classicisme no és un estil; és una sèrie de tècniques. Si fos un estil, aleshores Mozart hauria sonat igual que Haydn. Mozart no sonà igual perquè és una sèrie de tècniques, això és tot, i a més, l'escriptura ve des del principi fins al final. I crec que passa si els utilitzes en el segle XX o en el segle XVIII.

–Avui dia tenim més possibilitats, més estils diferents (o tècniques, com vostè diu) a la nostra disposició que no pas temps enrera.

–Bé, tenim moltíssimes possibilitats, però que fan molt més difícil decidir el com. Encara que soni meravellós tenir més on escollir, el més difícil és fer l'elecció.

–Podria parlar una mica sobre l'ús de mètodes no musicals en el seu procés de composició: com diagrames, esquemes a color i guions mecanografiats que vostè utilitza per desenvolupar la seva idea, fins i tot abans d'escriure cap nota?

–Per descomptat, això no ho faria amb un treball com Poema en octubre *o amb l'òpera, perquè tenen text. I això esdevé la base per a l'arquitectura. Això és, transcriure el text i trobar l'arquitectura inherent en el text. Però si estàs tractant amb una forma que no té text, i tu acceptes i utilitzes formes tradicionals com un mètode d'organització arquitectònica, aleshores no necessites fer-ho així. Només has d'extreure una forma i preocupar-te de donar-li, primer, un bon tema i després una transició cap a un bon segon tema que se li oposi, etc. Si no uses aquestes fórmules per escriure, i t'ho imagines o idees tu mateix, aleshores has de saber quines són les grans possibilitats de la peça. D'altra banda, component pas a pas no tens una apreciació global. I aquest és un dels grans problemes de la música del segle XX; és una mena d'estirabot. Perquè no hi ha una idea ferma de cap on anar i del que s'està fent, i quina intenció de la part que estàs escrivint és útil en la totalitat de l'obra. Llavors, per a mi les grans preguntes com: "què serà l'obra en conjunt?", són més importants que les petites preguntes com "quina nota és aquesta?". Per tant, jo resolc les grans preguntes per trobar després les petites respostes. Primer trobo les respostes de les grans preguntes, perquè no es pot aconseguir la música –la qual existeix en el temps– tan fàcilment com pots aconseguir, per exemple, una pintura, que no existeix*

en el temps sinó que té una perspectiva d'alçada i amplada, o dues dimensions. Quan tractes amb el temps has de trobar maneres de capturar-lo; així, dibuixar o escriure guions són maneres de capturar 30 minuts de temps, perquè si escrivies 30 minuts de música, com a mínim serien 200 pàgines de música; i per tant, no podries aconseguir-la i parlar sobre ella fàcilment abans de fer-la. Per tant, intento trobar maneres per examinar i absorbir el temps dins quelcom.

–Treballa en més d'una obra al mateix temps?

–No, mai.

–Pel que fa a l'acolliment de la seva música al principi de la seva carrera, ¿van ser uns inicis difícils per a vostè, per bé que era un dels pocs que s'interessava més per la comunicació vers l'oïdor, a diferència de molts altres compositors, que miraven el públic amb un cert aire de superioritat i desdeny?

–Sí, fou difícil. I encara existeix un cert aire de superioritat per part d'alguns crítics i certa gent, com ja sap. Però el fet és que allò que jo feia és el que han fet sempre els compositors des que han escrit música.

L'art modern és simplement art que és escrit per la gent que està viva. Aquesta és la definició. I seria molt estúpid dir que la música no va canviar ni avançar quan els compositors rococós simplificaren, per exemple, les complexitats del Barroc i desenvoluparen la forma de la sonata basada en la simplificació dels papers harmònics. Aquestes coses estan canviant avui dia, però no són la mena de canvis, d'avenços com els de la ciència, en què cada cosa nova és millor que la precedent. Aquests són resultats complexos que desafortunadament et poden ennubolar fins que moris, i en el moment que estàs mort, és clar, has de ser jutjat per la darrera cosa, i per tant, immediatament després que el teu paper com a compositor pugui esdevenir clar.

–El seu *Concert de flauta* ha estat un dels concerts més importants escrits per a instrument. Com va recórrer el camí des de les primeres idees i com va concebre la part final del flautista? Podria també referir-se a la seva concepció programàtica de l'obra?

–Aquesta obra va ser realment la primera programàtica, i l'única que he fet mai (a part de l'òpera). Les altres tenen qualitats programàtiques, però no foren concebudes programàticament. Aquesta és una obra específicament programàtica. I només es va produir perquè va ser encarregada per James Galway. Jo no estava interessat a escriure simplement un altre concert de flauta per a ell, perquè és una persona molt especial. Jo volia trobar una imatge de la classe d'obra que podia escriure per a un home amb una classe d'esperit i carisma com la d'ell. Aleshores, això se solucionà quan vaig pensar en la llegenda del Flautista (d'Hamelín): les imatges del flautista i les seves batalles amb les rates i el seu flauteig amb els nens.

"L'art modern és simplement art que és escrit per la gent que està viva. Aquesta és la definició"

En aquest sentit, fins que no se m'acudí la idea, de fet no volia escriure un concert per a ningú. No era el que jo volia, no sentia allò especial que volia ser capaç de fer. Sentia que no tenia cap raó per escriure, una raó que m'ho fes necessari. Un cop amb la idea del Flautista, aleshores Jimmy i la seva personalitat s'hi adaptaren perfectament.

–Una mica més sobre el seu treball *Poema en octubre*. Vostè ha estat molt atret pel poeta gal·lès Dylan Thomas. Parli'm sobre la seva *Dylan Thomas Trilogy*.

–Es tracta de tres poemes separats de Dylan Thomas, escrits en diferents èpoques de la seva vida. "Fern Hill" tracta sobre la seva joventut i la vaig escriure just quan vaig sortir de la facultat, com un regal per a la meva professora del conservatori, que em va introduir i m'encoratjà cap a la música. Volia donar-li un regal que ella pogués dirigir amb el cor del conservatori. Aleshores vaig compondre "Fern Hill", que tracta de la joventut i infantesa de Thomas. És una peça escrita per a cor amb mezzo-soprano solista i orquestra, o piano tal i com el cor del conservatori ho havia fet.

El 1970 s'obrí el Lincoln Center's Alice Tully Hall, i la seva primera temporada a la Societat de Música de Cambra del Lincoln Center m'encarregà de compomdre una obra per a veu i instruments. Jo tenia aproximadament 30 anys d'edat, aleshores vaig fullejar Dylan Thomas i vaig trobar el seu poema de trentè aniversari, Poem in October, *un poema molt amorós, sensual, ric i optimista. I el vaig compondre per a tenor i orquestra de cambra.*

El 1976 vaig acostar-me a Paul Callaway, que era el director musical de la catedral de Washington per completar aquesta trilogia, perquè cinc anys més tard Thomas va escriure un poema pel seu 35è aniversari anomenat Poem on his Birthday *sobre la seva mort. És un poema molt violent. Per aquells temps Thomas havia esdevingut un alcohòlic terrible i havia perdut la seva família i els seus diners. És un poema molt violent però al final retorna a la innocència de "Fern Hill". És un poema fabulós, complex. Això produí una enorme obra de trenta minuts per a cor de barítion i orquestra.*

FOTO: ROS RIBAS

L'Orquestra de Cambra Teatre Lliure

Les tres obres s'interpretaren a Washington, i esdevingueren la trilogia de la seva joventut, maduresa i decadència (però només dels 30 als 35 anys, ja que després Thomas va morir als 39 anys), a tall de retrospectiva de la vida de Dylan Thomas. Això explica per què és una trilogia. Els dos primers poemes foren escrits completament independents, però el tercer ja fou concebut lligat als altres dos.

–Per què el va atraure la poesia de Dylan Thomas?

–Hi ha diferents aspectes de la seva poesia que vaig trobar molt funcionals. Primer de tot és musical (les paraules han de ser musicals). Dylan Thomas és un dels grans poetes de creació musical dels nostres temps (de tots els temps). Les seves paraules són extremament musicals. No m'agraden les coses de l'estil pentàmetre iàmbic, perquè crec que has de lluitar per evitar cantarelles monòtones (cançons com "ba-dum, ba-dum, ba-dum"). Thomas té interès perquè l'esquema de la rima i la seva poesia pren formes inusuals, que la fan interessant arquitectònicament. Això és la metàfora sensual, és el fet que la seva poesia existeix en diversos estrats i nivells, i això m'agrada per escriure música i també fa possibles arribar al primer nivell sensual i meravellós que és immediatament comprensible per la gent, que pot escoltar i entendre.

Hi ha altres nivells de significat que pots arribar a conèixer millor. Sense aquest primer estrat hi ha molts poemes que realment són fantàstics, però comencen sobre el cinquè estrat inferior. Realment no els pots entendre sense llegir-los dues o tres vegades. El problema és que en música no tens una oportunitat de fer quelcom dues o tres vegades. És molt més dur entendre paraules quan són cantades; passen i tu no pots recuperar-les (perquè és una obra en moviment en el temps). Per tant, crec que és essencial que el poeta sigui sensual, interessant, arquitectònicament, i extens en el nivell de l'emoció visceral al primer cop d'orella. I Dylan Thomas fa totes aquestes coses.

–Encàrrecs a la vista? En què està pensant, ara?

–Bàsicament només en tinc dos, perquè no n'accepto cap més, ara mateix. L'un és un quartet de corda per al Cleveland String Quartet, i l'altre és un concert per a trompa per a la Simfònica de Chicago, dirigida per Daniel Barenboim, amb Dale Clevenger com a trompa solista.

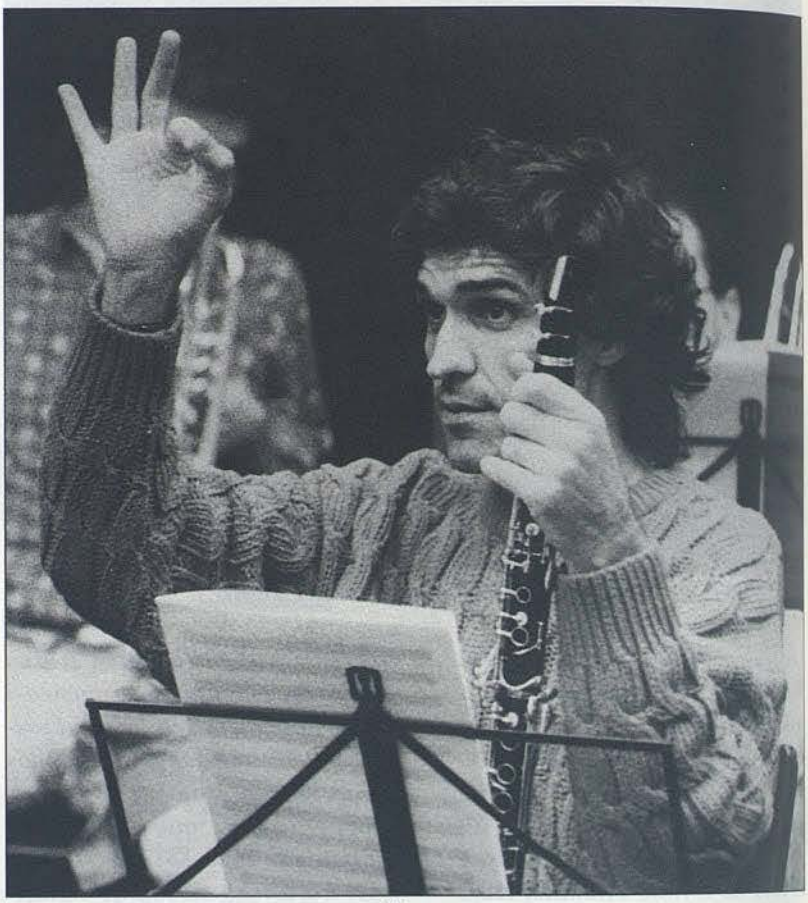
–Parlem del futur. Durant un període anterior, vostè estava pensant a fer un concert per a flauta, l'òpera i la simfonia, i ara aquestes obres han completat un cicle. Veu alguna altra fita futura per a vostè mateix? Està cercant una altra etapa referent a la seva feina?

–Bé, li diré la veritat. No ho sé. Sento com si estigués intentant fer quelcom fora del concert musical. I això ha de permetre'm de sortir de les forces tradicionals que s'usen i de l'atmosfera del concert. I aleshores no sé què faré. Bill (William Hoffman) i jo hem parlat sobre escriure un musical. Això és possible que passi. Encara no ho sé, però no vull escriure un altre concert, una altra simfonia o altres obres. Per tant, no t'ho puc dir. Aquesta és la raó per la qual no vull acceptar massa encàrrecs seguits, perquè em tancaria fent totes les obres que no voldria escriure.

Estic esbrinant què necessito escriure, i encara no ho sé. No vull tancar-me parlant o pensant què fer, perquè tancaria la meva imaginació per al futur i no permetria endinsar-me en noves direccions on voldria anar, pel fet d'estar compromès amb X, Y o Z. Aleshores la resposta és que no sé on seré d'aquí a cinc o deu anys. Espero ésser viu i gaudir de la meva vida, primer de tot. Aquesta és la cosa més important; tenir una vida llarga i feliç. Això és molt important per a mi ara en aquest punt de la meva vida. I llavors, què faig, creativament? No en tinc ni idea. Sóc absolutament sincer. No tinc ni idea. Acceptant això, no vull escriure un altre concert, simfonia o quartet o una altra cosa No vull fer això. I no sé si això significa parar d'escriure, o canviar per a qui estic escrivint i on estic escrivint.

S'estrena el Concert per a clarinet de Joan Albert Amargós

per CARLES LOBO

Joan Albert Amargós

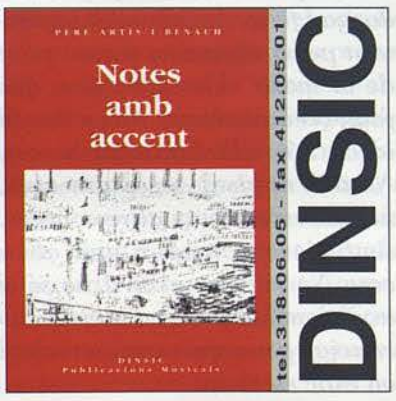
Recordo que quan jo era molt jovenet i començava a endinsar-me en la gran aventura de la música, professava gran admiració i afecte a uns quants instrumentistes i músics, tant del que en diem món del jazz com del de la música clàssica. Recordo, especialment, un grup de músics que van muntar grups i orquestes de caire *jazz-rock* a l'antic Zeleste, per exemple. Ells mateixos es feien els arranjaments i componien els seus propis temes. A mi m'agradava assistir als assaigs i a les sesions: admirava aquells músics joves, una mica més grans que jo i que abocaven tot el que tenien dintre seu en la música que feien. De fet, podria dir sense embuts que aquells eren els meus "ídols de casa", els que jo coneixia personalment i admirava. Entre ells n'hi havia un que tocava els teclats i que es deia Joan Albert Amargós. Si he de dir la veritat, i ara que ningú no em "sent", li tenia un respecte molt especial que en comptes de fer-me'l familiar, me n'allunyava: no acabava d'entrendre'l. Jo intuïa (és ara, que me n'adono) que aquell home tenia un talent molt particular que el feia diferent a la resta dels seus companys: ni millor ni pitjor, simplement diferent. Potser per això gairebé mai no vaig parlar amb ell, i potser per això ell no es deu recordar de mi en aquell Zeleste dels darrers anys 70, quan jo començava a estudiar música i assistia bocabadat a les seves sessions de treball com si d'una *master class* es tractés.

Avui, 20 anys després, quan hi parlo, escolto la seva música o llegeixo algun escrit o article sobre ell, no puc estar-me de recordar i reviure aquelles sensacions i entenc allò que em suggeria la seva personalitat: Joan Albert Amargós és un creador nat i amb talent, i a mi els creadors valents i autèntics sempre m'impressionen.

Des d'aleshores ençà, Amargós ha fet moltes coses, ha escrit molta música de cambra, simfònico-coral, ballet: ha compost per al cinema, la televisió, ha fet arranjaments per a altres músics inscrits en els que coneixen com a "populars", ha guanyat premis, tant de jazz com "clàssics"..., en fi: ha treballat molt. Darrerament ha deixat la seva activitat d'instrumentista (piano i clarinet i membre, des de la fundació, de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure) i s'ha abocat de ple a la composició: una decisió certament valenta, però que, vist el seu *opus*, no gens gratuïta. Com ell mateix admet, escriure li costa moltes hores, necessita tranquil·litat i espai mental suficient i sovint la pràctica instrumental (que també necessita el mateix), compaginada amb la composició, produeix massa situacions incompatibles i, per què no, estressants. Segons el meu entendre, aquesta és una sàvia decisió i l'aplaudeixo des d'aquestes ratlles.

Els últims anys hem vist Joan Albert Amargós com a protagonista en grans esdeveniments, com les cerimònies olímpiques i paralímpiques o als actes per a la recaptació de fons per al Teatre del Liceu (sempre com a compositor, és clar). Per altra banda, i ja com a clarinetista, la darrera etapa d'aquesta activitat ha estat sobretot prop de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, amb la qual malgrat no formar-ne part, ara per ara, hi manté una estretíssima relació com a compositor. Molt probablement l'Orquestra del Lliure ha estat un magnífic "banc de proves" en què Joan Albert ha pogut estrenar part de la seva obra: una possibilitat que molts compositors no tenen (i voldrien) i que Joan Albert ha sabut aprofitar amb ètica saviesa.

I ara, novament, l'Orquestra li

ha fet un encàrrec: un *Concert per a clarinet i orquestra*.

L'Orquestra del Lliure té un contracte amb la discogràfica Harmonia Mundi. D'aquest vincle i del que té el celebrat clarinetista Walter Boeykens amb la mateixa firma ha sorgit l'encàrrec d'aquest concert, el qual, després de l'estrena aquest mes de juny a Barcelona, s'enregistrarà en CD.

Josep Pons, el director de l'orquestra, va apuntar l'oportunitat d'estrenar una obra de Joan Albert Amargós amb Boeykens com a solista. A aquest, després de sentir obres d'Amargós, li va interessar la proposta i aviat en sentirem el resultat.

Escriure un concert per a clarinet -m'explica Joan Albert Amargós- *era gairebé una assignatura pendent, una obligació, per a mi, ja que aquest ha estat sempre el meu instrument i d'alguna manera li devia un concert. Una obligació, però, que no pesa gens, que la volia encarar algun dia. Ara, la possibilitat de realitzar-ho m'ha fet molt feliç. Potser per això és una obra molt autèntica, escrita molt des de dins. Hi apareixen tots aquells elements musicals que han influït en mi, és com una passejada per les diferents experiències musicals per les quals he passat tota la meva vida, des de la música popular fins al jazz, passant pel que en diem música contemporània.*

El fet de conèixer bé l'instrument i de saber que l'interpretaria un virtuós com Boeykens m'ha donat plena llibertat per esplaiar-me en el virtuosisme, i a més tinc la seguretat que serà una gran interpretació.

Només falta fer uns retocs en una cadència en la qual voldria introduir uns multifònics, però no tots els clarinets s'hi senten còmodes amb aquest efecte i vull parlar-ne amb el mateix Boeykens.

Aquest concert continua d'alguna manera el que han estat les característiques de la meva música, del meu llenguatge: la lluminositat i predomini del ritme (mediterraneïtat?), *una gran llibertat d'expressió i utilització d'elements i un discurs melòdic i harmònic fresc. El que persegueixo amb la meva música és, sobretot, una gran claredat: el públic ha d'entendre el que vull dir a la primera audició; l'obra ha de dir coses, d'entrada... Espero aconseguir-ho plenament algun dia, treballo en aquest sentit. Aquest concert, ja l'he pogut sentir (d'una manera molt aproximada del que serà en concert) gràcies a l'ordinador. Crec que aquesta és una eina molt eficaç que permet provar si les idees que tens funcionen bé. L'ordinador et dóna la possibilitat d'una major aventra, de ser més valent i, per tant, d'ampliar els límits de la teva pròpia llibertat i autoexigència.*

Aquestes paraules són (si fa no fa) les que vam mantenir Joan Albert Amargós i jo en una curta conversa sobre l'esdeveniment de l'encàrrec i l'estrena d'aquesta obra que, ben segur, esdevindrà una pàgina molt significativa dins la producció del compositor.

TEMPORADA ORQUESTRA DE CAMBRA TEATRE LLIURE
Concert per a clarinet
de Joan Albert Amargós
Centre Cultural de la Fundació "La Caixa" dies i horaris: vegeu cartellera.

CICLE DE CONCERTS
ELS DIUMENGES AL PALAU

III Temporada 1995

Diumenges a les 18 h.

11 de juny

Germans Pérez-Molina, **duo de pianos**
Brahms, Stravinsky
Liszt, Surinach,
Montsalvatge, Ravel

18 de juny

Orquestra Simfònica del Vallès.
Joan Enric Lluna, clarinet.
Dir. **Jordi Mora.**
Mozart, Weber, Schubert.

25 de juny

Orquestra Simfònica de València.
Orfeó Català.
Bernardette Degelin, soprano.
Ricard Bordas, contratenor.
Iñaki Fresán, barítion.
Dir. **Manuel Galduf.**
Balada, Orff.

Palau de la Música Catalana

XXXIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE LA PORTA FERRADA

Concert 1 - Divendres 14 de Juliol Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
PITTSBURG ORATORIO SOCIETY - AMERICAN FESTIVAL ORCHESTRA
Programa: *Chichester Salms* - L. BERNSTEIN *Te Deum* - A. DVORAK *Simfonia núm. 100* - J. HAYDN

Concert 2 - Dimecres 19 de Juliol Lloc: Església-Monestir. Hora: 22,30 h.
THE SCHOLARS BAROQUE ENSEMBLE *David Van Hass • Director*
Programa: THE FAIRY QUEEN (La reina de les fades)
Òpera en versió de concert
300 aniversari de la mort de H. PURCELL

Concert 3 - Dimarts 1 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
MÚSICA I CINEMA "El mon màgic de Georges Méliès"
Centenari del Cinema Música: JORDI SABATÉS
Jordi Sabatés • Piano *Francesca Capella • Teclat* *Joaquim Alabau • Violoncel*
Ricard Roda • Flauta, clarinet i saxos *Ernest Martínez • Percussió*

Concert 4 - Dissabte 5 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
LONDON SIMPHONY SCHOOL ORCHESTRA *Christopher Adey • Director* *Arnau Tomàs • Violoncel*
Programa: *Johannesburg Festival Overture* - WALTON
Concert per a violoncel i orquestra - ELGAR *Simfonia núm. 2* - RACHMANINOV

Concert 5 - Divendres 11 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
PROFESSORS DEL CURS
Néstor Eidler • Violí *Imma Guardia • Violí* *Tador Kostantinov • Viola*
Anna Moreira • Violoncel *Enric Ponsa • Contrabaix* *Xavier Pomerol • Flauta*
Albert Gumi • Clarinet *Toni Meler • Percussió* *Àngel Soler • Piano*
Ramon Aragall • Fagot *Francisco Rodríguez • Trompa* *Ferran Torrent • Oboè*
Producció del Festival
Programa: *El Carnaval dels animals* - C. SAINT-SAËNS *Sextet* - F. POULENC

Concert 6 - Diumenge 13 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
THE ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA *Rodney Friend • Concertino*
Programa: *Introducció i Allegro* - ELGAR *Concert per a violí i orquestra* - F. MENDELSSHON
Divertiment per a cordes - B. BARTOK

Concert 7 - Divendres 18 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 22,30 h.
ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL CURS *Néstor Eidler • Director*
Programa: *Empúries* - E. TOLDRA *Simfonia Sevillana* - TURINA *Simfonia núm. 7* - L.V. BEETHOWEN

Concerts 8 i 9 - Diumenge 20 d'Agost Lloc: Teatre-Auditori. Hora: 19 h.
CLOENDA FESTIVAL
COR DE LA CAPELLA DE SANT PETERSBURG *Vladislav Chernushenko • Director*
Sonata per a dos pianos i percussió - B. BARTOK *"Les Noces"* - I. STRAVINSKY
Lloc: Església-Monestir. Hora: 22,30 h.
"Passions Russes"

Informació, reserva i venda de localitats - Information and selling in advance of admission tickets
Oficina de turismo: Sant Feliu de Guíxols. Plaça Monestir, 54. Tel. (972) 82 00 51 - Fax (972) 82 01 19
Teatre-auditori: Tel. (972) 82 01 59

"NITS MUSICALS A L'HOTEL S'AGARÓ"

20 de Juliol: LA PRINCIPAL DE LA BISBAL
23 de Juliol: ORQUESTRA DE L'ACCADEMIA DE BARCELONA
27 de Juliol: QUEENTET
30 de Juliol: QUARTET ACCADEMIA
6 d'Agost: "AIRES DE ROMANTICISME"
10 d'Agost: "HAVANERES INTERNACIONALS-MÚSICA CUBANA"
14 d'Agost: QUARTET ACCADEMIA
17 d'Agost: "CONCERT DIVERTIMENT"

ORGANITZA
JOVENTUTS MUSICALS DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

AMB EL SUPORT
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Diputació de Girona

COL·LABOREN
PARRÒQUIA DE SANT FELIU
CATALUNYA RÀDIO CATALUNYA MÚSICA
TEATRE-AUDITORI MUNICIPAL Sant Feliu de Guíxols

CASES MUSICALS A CATALUNYA

Eufonia (Sabadell)

Els primers a Sabadell

per MÒNICA MONTORIOL

El 25 de novembre de 1973 es va inaugurar la primera botiga d'instruments i partitures musicals a Sabadell. La casa Eufonia va néixer per apropar el món musical a la ciutat, tot suplint la mancança que hi havia d'aquest tipus d'establiments. Els socis, Antoni Carreras i Francesc Jou, van obrir la botiga a la Ronda Zamenhof, on van ser fins a l'any 1981. Després es van traslladar al carrer de Sant Pere, 7, al barri vell, en una superfície de dues plantes de gairebé 400 metres quadrats, i on la societat es va ampliar amb tres socis més. La casa musical Eufonia va ser la pionera a Sabadell; després s'hi va afegir una sucursal de la casa Ricomà de Barcelona, i des de no fa gaires anys la gran superfície comercial del Corte Inglés.

L'interès per obrir una botiga d'instruments no va ser un fet casual. Antoni Carreras i Francesc Jou són grans afeccionats a la música i tenen nocions de solfeig i de piano. El nom de la casa va ser suggerit per Antoni Carreras i acceptat per Francesc Jou. Es tracta d'una bona entesa si es té en compte que la paraula grega Eufonia significa "bon so". "Servei, serietat, varietat i bon finançament", aquestes quatre premisses defineixen i caracteritzen la botiga Eufonia, segons el soci majoritari, Francesc Jou. El servei i la varietat es perfilen amb l'oferiment d'un ampli ventall de productes, des de les partitures a les guitarres elèctriques, als violins i fins als pianos. Per això, Francesc Jou afirma que ofereixen *la gamma musical completa*, tot i reconèixer que l'oferta és limitada quan les demandes són molt específiques: *no tenim violins de 10 milions de pessetes o el piano més car del mercat, però resolem les necessitats del client mitjà*. El finançament es fa des de la mateixa botiga, i permet, segons paraules de Jou, *una gran comoditat per al client*, perquè d'aquesta manera *el tracte es fa directament entre venedor i comprador*. El client és variat i divers, ajustat als diferents productes que ofereixen: des de professionals de la música, a afeccionats, estudiants, *heavys* o membres dels Amics de l'Òpera de Sabadell.

Entre els instruments amb més demanda, el piano continua erigint-se com l'instrument per excel·lència, perquè continua essent el de més tradició i el més estudiat. Per això, els dos afinadors que treballen per a la casa Eufonia resulten insuficients per l'elevat nombre de pianos que han de posar al dia o que han de corregir sonorament. El problema, segons Francesc Jou, és que *no hi ha professionals formats en l'afinació*. La botiga també ofereix un servei de restauració a domicili de la part mecànica del piano, a càrrec d'un tècnic operari. I després de més de vint anys treballant al servei de la música, la casa Eufonia ha esdevingut un referent obligat a la ciutat i a les poblacions veïnes.

19È CURS
Internacional
de Música de Vila-seca

2n Curs de Música Catalano-Iberoamericà

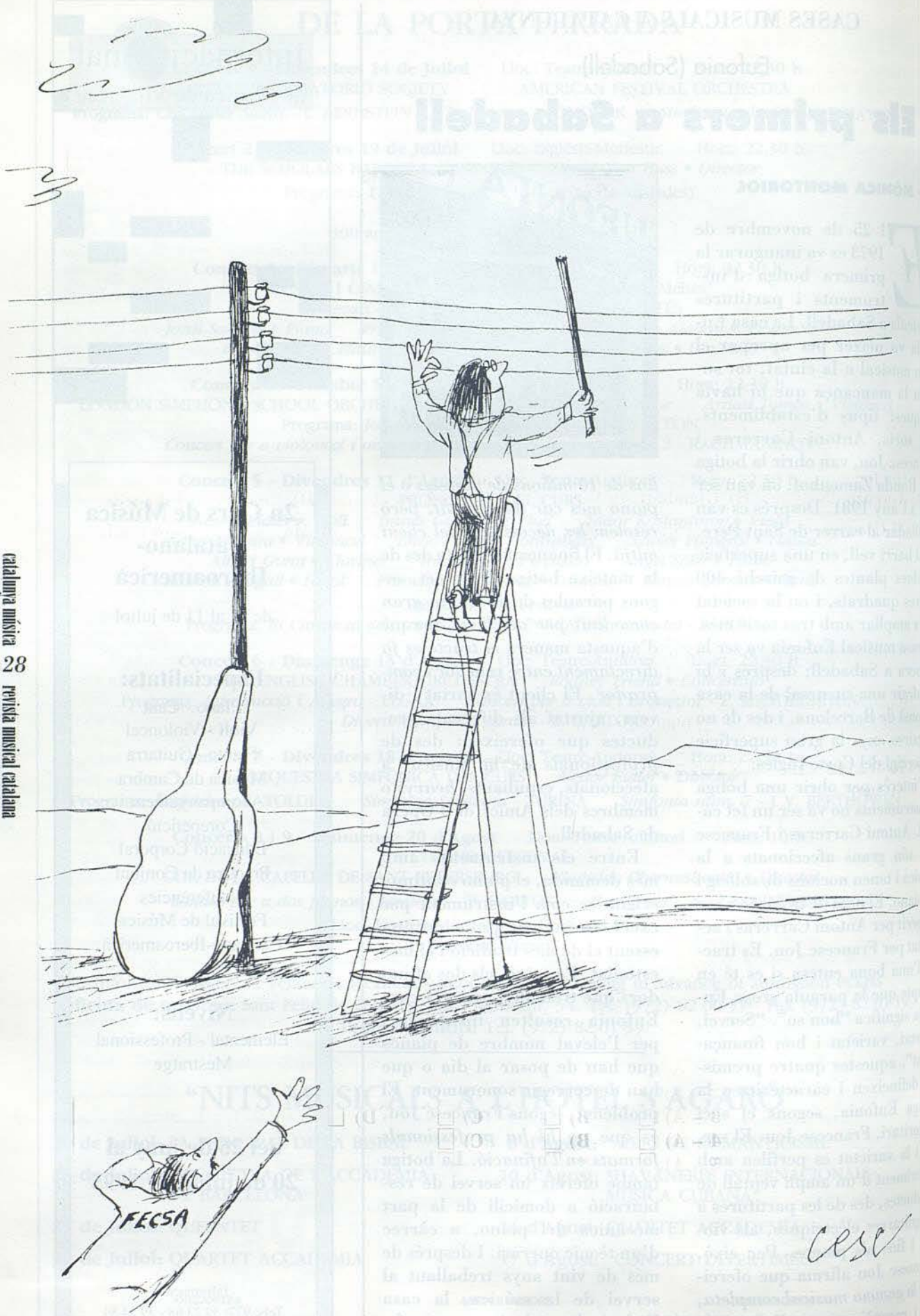
de l'1 al 11 de juliol

Especialitats:
Piano - Cant
Violí - Violoncel
Flauta - Guitarra
Música de Cambra
Acompanyament i Corepetició
Educació Corporal
Pràctica de Conjunt
Conferències
Festival de Música Catalano-Iberoamericà

Nivells:
Elemental - Professional
Mestratge

del 26 de juny al 20 de juliol de 1995

Informació:
Tels: 977/ 39 23 68 - 39 24 84
Fax: 39 37 67

FECSA
cesc

CONCURS

Catalunya Música/Revista Musical Catalana

amb la col·laboració de

BMG CLASSICS RCA CLASSICS

Aquesta secció de la Revista ha estat pensada amb la finalitat de cercar la participació lúdica dels nostres lectors.

Entre les persones que hagin respost correctament les preguntes que tot seguit formulem, serà sortejat un lot de discos compactes.

PREGUNTES:

1. Les *Vistes al mar* d'Eduard Toldrà estan inspirades en tres poesies. De quin poeta són?
   A) Josep Carner B) Josep M. de Sagarra C) Joan Maragall D) Tomàs Garcès
2. Qui fou el llibretista de *La Flauta Màgica* de Mozart?
   A) Lorenzo da Ponte B) Giambattista Varesco C) Gottlieb Stephanie D) Emanuel Schikaneder
3. El *Concert per a piano i orquestra núm. 21, en do major, K. 467* de Mozart és conegut també amb el nom de
   A) Jeunehomme B) Elvira Madigan C) Emperador D) de la Coronació
4. El tenor italià Tito Schipa no va excel·lir en una d'aquestes tres branques de l'art. Quina?
   A) Compositor B) Actor de cinema C) Pintor
5. Com es diu el líder de la banda britànica Dire Straits?
   A) Simon Le Bon B) Mark Knopfler C) Ian McCulloch

Empleneu la butlleta inferior i envieu-la a: Catalunya Música /Revista Musical Catalana (Concurs). C/ Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Cal fer-h abans del dia 15 de cada mes.

Solucions al Concurs de maig 1995.

1. A) 1891.
2. B) La Cinquena.
3. C) Ernesto di Curtis.
4. A) Mario del Monaco.
5. C) Birmingham.

Han estat guanyadors del Concurs de maig 1995:
Josep González Mayor (Tortosa) i Marta Martínez (Barcelona).

BUTLLETA DE RESPOSTA (juny 1995)

1 – A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
2 – A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
3 – A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
4 – A) ☐	B) ☐	C) ☐	
5 – A) ☐	B) ☐	C) ☐	

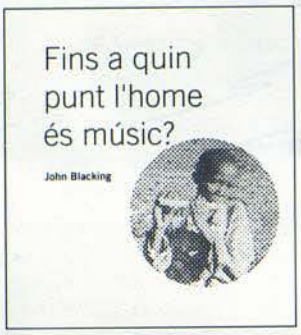
Nom i cognoms: .....

Edat: .....

Adreça: .....

Telèfon: .....

Codi postal i població: .....

BLACKING, John:
Fins a quin punt l'home és músic?
Eumo Editorial
136 pàgines.
Pròleg de Jaume Aiats.

Amb més de vint anys de retard arriba a casa nostra un dels llibres clau per a l'estudi de l'etnomusicologia. L'encert d'aquesta edició catalana del llibre de John Blacking ha estat de l'editorial vigatana Eumo Edicions. I diem "l'encert" amb tota la intencionalitat, ja que, malgrat els anys, és una obra plenament vigent avui dia, si més no en l'essència de molts dels seus plantejaments vers la música i la musicologia.

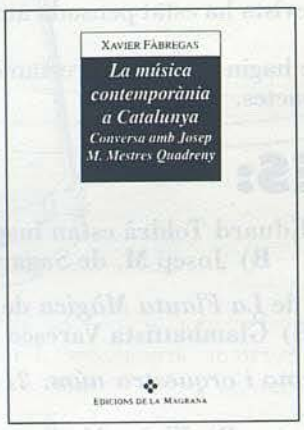
El llibre és el resultat d'una sèrie de conferències que l'autor va pronunciar a la Universitat de Washington (Seattle) el 1971, publicades en forma bibliogràfica dos anys després. En un to força amè i fins i tot distès, Blacking estableix paral·lelismes entre les funcions socials de la música en la societat venda (grup ètnic sud-africà amb el qual va treballar l'autor) i la societat nord-occidental o capitalista; reflexiona sobre el paper de la música en la societat i les diverses formes de practicar-la o enfrontar-s'hi, parant força atenció en les relacions socials que genera el fet musical en un model econòmic o un altre.

Com a conseqüència d'aquesta diversitat de plantejaments i actituds vers la música, Blacking aboga per la necessitat d'una anàlisi completa del fet musical, ja que les relacions socials que afecten directament la música són indestriables del seu procés creatiu i del seu desenvolupament com a pràctica social. Per a Blacking, la música no s'ha d'entendre de manera isolada, sinó en relació amb les estructures socials que l'han produïda, ja que d'una manera o altra el fet musical és fruit d'aquelles condicions i relacions sòcio-econòmiques on s'ha generat, essent-ne part indestriable i, per tant, no intel·ligible de manera aïllada.

Evidentment, són problemes que no solament afecten l'etnomusicologia com a disciplina, sinó que contribueixen a desdibuixar les fronteres entre la musicologia, l'etnomusicologia i la sociologia de la música, sovint determinades per plantejaments metodològics, al marge de l'objecte d'estudi que és, al capdavall, el fet musical.

Hem dit que l'obra de Blacking és un clàssic en la bibliografia musicològica, i ens hauríem d'interrogar nosaltres mateixos, com a col·lectiu professional i social, sobre el sentit de la vigència d'aquesta obra. Essent així, vol dir que moltes de les tesis que apunta Blacking no estan encara assimilades ni per la nostra societat, en general, ni per bona part de la nostra professió, en particular, per la qual cosa cal assumir el nostre grau necessari de responsabilitat i, també, és clar, de militància.

Ens hem de felicitar, sens dubte, per la publicació d'aquesta obra, emblemàtica com és, i pel valor que en si mateixa implica per a l'estudi de la música des del punt de vista de les ciències humanes i socials. Ben segur que llegir-lo, pel seu caràcter pedagògic i divulgatiu, obrirà a més d'un tot un ventall de possibilitats per enfrontar-se al fenomen musical amb una altra perspectiva. Però, a més, ens hem de felicitar pel que comporta de rerafons. La publicació d'aquesta obra és un fet que no es pot deslligar, pensem, essent-ne un símptoma clar, del bon moment de creixença i renovació que viu l'etnomusicologia i la musicologia com a disciplines al nostre país. ● **Jaume Carbonell i Guberna**

FÀBREGAS, Xavier:
La música contemporània a Catalunya. Conversa amb Josep M. Mestres Quadreny
Edicions de la Magrana.
Barcelona, 1994.

Aquest llibre forma part d'un gènere una mica a part, cosa que no vol dir que no sigui recurrent en la bibliografia assagística genèrica.

El fil conductor és un llarg diàleg entre l'autor –Xavier Fàbregas– i el compositor, a redós del qual, fonamentat sobretot en la seva obra, es justifica tot. Hi ha més d'una manera d'analitzar la trajectòria creativa de qualsevol compositor, i amb ella la seva mateixa peripècia personal derivada, i fins i tot l'anàlisi específica del conjunt o d'una part concreta del conjunt de l'*opus* del compositor. La que se'ns ofereix té uns avantatges i uns desavantatges específics que el lector ha de tenir present des del principi.

Pel que fa a avantatges, la comoditat de lectura derivada de la fluïdesa pròpia d'un diàleg d'amics. Entre els desavantatges, el protagonisme central de la subjectivitat del compositor i la més o menys sapiència enquestadora de l'entrevistador i la seva aptitud per treure el màxim de partit de l'entrevista. El llibre que ens ocupa té el mèrit fonamental, en si mateix justificador de l'esforç, de permetre una visió molt vàlida de la personalitat creativa de Mestres Quadreny, aquest músic tan difícilment encasellable, tan obert al metallenguatge musical, a l'exploració, a vegades amb el risc evident de trobar només el buit.

La personalitat de Xavier Fàbregas, un home que des del seu coneixement bàsic del món teatral estava evolucionant cap a l'aprofundiment de la lingüística genèrica amb clares implicacions antropologistes, fa que el diàleg quedi molt clarament esbiaxat vers aquestes proclivitats que tant dominaven les inquietuds intel·lectuals de l'autor aleshores.

Això constitueix un dels grans atots del llibre, ja que obre perspectives de visió de l'obra de Mestres Quadreny realment suggestives, però al mateix temps, en la seva intensitat exclusivista de l'ús gairebé excloent d'aquesta línia argumental, limita també una visió més global de la complexitat del conjunt de l'obra del compositor manresà.

Els moments més reeixits en aquest context són els que es refereixen a aquella parcel·la de l'obra en què el component que es mou a redós de termes com "acció", "escenificació" o per-*formance* i que, com és sabut, és prou substant.

Llibre de confecció molt acurada i d'una considerable solvència intel·lectual de contingut, resulta poc menys que imprescindible per conèixer la personalitat creativa d'una carrera musical tan significativa a la Catalunya dels darrers anys com és la de Mestres Quadreny. ● J.C.

Les 3 contre-tenors
Andreas Scholl, Dominique Visse, Pascal Bertin. Orquestra Filharmònica de Camargue. Reinhardt Wagner, director. Harmonia Mundi France, 901552

"Puristes, abs-teniu-vos-en", és la consigna dels editors. I realment no caldria seguir-la, ja que el sentit de la ironia és un antídot eficaç, útil fins i tot per als puristes empedreïts. Vegeu sinó el finíssim article de musicologia-ficció del llibret d'aquest CD, signat per un cert Dr. Isidore Maquerau (Isidoro Walls-Cornetto, en la versió traduïda a l'anglès), on podreu informar-vos sobre la vertadera gènesi històrica de la modalitat vocal de contratenor i coneixereu molts detalls sobre l'origen d'un repertori format per fragments d'òperes franceses, pàgines belcantistes, cançons napolitanes, Bernstein, P. Anka, etcètera, tot presentat –és clar– en versió rigorosament original.

Paròdia, doncs, en les versions arranjades d'aquestes peces; i modesta contrapartida a totes aquelles manifestacions grandiloqüents i multitudinàries –ni cal esmentar-les, de tan presents com són–, sense la pretensió de contrarestar-les (o és que, potser, és possible de fer resistència a una mitomania sàviament encoratjada?).

Quant a l'aspecte puramente vocal, ens sembla molt curiós d'escoltar en aquesta faceta els tres excel·lents contratenors (Andreas Scholl, Dominique Visse i Pascal Bertin) que els melòmans han pogut admirar tantes vegades en el seu camp autènticament propi, per mitjà de les realitzacions de William Christie, Philippe Herreweghe o René Jacobs, posem per cas; i és que, en el fons, la seva especialitat imprimeix caràcter.

El resum, i al marge de qualsevol transcendentalisme, una refinada manifestació de contracultura vocal, molt recomanable a tots els discòfils que puguin copsar, amb un saludable sentit de l'humor, les tàcites referències que insinua. ● **Lluís Millet**

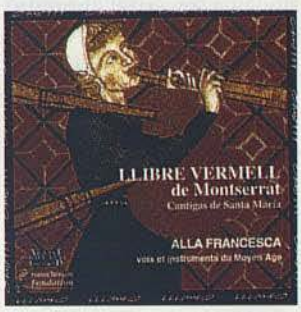
Andreas Scholl, contratenor
Lieder de Nauwach, Albert, Fischer, Krieger, Hammerschmidt, Hagen i Göner.
Markus Märkl, clavecí; Karl Schröder, llaüt; Alix Verzier, violoncel; Pablo Valetti i Stephanie Pfister, violins; Friederike Heuman, Juan Manuel Quintana, violes da gamba. Harmonia Mundi. HMC901505. DDD

Elegància i bon gust són les dues paraules que defineixen amb tota exactitud aquest CD totalment recomanable.

El repertori ha estat triat amb molt d'encert per presentar la més alta i refinada expressió vocal. Un preciós regal per a l'oïda, per la versatilitat del conjunt dintre d'un projecte d'extraordinària unitat. El CD esdevé una eina eficaç i molt vàlida per a tothom qui vulgui aprofundir aquesta mena de repertori. Però no pensin que aquestes afirmacions són superficials. Gens ni mica. La veu d'Andreas Scholl té qualitats tan sorprenents, que l'han portat a la fama en un temps rècord. Un fraseig impecable, una dicció boníssima, una afinació sorprenent, una articulació màgica i moltes més virtuts vocals fan d'aquest CD un objecte de desig total. Trobem alhora l'artista i el musicòleg, ja que Scholl té com a fita assolir un nivell de rigor científic i d'objectivitat a nivell d'estilística. Tot escoltant aquesta veu angelical s'arriba a un estat de metamorfosi. D'entre els CD que recentment ha editat Harmonia Mundi amb aquest contratenor (*Messies, Arts Florisants, Tres contratenors*), aquest és sens dubte on es copsa un Scholl veritablement músic que en tot moment gaudeix de la seva interpretació, sense amaneraments en el moment de les cadències.

El nostre cantant ha estat molt intel·ligent pel que fa a la tria dels instrumentistes i pel que fa als continuistes. Tots els números de curta durada amb moltes lletres han estat enriquits amb una policromia fònica d'encert continuat. Les violes de gamba sonen meravellosament i els violins tenen un arc estilísticament impecable. No podem pas deixar de banda l'excel·lent interpretació de les parts solistes obligades del clavecinista. Una lectura d'extrema netedat que deixa veure una plasticitat de conjunt colpidora.

No es pot dir gaire més, ja que aquest CD s'ha d'escoltar. No ho dubtin, crearà addicció. ● **Carlos Gervilla.**

Cants al voltant de la Mare de Déu de Montserrat. Llibre Vermell de Montserrat, Cántigas de Santa María, Còdex de las Huelgas
Alla Francesca: Emmanuel Bonnardot, Raphaël Boulay, Pierre Hamon, Brigitte Lesne, Carles Mas, Catherine Sergent, William Anger, Raphaël Mas, Emmanuel Pousse. OPUS 111. OPS30-131, DDD.

És una petita antologia molt representativa de l'espiritualitat vocal dedicada a la Verge Maria. S'han triat obres de tres manuscrits de la península on es fa clara referència a la Verge Negra. La versió del conjunt Alla Francesca, radicat al Centre de Musique Médievale de París i espiritualment dirigit per la germana del contratenor Gerard Lesne, aplega l'autenticitat estilística més inte-

ressant, la interpretació vocal i instrumental més acurada i una convicció de fe aclaparadora. Les veus blanques utilitzades en moments puntuals aporten una puresa molt adequada a l'expressivitat inefable d'aquesta música. Tot el conjunt presenta una afinació natural, nascuda de la més alta especialització, que respecta en tot moment la idiosincràsia pura de cada interval perfecte (5es, 4es) en els moments cadencials. Hom ha jugat fort en el pla interpretatiu. Els cantants llueixen un aplec de facultats absolutament privilegiades. No hi ha mentides sinó una sinceritat absoluta. Cal afegir-hi, doncs, que el conjunt del CD ens dóna quelcom més que la pura manera de fer música d'aquest període, amb un punt constant de subjectivitat que enriqueix molt el conjunt. Allò que fa l'enregistrament més punyent són les històries semidramàtiques dels lladres salvats miraculosament, els robatoris descoberts per l'eco de la Verge i tot un seguit d'històries sobre els fets meravellosos de la Verge per protegir els qui li eren fidels. Realment, aquest Ensemble té la capacitat de cantar en conjunt amb una dicció que molts envejarien.

Cal fer una recomanació sincera d'aquesta música sempre desitjable. ● C.G.

J. S. BACH:
Oster-Oratorium. BWV249. Kantate "Erfreut euch, ihr Herzen". BWV 66

Barbara Schilck, Kai Wessel, James Taylor, Peter Kooy. Collegium Vocale. Philippe Herreweghe. Harmonia Mundi. HCM901513

Harmonia Mundi ens presenta un CD molt interessant pel seu contingut temàtic i musical: dues obres escrites amb un any de diferència. L'*Oratorium Festo Paschali-Kommt, eilet und laufet* (oratori de Pasqua) sembla que va ser compost sobre un text de Picander i va ser estrenat el dia 1 d'abril de 1725, com una cantata. Set anys després fou revisat com a oratori. D'altra banda, la segona obra d'aquest CD va ser interpretada per primer cop el dilluns de Pasqua, 10 d'abril de 1724. De fet, la tria de les dues obres ha estat molt encertada.

Barbara Schilck (soprano) no està molt encertada a l'ària *Seele, deine Spezereien*, ja que el resultat general és una mica monòton. El tenor James Taylor (tenor) és d'allò més convincent a l'ària *Sanfte soll mein Todeskumer*, amb un timbre dolç al servei d'unes conviccions musicals molt arrelades. Kai Wessel (*alto*) té una veu una mica dura que empasta molt bé amb les de la soprano i el tenor, com es pot apreciar al recitatiu *Indessen seufzen wir* i a l'ària *Ich furchte zwar/Ich furchte nicht*. El timbre més encisador de tot el conjunt és la veu rodona i homogènia del baix Peter Kooy. Aquest cantant ens demostra unes agilitats inusuals per a la seva corda.

L'efecte general del cor és molt acceptable, tot i una lleugera manca de contingut i orientació sonora. Paral·lelament, resulta extraordinàriament significativa la idoneïtat del petit conjunt orquestral. Les trompetes sonen d'allò més afinades i els oboès d'amor demostren una intensitat dramàtica molt plural. Potser el continu és una mica sec en determinats moments, cosa que resta interès al conjunt general. La direcció de Herreweghe, a més de fer música, indica una professió de principis orientats cap a una sincera visió d'interpretació barroca.

El so és molt nítid i l'articulació general està molt cuidada. Potser manca una mica de llibertat rítmica en el conjunt de l'execució. L'acústica del lloc de gravació és una mica seca. De fet, totes les parts melòdiques se senten molt separades, i formen en tot moment un conjunt d'acurada polifonia, en què manca una mica la presència de la veu de suport harmònic.

S'han de fer constar algunes errades al llibret acompanyant. Com a exemple, els *tracks* 8 i 9 estan intercanviats. Fora d'aquestes consideracions de poca transcendència, el CD que ens ocupa és molt interessant per a tots els amants de la música barroca i és un bon substitut de l'opció de referència de Decca/Ameling/Watts/Kern/Krause/Munchinger ● C.G.

GRANADOS:
Valses poètics, El Fandango del Candil, El Amor y la Muerte, El Pelele
GERHARD:
Danses de don Quixot, Tres Impromptus, Dos apunts

Jordi Camell, piano. Edicions Albert Moraleda, 1294-1

En els últims temps hem pogut detectar una relativa normalització de les possibilitats dels nostres joves intèrprets per accedir al món discogràfic, principalment per mitjà de produccions autòctones, de vegades parcialment subvencionades, que lluiten per conquerir un mercat. En aquesta direcció, Edicions Albert Moraleda ens presenta ara l'excel·lent pianista Jordi Camell, nascut l'any 1959, que ha assolit per mèrits propis un lloc destacat entre els intèrprets catalans de la seva generació, amb un repertori dedicat a dos compositors sorgits inicialment de l'escola de Felip Pedrell, Enric Granados i Robert Gerhard, les òbvies diferències dels quals han de ser atribuïdes a factors atàvics i generacionals, sense comptar –en el cas de Gerhard– les influències de la seva formació centreeuropea posterior i del seu exili a Anglaterra, país del qual adoptà, finalment, la nacionalitat.

Les tres obres de Gerhard incloses en el present CD daten de 1940-41 (la versió de fragments del ballet *Don Quixot*, amb circumstancials i finíssimes referències hispàniques), del 1950 (*Tres Impromptus*, amb una utilització molt personal de la tècnica dodecatònica, que no impedeix l'eclosió d'una música de caràcter i tremp molt personals) i del 1921-22 (*Dos Apunts*, d'estil epigramàtic i harmonies pantonals).

Jordi Camell palesa una tècnica sòlida i una articulació nitidíssima. Cal concedir-li, a més, la qualitat del coratge, pel fet de divulgar l'obra pianística de Robert Gerhard i per afrontar el repertori de Granados, tan atractiu a causa de la seva escriptura pianística com inefable per la seva peculiar sensibilitat expressiva, en el qual es conjuminen sovint la bravura pianística i el més inefable refinament poètic. Malgrat que tots coneixem referències interpretatives il·lustres d'aquest repertori, Jordi Camell ha resolt la comesa amb una dignitat impecable. ● Ll. M.

DUTILLEUX:
Concert per a violí i orquestra, "L'abre des songes"; Concert per a violoncel i orquestra, "Tout un monde lointain..."
Piere Amoyal, violí, Lynn Harre, violoncel. Orchetre National de France. Charles Dutoit, director.
DECCA 444 398-2

Emmarcat generacionalment entre Oliver Messiaen i Pierre Boulez, Henri Dutilleux és una de les figures més remarcables de la música francesa de la segona meitat del nostre segle. Encara que 15 anys separen les dues partitures d'aquest CD (1970, *Tout un monde lontain...*, i 1985, *L'arbre des songes*), hom hi pot trobar diversos punts de coincidència. Els més evidents: la voluntat de fer "cantar" els dos instruments solistes –sense menystenir l'exploració de noves possibilitats tècniques– i la presència d'un visible rerafons poètic –no pas programàtic. El més remot: l'imperatiu d'inserir la fantasia més desbordant en el marc d'un quadre formal precís i estricte, però no pas convencional. Un auditor experimentat pot copsar intuïtivament aquest ordre –sense la possibilitat de defugir l'encís d'aquesta música tremendament imaginativa.

Malgrat la complexitat dels materials i de les textures que apleguen, aquests dos concerts donen una imatge sonora d'inefable transparència, d'una diafanitat que cal fer sorgir d'aquesta multiplicitat d'elements: pertany al mèrit de Charles Dutoit el fet d'haver-la materialitzada al capdavant de l'Orquestra Nacional de França, una agrupació (de la qual Dutoit és actualment el director artístic) que conserva una sonoritat molt francesa i, doncs, molt adient per a aquesta música de Dutilleux. Els dos solistes –Pierre Amoyal i Lynn Harrell–, amb la seva indiscutible musicalitat i competència professional, presenten una alternativa generacional absolutament vàlida a les dues figures il·lustres i mítiques que van estrenar els dos concerts de Dutilleux: Mstislav Rostropòvitx i Isaac Stern!

Finalment, cal recomanar l'enregistrament, no sols als addictes vocacionals de la música dels nostres dies, sinó també, de manera particular, als melòmans comuns: els garantim que, com a molt des d'una segona audició, podran gaudir sense esforç d'aquestes dues obres tan subtilment comunicatives, en una interpretació excel·lent! ● **Ll. M.**

BIG ENSEMBLE TALLER DE MUSICS:
Els quatre camins

Obres d'Enric Palomar, Joan Saura, Sergi Vergés i Xavier Maristany. Taller de Músicos/Bit a Beat.
CD 8.

La Big Ensemble Taller de Músics és una de les aportacions més fermes i estimulants, en l'àmbit musical, sorgides en els últims anys a Barcelona. Nascuda en plena efervescència olímpica, el seu objectiu primordial és esdevenir una plataforma al servei de l'originalitat dels músics més creatius. La BETM és terra de ningú, un receptacle buit que sona -i com sona!- quan un compositor nòmada l'omple de música. I en el cas que ens ocupa no n'ha estat un, sinó quatre.

Les quatre composicions que configuren aquest CD es basen en una melodia embrionària comuna que cada compositor desenvolupa a la seva manera. Tot i partir d'un mateix nucli original, els camins escollits pels músics són molt diferents, tant com les carreteres que conflueixen al municipi de Sant Vicenç dels Horts, indret conegut popularment com Quatre Camins. El resultat global són quatre peces de quinze minuts, excel·lentment interpretades, d'una qualitat i un enginy excepcionals. Tot plegat sota la direcció artística de Xavier Maristany.

Primera composició: "Tríptic", d'Enric Palomar. És l'arriscada articulació de tres influències essencials dins l'obra musical d'aquest autor: la música contemporània, el jazz i el flamenc.

Malgrat l'inici enigmàtic i original, l'obra pren cos massa ràpidament en les formes del jazz. El tractament jazzístic és impecable, però un xic llarg, i provoca que l'obra perdi la densitat emocional del principi. Finalment, amb un gir un pèl forçat, apareix la nota flamenca, que com a segment independent és d'una factura extraordinària.

Globalment, és una obra descompensada, però les parts destaquen pels seus registres melòdics, el ritme i els nombrosos matisos.

Segona composició: "Insistir em errors", de Joan Saura. Tret del final, que condensa allò que ja hem sentit, es tracta d'una enginyosa i impactant peça de xoc.

A l'inici, damunt un fons molt serè, els instruments de vent dibuixen una melodia subtil. A poc a poc -tota aquesta introducció ens recorda certes obres de Charles Ives- les melodies se sobreposen fins que esclata el caos sonor. La distensió brolla de cop amb una tornada a piano íntima i delicada -el "tema" comú. A partir d'aquí s'entra en una espiral d'ensurts sonors: estridències, contundència *heavy*, i alhora uns encisadores sorpreses melòdiques. Un guirigall organitzat, però no del tot cohesionat, en què la fragilitat i l'enrenou s'interpel·len, en un joc de tensió i distensió molt propi de Koniec, el grup habitual de Joan Saura.

Tercera composició: "Quan es faci fosc", de Sergi Vergés. Comença amb el "tema" comú i va teixint un entramat melòdic, cada cop més ric de matisos, d'arquitectura clarament jazzística. No és una obra arriscada, com les altres, i per això l'articulació és més lineal i conjugada. El ritme ralentitzat i el perfecte desenvolupament del "tema", la converteix en una admirable peça de jazz per a Big Band.

Quarta composició: "El camí de Roma", de Xavier Maristany. Una veu: "A dins, gravant!". Més veus. Enrenou de veus xerrant. Crits, rialles. Més fort. I sons d'instruments de vent que jugen i esmicolen el "tema" comú. Espetec! Sona el baix i comença el recorregut per un *collage* musical on es passa per moltes estacions sense aturar-se en cap: rock, *funk*, jazz, música contemporània, electrònica, burlesca... Es tracta d'una obra en continu moviment, que avança i evoluciona, com un viatge (sons de cotxes, pluja, passes). El desenvolupament, molt treballat, és original, ple de textures i variacions tímbriques. Una obra amb revolts, trams rectes, velocitats diverses i zones de descans. I trànsit. Trànsit de ritmes i colors. ● **David Picó S.**

HINDEMITH:
Petita música de cambra
LIGETI:
Bagatel·les
BERIO:
Op. nr. zoo
GERHARD:
Quintet de vent
FARKAS:
Antigues danses hongareses
Harmonia Quintet de vent
Hyades Arts
hyS-25 DDD

Aquest enregistrament té un interès doble: presentar un grup decididament competent, actiu a Catalunya, i aportar un programa interessant centrat en tres obres cabdals del repertori del segle XX per a quintet de vent, com són la *Kleine Kammermusik op. 24 núm. 2* de Paul Hindemith (de 1922), les *6 Bagatellen* de Gyorgy Ligeti (de 1953), bellíssimes, amb reminiscències bartokianes i stravinskyanes, però premonitòries del seu estil de maduresa, o les *Régi Magyar Tàncok* de Ferenc Farkàs, mestre de l'anterior.

També hi figuren les estrambòtiques quatre peces que integren l'*Op. nr. zoo* en el qual els instrumentistes canten unes faules adaptades al català (que, de fet, mediatitzen el decurs de la composició), i –atenció!–, el *Quintet de vent* que Robert Gerhard va estrenar a Barcelona l'any 1929, un exponent més que vàlid de la seva saviesa, entestada a connectar el país amb els corrents que regien a centreuropa. Aquesta contribució a la difusió de Gerhard és un dels atributs del compacte, coincidint amb les obres pianístiques escollides per Jordi Camell en un altre enregistrament recent i que enriqueix la discografia del compositor. Aquesta obra, la constitueixen quatre moviments de tímbrica refinada, escrits a pinzellades i que justifiquen l'audició del compacte.

Integren el grup Harmonia (format l'any 1986) cinc instrumentistes que toquen en les orquestres simfòniques de casa nostra: J.A. Botet, X. Blanch, J. Fuster, Ll. Castelló i J.C. Chordà. La interpretació és detallista i el so del conjunt, brillant i ben amalgamat. El programa és oportú, instructiu i grat. Calen més recomanacions? ● X.C.-D.

Palau de la Música Catalana

Els dilluns a les 19 h.

Concert núm. 6

26 de juny, 1995

La Sarsuela

Orquestra Simfònica Solistes de Barcelona.

Rosa Mateu, soprano.
Josep Ruiz, tenor.
Cristòfor Viñas, barítion.

Dir. **Albert Argudo.**

Vives, Moreno Torroba, Martínez Valls, Guridi, Sorozábal, Chapí, Arrieta.

Preus: de 800 a 600 ptes.

OBC

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

50è. Aniversari de l'Orquestra

Gira al Japó

(del 25 de maig al 10 de juny de 1995)

Concerts a TÒKIO, MATSUDO, TSUKUBA, INA, OSAKA, FUKUYAMA, KYOTO i NAGOYA

director
EDMON COLOMER

solistes
ISMAEL BARAMBIO, *guitarra*
JOSEP Mª COLOM, *piano*

autors
GERHARD, MONTSALVATGE, BROTONS, ALBÉNIZ, FALLA, RODRIGO, BIZET, RAVEL, RIMSKI-KORSAKOV

Aquesta gira compta amb la col·laboració de

Dirección General de Relaciones Culturales y Científicas
Ministerio de Asuntos Exteriores
ESPAÑA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

Informació: Via Laietana, 41
Telèfon: 317 10 96

Ara pots comprar totes les entrades des de casa

Quan vulguis anar al Palau, truca al TEL-ENTRADES. Un servei gratuït de Caixa de Catalunya que és a la teva disposició les 24 hores del dia. Així podràs comprar les teves entrades quan vulguis, des de casa, i amb qualsevol targeta. Còmodament i sense fer cues. I només hauràs de recollir-les a la taquilla el dia del concert. Així de fàcil i ràpid. Un servei de Caixa de Catalunya per als seus clients i per als qui encara no ho són.

Tel Entrades **310 12 12**
CAIXA DE CATALUNYA

CAIXA DE CATALUNYA